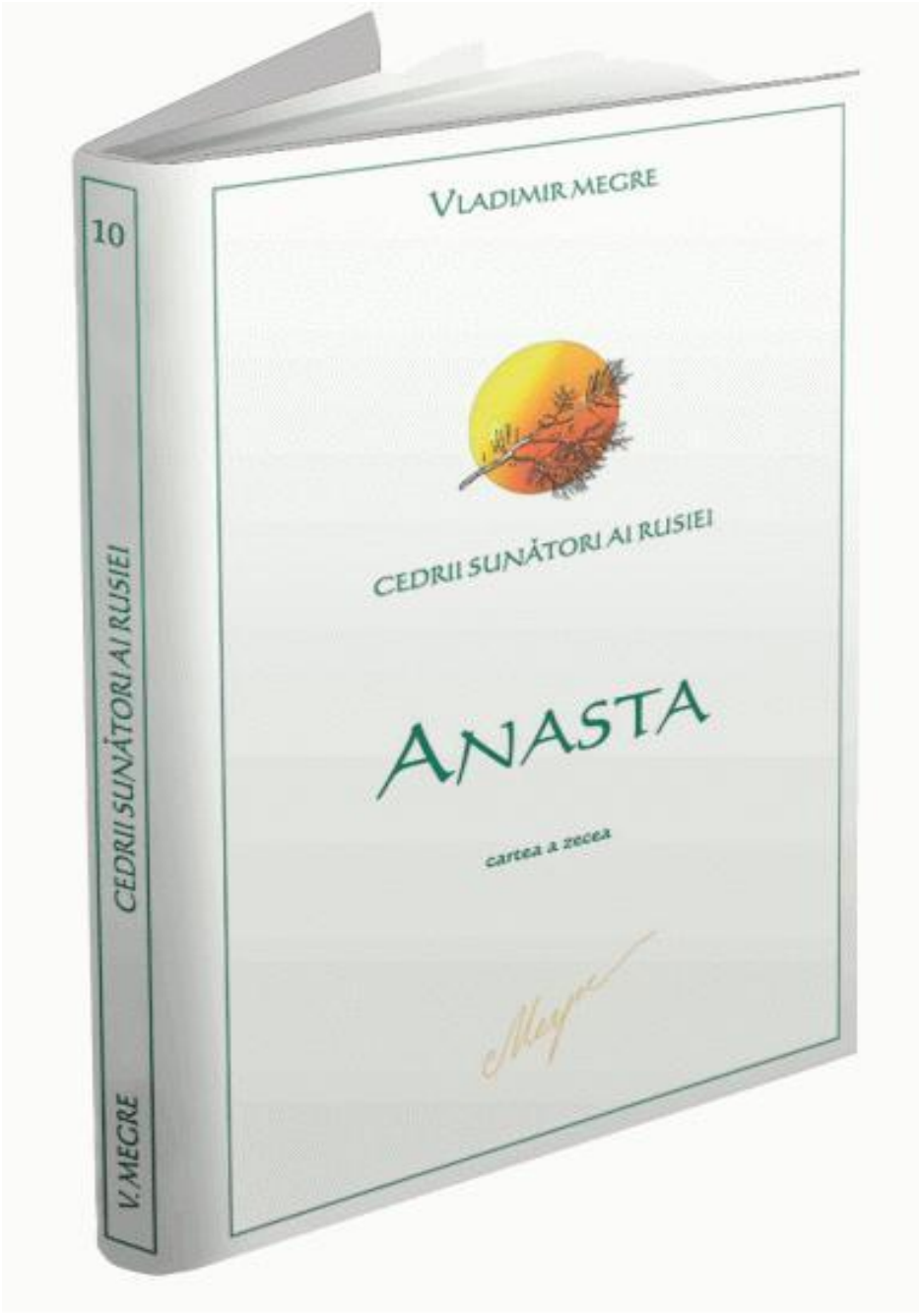
10
V. MEGRE
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
VLADIMIR MEGRE
CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI
ANASTA
cartea a zecea

VLADIMIR MEGRE

ANASTA

Cartea a zecea din seria

„Cedrii Sunători ai Rusiei”

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere şi aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foşnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

„… Fie ca mintea ta şi a multor alți oameni, Vladimir, să pătrundă creațiile lui Dumnezeu şi al Său vis. Doar atunci tu şi societatea umană veți putea edifica un nou sistem de viață.”

© Владимир Мегре
www.vmegre.com
Россия, Новосибирск 630121, а/я 44.
Tel.: +7 913 383 05 75
Анаста
2010 – **Россия**

© Editura Dianuşa
www.editura-dianusa.ro
redactia@editura-dianusa.ro
Anasta
2012 – România

Traducător:
Cristian Călugăru

Tip traducere: *completă*

Redactori:
Cristian Călugăru

Realizarea grafică a copertilor:
Cristian Călugăru

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparţin Editurii Dianuşa. Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii Dianuşa. Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEGRE, VLADIMIR
Anasta / Vladimir Nicolaevici Megre; trad., ed.: Cristian Călugăru— Târgu Neamţ: Dianuşa, 2012
ISBN 978-973-87792-9-7

I. Călugăru, Cristian (trad., ed.)

821.161.1-31 = 135.1

XXX

S-a scurs anul 2010 după calendarul gregorian. Pe planeta Terra, după un somn lung zeci de milenii, s-au trezit primii oameni. Acum urmează ca ei să vadă ce s-a petrecut pe Pământ în timpul somnului lor, să identifice motivele şi să le fixeze în memorie, ca pe un antivirus, pentru ca pe viitor să nu se mai repete nimic din toate astea.

Au individualizat o multitudine de catastrofe şi războaie, de ei înşişi provocate. S-au văzut nevoiți să redreseze aerul viciat din oraşe şi poluarea intensă a apelor. Să identifice sumedenia de maladii care au infiltrat corpurile umane în timpul somnului lor. Şi le-au individualizat…

Însă, pe moment, nu au reuşit să stabilească motivele acestora. Vor reuşi! Cu siguranță! Şi vor reîntoarce Pământul la forma sa primordială.

Păşeşte zâmbitor micuțul prunc prin poiana din inima profundei taigale siberiene, nimic nu-l înspăimântă, nimeni nu-l agresează, ba dimpotrivă, fiarele sunt gata, în caz de nevoie, să-i sară-n ajutor. Păşeşte micuța ființă umană de parcă ar fi progenitura vreunui neam de țar prin împărăția sa. Este atras de insectele vii, de veverițe şi de păsările. Priveşte floricelele şi gustă ierburi şi poame. Va creşte şi va desăvârşi această lume minunată. Dar pruncul vostru unde se află acum? Ce apă bea? Cu ce se va ocupa când va creşte?

Dar, haideți să le luăm pe toate în ordine.

Începutul

Am decis să încep această carte evocând evenimentele petrecute cu mai bine de cincisprezece ani în urmă în taigaua siberiana, pentru a le veni mai uşor să înţeleagă celor care nu au citit cărţile anterioare din seria *Cedrii sunători ai Rusiei.* Voi încerca să-i adaug unele informaţii întregitoare primei întâlniri cu neobişnuita pustnică siberiana, Anastasia.

Anastasia trăieşte în profunda taiga siberiana, în locul în care au trăit dintotdeauna părinţii şi străbunii ei. Distanţa dintre locul ei de baştină şi primul cătun din profunda Siberie, este de aproximativ douăzeci şi cinci – douăzeci şi şapte de kilometri. Acolo nu există drumuri, nici măcar cărărui. Un astfel de traseu e foarte problematic de parcurs fără o călăuză. Poiana în care trăieşte ea nu se deosebeşte semnificativ de alte poieni din taiga, decât prin unele mici comodităţi şi diferenţe de nuanţă ale ambientului. În poiana Anastasiei nu există construcţii de niciun fel, ea consideră acest loc spaţiul ei natal.

Când am întâlnit-o pentru prima oară, în 1994, avea douăzeci şi şase de ani.

Siberiana Anastasia este o femeie foarte frumoasă, chiar neobişnuit de frumoasă. Cuvântul *neobişnuit* nu este o exagerare. Imaginaţi-vă o tânără femeie, cu statura ceva mai înaltă de un metru şaptezeci, robustă, nu foarte slabă, ca manechinele moderne, robustă, dar viguroasă, ca o gimnastă... Trăsăturile feţei bine conturate, ochii gri-albaştri, iar părul auriu legat în două cozi ca doi snopuşori

de spice de grâu, care-i ajung până la brâu…

E cu siguranță posibil să mai existe vreo altă femeie care să-i semene la înfățişare, însă cât despre celelalte trăsături, profunde, care fac din pădureanca Anastasia o frumusețe nemaivăzută, eu cred că nu se mai pot întâlni niciunde. Întregul ei aspect exterior denotă o sănătate ideală, pe care o scoate în evidență atât eleganța şi lejeritatea gesturilor, cât şi mersul elastic, de parcă nu ar atinge pământul. Există senzația că trupul ei ar fi animat de o energie nestăvilită, al cărei surplus se răsfrânge în spațiul înconjurător ca nişte raze, încălzindu-l.

Sub privirea Anastasiei, corpul se încălzeşte imperceptibil, ea e în măsură, concentrându-şi cumva privirile, să învăluie corpul cu căldură de la distanță, până la punctul în care survine transpirația, în special a picioarelor. Toxinele se elimină din organism, după care te simți mult mai bine şi mai curat.

În genere, cred că prin cunoaşterea substanțelor conținute în plantele din taiga şi cu energia ei interioară, Anastasia este capabilă să lecuiască omul de orice boală posibilă. Cel puțin ulcerul, de care sufeream, mi l-a eliminat în doar câteva minute, numai privindu-mă. Cu toate astea, a refuzat categoric să vindece anumite maladii.

„Boala este dialogul nemijlocit al omului cu Dumnezeu", a afirmat ea. „Prin boala ta şi, în acelaşi timp a Sa, El te informează despre stilul de viață inadecvat pe care-l duci. Tu schimbă-l şi boala se va curăța, va dispărea."

Anastasia mai are încă un har inedit: atunci când povesteşte despre câte ceva, în conştiința celui care ascultă sau în spațiu, iau ființă tablourile evenimentului descris. Indiscutabil, imaginile inspirate de narațiunea ei sunt mult mai desăvârşite decât cele transmise de televiziunea modernă. Sunt cuprinzătoare, însoțite de aromele şi sunetele momentelor despre care vorbeşte.

Nu este exclus ca toate aceste capacități, cândva, demult, să le fi posedat mulți oameni. Dacă ar fi să

considerăm că omul nostru, omul vremurilor tehnocrate, nu a meşterit nimic care să nu fi existat în natură, înseamnă că în zorile civilizației umane au existat cu siguranță analogii ale televizorului şi telefonului contemporan mult mai perfecționate.

Anastasia a ilustrat viața oamenilor din diferite epoci, începând cu însăşi facerea lumii. În linii mari, toate evenimentele pe care le zugrăveşte ea, sunt legate de străbunii ei.

Dacă ar fi să definim printr-o singură frază capacitățile Anastasiei, am putea spune aşa: pădureanca Anastasia păstrează în memorie, la nivel genetic, cunoştințe, emoții şi trăiri ale membrilor neamului său, chiar din clipa creării primei ființe umane, pe care le poate expune în caz de necesitate. De asemenea, poate zugrăvi tablouri din viața viitoare a oamenilor.

Viața Anastasiei în taigaua siberiană se diferențiază considerabil de viața oamenilor din oraşele moderne. Pentru a fi mai explicit în descrierea condițiilor în care se desfăşoară viața ei, sunt nevoit să spun câteva cuvinte despre ceea ce înseamnă exact taigaua din Siberia.

Este cea mai extinsă suprafață împădurită, înzăpezită a Rusiei. Expansiunea taigalei în teritoriul european atinge 800 de kilometri, iar în Siberia Occidentală şi Orientală, 2.150 de kilometri. După cum se poate vedea, este impresionantă! Astăzi, taigaua este considerată pe bună dreptate plămânul Terrei, elaborând o cantitate considerabilă de oxigen.

De asemenea, demn de specificat e şi că vasta taiga a început să se formeze înainte de glaciație. Prin studiul contemporan al acestei zone, putem cunoaşte viața planetei Pământ de dinaintea erei glaciare.

Din pergelisolul din taiga au fost scoase la iveală rămăşițele intacte ale unui pui de mamut, conservate în Muzeul de Zoologie din Sankt Petersburg.

Rămâne, totuşi, anevoios studiul lumii taigalei siberiene

de dinaintea erei glaciare. Astăzi, în taiga sunt bine răspândite numeroase exemplare de râşi, jderi, veverițe siberiene, soboli (zibeline), veverițe, urşi, vulpi şi lupi. Dintre copitate întâlnim elanii nordici şi elanii nobili, cerbii, căprioarele. Apoi numeroase rozătoare: şoareci şi chițorani.

Dintre păsări, cocoşul de munte, ierunca, gaița de munte şi pițigoiul.

În perioada invernală, majoritatea viețuitoarelor se adâncesc în anabioză sau în hibernare. Această condiție a organismelor vii, ce nu este suficient de bine studiată de oamenii de ştiință, atrage un tot mai sporit interes cercetătorilor cosmosului.

Cât priveşte lumea vegetală, în taiga există multe specii de tufişuri, de ienupăr, caprifoi, coacăz, salcie etc. Apoi afinele negre şi roşii, merişorul şi murele – toate atât de bogate în vitamine. Dintre plantele comestibile, predomină măcrişul, multe specii de ferigă şi perişorul.

Pomi maiestuoşi, care ating o înălțime de până la patruzeci de metri: brazi, molizi, zadă şi pini. Apoi extraordinarul cedru, bogat în substanțe nobile, denumit uneori de studioşi *Pinus sibirica.* Părerea mea, o spun pe față, e chiar foarte greşit să-l denumească aşa. Dar ce să-i faci... Ştiința să dea-nainte cu pinul în numele cedrului, doar că eu voi continua să vorbesc despre cedrul siberian, care nu se poate compara cu nimic altceva. De ce nu se compară? Deoarece, acest cedru dă fructe inegalabile, deci este demn de o altă denumire. Calitatea fructelor de cedru – nucuşoarele – depăşeşte considerabil calitatea fructelor altor cedri care cresc în alte zone climatice ale planetei. Despre asta, încă din 1792, scria academicianul Pallas în scrisoarea sa adresată împărătesei Rusiei, Ecaterina a II-a.

Până şi în cazul în care este tăiat, lemnul de cedru păstrează o sporită concentrație de fitocide; într-un dulap pentru haine, confecționat din acest lemn, nu intră moliile.

Şi împăratul Solomon, ştiind, din câte se pare, despre misterioasele caracteristici ale cedrului, a construit din

lemnul acestuia un templu, cedând în schimb câteva din oraşele regatului lui.

Însă nu au reuşit sacerdoții săvârşi funcțiunea religioasă din pricina unui nor apărut în templu (Regi 1. Cap. 8).

Cercetând mai multe surse care vorbesc despre cedrul siberian, sunt înclinat să cred, şi în mod rezonabil, că cedrul este reprezentantul lumii vegetale dinaintea glaciației şi că, posibil, ne-a fost transmis de-o altă civilizație, care ne este superioară din punct de vedere biologic.

Cum a reuşit să supraviețuiască catastrofei planetare şi să renască în lumea noastră? Semințele de cedru rezistă la îngheț şi se pot conserva timp îndelungat, ca în condiții mai prielnice să iasă şi să se adapteze în noul ambient de viață. Această adaptare se mai manifestă şi azi.

În ce constă unicitatea fructelor de cedru? De ce sunt considerate de mulți ca fiind, d.p.d.v. ecologic, cele mai pure şi curative alimente din vremurile noastre?

Miezurile de nucuşoare de cedru conțin un vast complex de vitamine. Efectuând cercetări pe compuşii uleiului de cedru, oamenii de ştiință ai Universității din Tomsk au introdus acest ulei în rația alimentară a celor care au făcut parte din echipa de intervenție la avaria centralei nucleare de la Cernobîl, afectați de supraexpunerea la radiații şi, după experiment, au observat că cei testați au început să îşi recapete imunitatea.

În utilizarea uleiului de cedru nu există nicio contraindicație, oricare ar fi aceasta. Poate fi folosit chiar şi de femeile însărcinate sau de cele care alăptează.

Şi mai există un aspect misterios, legat de miezurile de nucuşoare de cedru. În perioadele nefertile ale cedrului, femelele unor specii de animale cu blană nu le permit masculilor să le curteze şi nici nu concep pui. Încă nu s-a înțeles în ce mod reuşeşte cedrul să dea de ştire bestiilor că acel an nu va fi unul rodnic. Deoarece împerecherile au loc primăvara, în timp ce fructele cedrului maturează toamna

târziu, iar după aspectul extern al acestui copac e greu de stabilit dacă va rodi sau nu. În taiga există o multitudine de alte plante cu care se poate nutri lumea animală. În zona centrală a Rusiei, astfel de viețuitoare de taiga, în genere, trăiesc fără semințe de cedru. De ce femelele care au mâncat semințele de cedru nu consideră posibil să conceapă şi să nască fără acest aliment?

De remarcat că blana animalelor de taiga, mai ales a celor din codrii de cedru, este de calitate net superioară blănii celorlalte. Această calitate a blănii este imposibil de obținut in crescătorii, oricât s-ar strădui cercetătorii zootehnişti să echilibreze rația alimentară în unitățile lor. Blana zibelinei siberiene, din zona de cedri, calitativ, a stat dintotdeauna şi stă şi azi, pe primul loc în lume.

După cum este binecunoscut, aspectul blănii animatelor denotă starea sănătății acestora. Iar in cazul în care calitatea acestor blănuri creşte pe măsura consumului de către animale de nucuşoare de cedru, înseamnă că la fel ar trebui să se întâmple şi cu omul, în mod special cu femeile însărcinate. Probabil, femeile noastre nu primesc alimente îndeajuns de calitative, pentru a da naştere unui prunc sănătos, ceea ce este înjositor pentru comunitate.

Fructele cedrului siberian, prin calitățile lor, contrazic poziția studioşilor care susțin că a cultiva pământul ar reprezenta o cucerire şi o probă a nivelului de dezvoltare a societății umane. Eu sunt de părere că prelucrarea pământului este rezultatul direct al rătăcirii, din partea civilizației umane, a cunoştințelor despre adevărata natură şi al schimbării modelului de viață a oamenilor, drept pentru care aceştia au început să-şi producă pâinea transpirând la munca câmpului. Judecați singuri.

Să presupunem că pe un teren pe care trăieşte o familie compusă din trei persoane, cresc doi cedri roditori. Se poate afirma cu certitudine că familia, în posesia acestui teren pe care cresc doar doi cedri, niciodată, nici în cel mai prost an, nu va suferi de foame. Şi nu numai că nu va flămânzi,

hrănindu-se cu *pâine şi apă,* ci se va nutri cu un aliment de primă calitate.

Un singur cedru produce până la o tonă de nucuşoare care pot fi consumate după dezghiocarea miezurilor din ele. Şi asta nu e nici pe departe totul. Din miezuri se poate obține laptele de cedru. Acest lapte nu este binevenit doar în alimentația adulților, ci şi în a sugarilor. Tot din miezuri se produce un ulei de prima clasă, care se poate folosi atât la condimentarea salatelor sau a altor mâncăruri, cât şi la curarea diverselor afecțiuni. În urma procesului de presare a nucuşoarelor de cedru în scopul obținerii uleiului, rezultă făina care se poate întrebuința cu succes la copt. Se pot face prăjituri, clătite, plăcinte sau pâine.

În plus, cedrul oferă răşinile, recunoscute atât de medicina oficială cât şi de cea populară ca fiind mijloace de cură şi profilaxie. Cedrul siberian nu necesită nicio îngrijire din partea omului, nu are nevoie de îngrăşăminte, nici de prăşiturâ, nici de a fi răsădit. De însâmânțatul nucuşoarelor acestuia in pământ are grijă o pasăre care se numeşte *kedrovka.*[1]

Devine tot mai evident de ce strămoşii noştri nu cunoşteau prelucrarea pământului. Pentru că ştiau altele mult mai importante! Unii s-ar putea întreba: dacă cedrul rodeşte doar o dată la doi ani, iar anul de nefertilitate cade tocmai în anul fără roade, în ce fel s-ar putea îndrepta situația cu ajutorul cedrului? O să le explic. Într-adevăr, cedrul rodeşte o dată la doi ani, uneori chiar mai rar, însă nucuşoarele sale unice, dacă nu sunt dezghiocate din conuri, se păstrează de la nouă la unsprezece ani.

Desigur, viața noastră de azi nu e tocmai simplă. Cedrul, cu greu poate rezista în apropierea oraşelor. Nu creşte în zonele poluate. Multe surse vorbesc despre faptul

---

[1] *kcdrovka* (rus. *Кедровка* sau *ореховка)* – gaiţa de munte sau alunarul. Particularitatea acestei păsări este săculeţul de sub limbă în care poate depozita deodată în jur de o sută de nucuşoare de cedru (n.t.)

că cedrul reacționează la sentimentele omului, poate primi energie de la acesta, ca apoi, amplificând-o, să i-o întoarcă. Despre asta am avut ocazia să mă conving singur.Acum şapte ani am primit din Siberia douăzeci şi cinci de puieți de cedru de taiga. Împreună cu locuitorii blocului de cinci etaje în care se află şi apartamentul meu, am sădit parte din aceşti puieți în grădinuța comună. Trei i-am sădit pe marginea terenului unde se află casa mea de provincie. Puieții sădiți în grădina blocului au fost săpați şi furați de cineva. Faptul nu m-a preocupat prea mult, întrucât am gândit că, atâta timp cât au fost săpați, înseamnă că oamenii ştiu despre calitățile cedrului, deci prin sădirea lor în altă parte i-au salvat. Totuşi, unul a rămas. Era sădit lângă peretele din fața garajelor. Solul acolo e departe de a fi fertil, în mare parte e format din deşeurile de la şantier, peste care a fost presărat un strat fin de pământ fertil. Cu toate astea, cedrul s-a întremat şi acum creşte. Prin statura sa impunătoare şi prin trunchiul curat, se deosebeşte în mod evident de ceilalți cedri plantați pe terenul casei mele de la țară. Este de două ori mai înalt. M-am tot gândit care-o fi motivul şi am început să observ de pe balcon că oamenii care treceau, îl priveau, deseori spunând: „Ia te uită, ce frumos a crescut". Eu însumi, trecând pe jos sau cu maşina pe lângă el, îl privesc cu satisfacție. În acest fel, cedrul care creşte lângă garaje, primeşte zilnic atenția tandră a oamenilor şi se străduieşte să se facă destoinic de ea.

Acum multe firme, in mod special după ieşirea seriei de cărți *Cedrii sunători ai Rusiei,* fabrică produse şi ulei de cedru. Şi eu i-am cerut fiicei mele şi soțului să producă ulei. Le-am povestit de tehnologia antică, împărtăşită de Anastasia. Serghei, soțul Polinei, a făcut eforturi considerabile să adapteze tehnica antică cerințelor actuale din domeniul fabricării produselor alimentare. Producția a fost pusă la punct în uzina de produse farmaceutice sub controlul strict al specialiştilor experimentați. Presarea s-a făcut prin metoda *la rece,* metodă care permite păstrarea în

ulei a concentrației maxime de elemente benefice. Teascul are pernuțe de lemn. Acest lucru a fost necesar, deoarece în miezul de nucuşoare şi în ulei se află întreaga tăbliță a lui Mendeleev, iar prin contactul cu metalul, multe elemente se oxidează. De asemenea, la îmbuteliere s-au folosit doar recipiente de sticlă. Uleiul obținut, calitativ era superior altor uleiuri produse prin presarea la cald, cu toate acestea se deosebea de cel pe care-l gustasem eu în taiga. Aveam senzația că în acest ulei s-ar fi găsit mai puțina forță dătătoare de viață decât în cel din taiga.

Nu o să descriu aici interminabilele căutări ale motivelor, ci voi spune doar că schimbările calitative au intervenit doar după ce am mutat producția, începând cu depozitarea nucuşoarelor, presarea şi până la finisarea produsului finit, într-un cătun din Siberia, la o sută douăzeci de kilometri de oraş. Astfel, am înțeles că o producție de ulei de calitate nu este posibilă în oraş, nici măcar în condițiile unei fabrici de medicamente. În toate fazele de producție, nucuşoarele şi uleiul vin în contact cu aerul, ori aerul din megalopolisuri se deosebeşte radical de cel din taiga, bogat în substanțe fitocide.

Ca rezultat al mutării micuței firme, poate necompetitivă după principiile pieței moderne, producția a depăşit calitativ toate celelalte firme producătoare din țară, chiar din lume. Eu sunt mulțumit că am luat parte, chiar dacă în mică măsură, la lansarea acestui produs unic – uleiul de cedru. Şi cred că această mică fabrică e unica ce produce ulei de cedru, în timp ce altele fabrică ulei din *Pinus sibirica.*

În lume astăzi sunt comercializate o mulțime de produse cu eticheta *produs pur ecologic.* Mie îmi vine spontan întrebarea: de unde provine acest produs, unde a fost cultivat? Poate fi denumit pur ecologic un produs a cărui materie primă creşte undeva prin preajma autostrăzilor sau a micilor şi marilor oraşe? Eu consider că niciun produs ce provine din astfel de zone nu poate fi numit pur ecologic,

chiar dacă la cultivarea sa nu au fost folosite tot felul de pesticide, erbicide sau fertilizanți.

Cedrul creşte în profunda taiga siberiană, la sute, uneori mii de kilometri de marile oraşe. Acolo lipsesc autostrăzile, iar acest produs unic poate fi transportat doar pe fluviu. Desigur, şi acolo poate ajunge mizeria civilizației noastre, cu toate astea, comparativ cu marile oraşe, în taiga, aerul şi apa sunt mult mai curate, iar în pământ nu pune nimeni otrăvuri.

În lumina acestor considerații, eu sunt de convingerea că nicăieri în lume nu există produs mai pur, mai benefic şi de leac decât miezurile de nucuşoare de cedru şi produsele obținute din ele.

Vorbind despre taigaua siberiană, eu am acordat o deosebită atenție cedrului. Însă în taiga există multe alte produse alimentare care, calitativ, le depăşesc cu mult pe cele cunoscute. De exemplu, afine, zmeură, mure, coacăze, ciuperci. Şi răspunzând la întrebarea: cu ce se hrăneşte Anastasia în taiga, vă pot spune că ea consumă alimente pur ecologice de primă categorie, care Ia noi sunt imposibil de cumpărat chiar şi pe milioane de dolari.

Încă din prima carte eu am descris viața Anastasiei în condițiile taigalei şi cât de mult m-a uimit aceasta. Astăzi, Ia atâția ani de la prima întâlnire cu ea, meditând asupra acestui aspect, am ajuns la concluzia că viața oamenilor din megalopolisurile moderne apare artificială şi absurdă pe fondul traiului în condițiile naturale, dus de Anastasia.

La prima vedere pare un pic ciudat că animalele îi aduc de mâncare Anastasiei doar la un semn făcut de ea. Dar şi în vânătoarea modernă, câinele îi aduce stăpânului vânatul. Iar şoimul, lansat la vânătoarea de şoimi, îi aduce avantaje stăpânului. Şi in gospodăriile țărăneşti, capra şi vaca oferă cu multă satisfacție laptele lor copiilor. Animalele care trăiesc împrejurul poieniței Anastasiei marchează teritoriul şi pe acest teritoriu îl consideră stăpân pe om. Eu cred că aceste animale au fost educate de generațiile

anterioare de străbuni ai Anastasiei, ca apoi ele singure să-şi înveţe puii.

Îndeobşte, Anastasia mănâncă foarte puţin. Nu face din asta un cult. În ultima vreme, multă lume m-a întrebat cum rezistă ea pe timpul înfricoşătoarei ierni siberiene, când temperaturile coboară uneori până la minus 35^{0}C – 40°C, având în vedere că nu are nici haine groase şi nici o locuinţă încălzită. Vreau să subliniez imediat că, dacă în câmp deschis, temperatura aerului coboară până la minus 30°C, în inima taigalei este cu mult mai ridicată, uneori diferenţa atingând chiar şi 10°C.

Anastasia are adăposturi subterane prin diferite locuri din taiga. Cea mai importantă dintre acestea, în care am avut şi eu prilejul să înnoptez nu o dată, este o adâncitură în pământ, lungă de aproape doi metri jumătate, largă de doi metri şi înaltă cam tot vreo doi metri. Intrarea în adăpost este strâmtă, de aproximativ şaizeci de centimetri şi înaltă cam de un metru jumătate. Se închide cu ramuri de cedru. Pereţii şi tavanul dormitorului din taiga sunt acoperiţi cu viţă de vie împletită, în care sunt înfipte smocuri de iarbă uscată şi flori de taiga. Pe jos e aşternut fân uscat. Vara, în acest dormitor se doarme deosebit de confortabil. Înăuntru nu penetrează niciun zgomot, ca să nu vorbim de radiourile şi tot felul de receptoare-emiţătoare care se pot întâlni pe la bloc. Toamna târziu, Anastasia umple întregul spaţiu al dormitorului cu fân uscat şi se adânceşte într-un somn prelungit, asemănător stării denumite de oamenii de ştiinţă anabioză.

Anabioza, în definiţia dată de ştiinţa modernă, este o stare în care procesele vitale ale organismului, inclusiv schimburile de substanţe, sunt atât de încetinite, încât lipseşte orice semn de viaţă.

Asupra acestui fenomen biologic unic îşi concentrează atenţia oamenii de ştiinţă în timpul planificărilor lungilor călătorii în cosmos. În primul rând îi interesează acele condiţii date de starea de anabioză sau de hibernare, în

care fiinţele vii consumă mai puţin oxigen şi nu au nevoie de alimente. E dovedit că aceste fiinţe devin imperturbabile la factorii dăunători ai mediului înconjurător. De exemplu, s-a stabilit că bolile infecţioase la aceste fiinţe nu evoluează nici măcar în cazul contaminării provocate, iar multe elemente nocive pentru organismul lor în condiţii normale, în stare de anabioză sau hibernare, devin absolut inofensive. Ba mai mult, s-a stabilit că, dacă aceste animale ar fi expuse unei radiaţii ionizatoare în doză letală, pot supravieţui, deoarece, în această perioadă, schimbul de substanţe este încetinit mult şi, după trezire, funcţiile vitale revin la parametrii normali.

Însă, iată ceva demn de remarcat. Dacă omul, care este înzestrat cu raţiune, în timpul iernii cade într-un somn neobişnuit, ce se întâmplă cu Sufletul său? Nu am găsit în lucrările studioşilor nici măcar ipoteze în această direcţie. Iar chestiunea e deosebit de importantă.

Starea inedită de anabioză am avut ocazia s-o încerc şi eu o dată, chiar de parţial. S-a întâmplat când am mers în taiga toamna târziu. Ziua lumină, în această perioadă a anului, în locul în care-şi duce traiul Anastasia, este foarte scurtă. Numai ce s-a lăsat întunericul, Anastasia m-a invitat să dorm. Am acceptat imediat. Oboseala de la viaţa de oraş şi de la extenuanta călătorie se adunase, aşa că am căzut buştean.

De data asta, adăpostul subteran era căptuşit cu mai mult fân decât de obicei. Înţelegând că în fân nu se simte frigul nici când e ger, m-am dezbrăcat până la lenjeria de corp şi m-am întins, punându-mi giaca sub cap.

—Trebuie să te scoli, Vladimir, m-a trezit Anastasia.

Am simţit cum îmi masa braţul drept şi m-am uitat spre ieşirea din adăpost. Nu se vedea lumină, ceea ce însemna că soarele încă nu se ridicase.

— De ce să mă trezesc? Abia se crapă de ziuă.

—Se luminează de zi deja pentru a treia oară de când te-ai culcat, Vladimir. Dacă nu te trezeşti, somnul tău ar

putea să se prelungească câteva luni sau poate ani. Sufletul tău, nepreocupându-se de menținerea în viață a corpului, vrea să se odihnească, plimbându-se prin alte lumi ale Universului. Şi nu îl poate întoarce nimeni, doar singur, de vrea, poate reveni.

— Aşadar, cât am dormit nu a fost cu mine?

—Ba a fost, Vladimir, aproape. A aşteptat ca somnul tău să devină mai uniform şi mai profund pentru a se putea depărta. Însă eu am decis să te trezesc.

— Dar Sufletul tău de ce nu te părăseşte când te scufunzi în somnul profund?

— Pleacă şi Sufletul meu, dar se întoarce de fiecare dată la timp. Deoarece, eu nu îl chinui.

— Da' eu îmi chinui Sufletul?

— Vladimir, fiecare om supus obiceiurilor nocive, care se hrăneşte cu alimente dăunătoare, pricinuieşte suferință, înainte de toate, propriului Suflet.

— Ce importanță are hrana pentru Suflet? Şi El se hrăneşte cu mâncarea consumată de om?

— Sufletul nu se hrăneşte cu alimentele materiale, Vladimir, dar poate să audă, să vadă şi să realizeze doar prin intermediul corpului tău. Dacă acesta nu este sănătos, de exemplu, dacă omul e beat şi corpul este neajutorat, Sufletul, efectiv sufocat, nu se mai poate manifesta şi realiza. El poate doar să simtă şi să plângă după ajutor, chinuit de corpul viciat de băutură. Doar să-ncerce să-ncălzească organele viciate ale corpului, cheltuind pentru asta o cantitate enormă de energie. Când energia Lui se sfârşeşte, Sufletul rămâne sleit şi părăseşte corpul uman. Acesta, apoi moare.

— Da, Anastasia, ai spus ceva interesant despre Suflet şi, pare-se, real. Deoarece există o vorbă în popor, când omul moare, despre el se spune: „Şi-a dat Duhul". După teoria ta, reiese că „Sufletul şi-a pierdut forțele". Sunt curios: al meu mai are forțe?

— Din moment ce s-a întors, Vladimir, înseamnă că mai

are forțe Sufletul tău. Dar tu încearcă să nu-L chinui, te rog.

—Fac tot ce pot. De ce când omul doarme, Sufletul nu se odihneşte?

—Sufletul este o energie, un complex energetic viu. Energia nu are nevoie de odihnă.

— Şi unde pleacă Sufletul în timpul somnului? După tine, Anastasia…

— Poate merge în alte dimensiuni. Se învârte împrejurul planetelor Universului. Şi, la cererea omului, poate strânge informații lui folositoare. De omul îşi doreşte, de exemplu, să afle ceva despre trecut sau viitor, înainte de a adormi îi cere Sufletului său să poposească în acel loc şi timp care-l interesează, iar Acesta îi îndeplineşte ruga. Dar dacă omul cade într-un somn obişnuit, nu îndeajuns de liniştit, într-un ambient neprielnic, Sufletul nu poate pleca nicăieri. Este constrâns să-i protejeze corpul.

— De cine?

— De tot soiul de acțiuni dăunătoare. Tu dormi în apartamentul tău, Vladimir, pereții casei sunt străbătuți de cabluri parcurse de curent electric. Cablurile emană o radiație neprielnică pentru om. Dincolo de geamuri se aud zgomotele unei lumi artificiale. Iar aerul din cameră nu este întocmai bun de respirat. Sufletul nu te poate părăsi. În cazul unei situații critice, El trebuie să te trezească.

— Am înțeles, Anastasia, acest adăpost subteran în care am dormit, de fapt depăşeşte cu mult confortul oricărei camere de hotel de lux sau apartament. Ca şi cum ar fi o cameră barică. Aici aerul este ideal, nu există radiații şi zgomote dăunătoare, temperatura e constantă, din aceste motive somnul este mult mai lin decât în apartament. Am înțeles şi am simțit pe propria piele. Doar că nu reuşesc să înțeleg, când tu adormi, de ce Sufletul tău nu se nelinişteşte de faptul că corpul tău se odihneşte într-un adăpost unde nici intrarea nu se închide bine. În caz de pericol, să spunem din partea unor răufăcători, cine-l va trezi?

— Vladimir, atunci când cineva, mânat de rele intenții,

încearcă doar să se apropie de poiana în care ne găsim noi acum, pe o rază de trei kilometri intră în alertă tot spațiul. Animalele, păsările şi plantele încep să simtă primejdia. Cel ce se apropie va fi cuprins de teamă, iar dacă toate acestea nu-l pot îndepărta sau abate din drum, atunci spațiul, prin animale, trezeşte corpul şi întoarce Sufletul.

— Şi iarna, când totul doarme?

— Iarna nu adoarme totul. Oricum, iarna este mai uşor de urmărit ceea ce se petrece.

Nu prea am înțeles ce a spus Anastasia despre Suflet în timpul somnului invernal, însă de faptul că păsările şi animalele îi aduc veştile de primejdie sau vesele, am avut ocazia să mă conving personal.

Cunoscând felul în care Anastasia se raportează somnului, am tras următoarea concluzie:

Omul modern şi umanitatea, în general, nu are condițiile necesare să doarmă normal. Iar la faptul că dormitorul modern nu atinge comoditatea celui natural, mai trebuie adăugat un al factor nu mai puțin important: omul modern este apăsat necontenit de preocupările cotidiene şi deseori merge la culcare încă gândindu-se la ele. Şi dacă-i aşa, atunci se naşte spontan întrebarea: pe ce cheltuieşte omul energiile Sufletului? Sufletul care este capabil să viziteze lumi străine în timpul somnului, de unde să-i aducă omului care se trezeşte informații despre acestea. Probabil, dormitoarele ar trebui astfel concepute încât înăuntru să nu penetreze niciun sunet extern şi să nu fie traversate de cabluri sau telefoane. Asta ar fi mai uşor, ceea ce e greu este a avea aer curat.

Pustnica din pădurea siberiană, Anastasia, a devenit ulterior eroina seriei de cărți *Cedrii sunători ai Rusiei.*

Mi-a născut un fiu şi o fiică. Acum trăieşte în taiga, în inima mea şi în eroina cărților mele.

Cred că nu am reuşit să descriu într-o manieră cuprinzătoare frumusețea acestei uimitoare femei, intelectul şi extraordinarele ei capacități, dar gândesc că

nici nu ar fi posibil aşa ceva într-o limbă normală. Chiar şi acum, pe Anastasia rareori o văd ca pe o persoană apropiată, familiară, cel mai adesea îmi pare intangibilă şi misterioasă, înzestrată cu o forță sufletească deosebită, forță care îi permite să creeze viitorul. Caracterizările date de ea realității noastre, povestirile sau, mai precis spus, imaginea emanată de ea despre viitorul Rusiei, al întregului Pământ, au dat naştere în societate unei minunate mişcări. Zeci de mii de oameni, nemaiaşteptând porunci de sus sau finanțări din partea guvernului, au trecut pe cont propriu la transpunerea acestor imagini în realitate. Ideea principală a edificării unui viitor al țării se profilează doar citind cărțile seriei în ordine. Dar dacă s-ar încerca să se conchidă, fără a se privi în detaliu, ideea după care se petrec aceste schimbări pozitive poate fi caracterizată prin următoarele cuvinte:

Anastasia consideră că fiecare familie trebuie să dețină un teren cu suprafața de cel puțin un hectar. Acest teren, pe care ea-l denumeşte Vatra Familiei, familia va trebui să-l transforme într-o oază paradisiacă vie care să-i asigure toate necesitățile materiale. Trăsătura sufletească a omului este dată de propriile creații vii şi de modelul de viață al însuşi creatorului. Ea consideră inacceptabilă îngroparea membrilor familiei la cimitir. Aceştia neapărat să fie îngropați în Vatra Familiei. Atunci sufletele răposaților nu vor suferi de faptul că trupurile le sunt efectiv aruncate la gropi de gunoi, departe de rude, în cimitire.

Rudele îngropate în Vatra Familiei, cu duhurile lor, îi vor ajuta şi proteja pe cei vii. Cimitire ca cele moderne, ale noastre, existau şi în antichitate, doar că erau destinate animalelor moarte de boală, criminalilor fără rude şi războinicilor căzuți pe pământurile străine.

Anastasia a descris cum se poate clădi această Vatră a Familiei, astfel încât, în ea, omul să se vindece de orice boală fizică. A zugrăvit detaliat ritualul antic şi deosebit de frumos al cununiei, prin intermediul căruia, tinerii, cu forța

gândurilor realizau proiectul viitoarei lor Vetre de Familie. Sub privirile rudelor, părinților şi ale prietenilor, cele gândite preț de doar câteva minute, se materializau.

Consider acest ritual drept una dintre cele mai mari descoperiri ale mileniului nostru. Întrucât, aplicând acest ritual, chiar şi azi, tinerii, în timpul nunții, pot primi casă, grădină, Vatră.

De asemenea, Anastasia mai susține că tinerii care-şi edifică în acest fel Vatra Familiei, nu vor pierde niciodată iubirea, ba mai mult, aceasta cu timpul se va amplifica, şi explică şi de ce se întâmplă asta: „Când soțul priveşte la soție, subconştient o identifică cu măreața lor Vatră şi cu copilul, care neapărat trebuie să se nască tot acolo." Şi în asta se poate crede. Căci, pentru fiecare om, cel mai bun loc pe lume rămâne întotdeauna locul micii sale patrii. Iar cel mai frumos şi mai minunat copil pe lume va fi copilul său.

Apoi, tot ea afirmă că, dacă toată lumea sau mare parte din ea, trece la clădirea conştientă a propriei Vetre a Familiei şi o preschimbă într-o oază paradisiacă, atunci se schimbă şi întregul Pământ. Şi nu vor mai avea loc catastrofe naturale şi războaie. Se va schimba lumea spirituală interioară a omului, i se vor deschide noi cunoştințe şi abilități. Omul va fi în măsură să creeze lumi minunate, asemănătoare celei terestre, şi pe alte planete. Anastasia consideră actuala metodă, tehnocrată, de explorare a cosmosului şi a altor planete, drept neviabilă, dăunătoare planetei Terra şi oamenilor care trăiesc aici. Metoda rațională de explorare este psiho-teleportarea. Doar că pentru ca oamenii să poată deține aceste capacități, mai întâi vor trebui să-şi arate destoinicia în aranjarea Pământului, să demonstreze spiritualitatea nu prin cuvinte, ci prin modul lor de trai.

Criticii oficiali ar putea avea diverse opinii asupra subiectelor din cărți şi declarațiilor pustnicei din taiga, doar că, pentru moment, opinia lor nu e aşa importantă. Cel mai important critic – poporul – îşi exprimă deja părerea prin

zecile de mii de scrisori şi sutele de mii de mesaje electronice. Şi nu doar prin vorbe, ci şi prin acțiuni concrete, sute de mari şi mici aşezăminte, născute şi în curs de apariție peste tot prin Rusia, stau mărturie acestui fapt. Şi odată cu ele ia naştere o dilemă misterioasă şi pe moment de nedezlegat: ce forță se ascunde în dosul frazelor ei, de vreme ce doar câteva declarații făcute de pustnica siberiană, reproduse în cărți, au declanşat o mişcare colectivă de masă? E posibil ca acestea să fie alcătuite într-o asemenea manieră, încât literele adunate la un loc să compună un cod. Posibil ca ritmul frazelor ei să aibă un oarecare tâlc.

De regulă, Anastasia încearcă să-şi adapteze stilul de vorbire la cel al interlocutorului, să-i adopte lexicul şi metoda de implementare a frazelor, însă se întâmplă ca în anumite momente, să treacă brusc la o altă limbă, categorică, lină şi ritmică. Rosteşte apăsat fiecare literă din frazele pronunțate şi în fiecare sunet se simțea aievea o energie insolită. Atunci, cele rostite de ea se țin minte până la ultima literă, de parcă în creier ar funcționa un magnetofon. Iar în fața ascultătorului iau ființă tablouri vii şi spusele ei se asimilează la nivel subconştient. Ca exemplu, voi cita frânturi din dialogul deschis dintre Dumnezeu şi primul om, pe care Anastasia mi l-a descris în cartea a patra, *Creația:*

„ «— Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea ce singur oi fi zămislit?» – l-a întrebat omul primordial pe Dumnezeu şi a primit acest răspuns: «— Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte în materie vizibil. Când tu la marginea tuturor vei ajunge, un nou început şi o continuare al tău gând va deschide. Din nimic, o minunată naştere-a ta se va genera, aspirațiile sufletului tău şi visului tău în ele oglindindu-se. Tu, fără de sfârşit eşti, Fiul Meu, vecinic eşti tu, fiul Meu, în tine se află ale tale vise creatoare.»”

Despre capacitățile Anastasiei există mai multe versiuni, aşa că o voi expune şi eu pe a mea. La prima vedere, abilitățile Anastasiei par insolite, însă, în realitate, le-au avut majoritatea oamenilor care au trăit în Primordialitate. Efectul declarațiilor făcute de pustnica din taiga asupra acțiunilor oamenilor nu derivă din vreo forță ocultă, ci din capacitatea oamenilor înşişi de a le accepta cu inima şi cu Sufletul.

Există senzația că în genele omului contemporan sau în subconştientul său ar fi păstrată imaginea modelului de viață a fiecărei familii în parte şi a societății în întregul ei din timpurile Primordialității, pe când omul încă mai înțelegea cum să dialogheze direct cu Creatorul.

Acest mod primordial era mult mai desăvârşit decât cel contemporan. Posibil să fie unul din acele timpuri în care oamenii mai ştiau încă ce este Raiul. Şi nu cred ca acțiunile acestor oameni să aibă vreo legătură cu o oarecare religie.

Aşezămintele pe care le edifică cititorii cărților sunt diferite între ele. Nu se deosebesc doar prin aspectul exterior al caselor ce le compun. Unele case sumt cu două etaje, din lemn, altele din lut cu paie, pe un singur nivel. Aşadar şi grădinile, gardurile vii şi iazurile vor fi diferite.

Este arhicunoscut faptul că ritualul religios presupune respectarea indiscutabilă a anumitor obiceiuri standard în acțiuni şi exprimare din partea tuturor membrilor cultului. Aici, este implicată doar inspirația personală în materializarea minunatei idei.

Dacă oamenii îi sunt îndatorați pentru ceva Anastasiei, atunci îi sunt pentru că ea le-a trezit în Suflete aspirațiile omului

Micuța pădureancă[2]

Au trecut deja mai bine de cincisprezece ani de la prima întâlnire cu pustnica din taigaua siberiană, Anastasia. În momentul în care am aflat că ea va trebui să nască un fiu, am încercat cu toate forțele, ajungând uneori chiar la acțiuni fizice, să o duc la Novosibirsk. Pe atunci mi se păru inadmisibil ca ea să nască în taiga şi imposibil ca fiul meu să fie educat fără a merge la un institut modern. Stilul de viață al Anastasiei din taiga, la început îmi păru, puțin spus, straniu. Astăzi tot mai straniu mi se pare stilul de viață al oamenilor din marile metropole.

Iar în timpul în care Anastasia, rămasă ca şi până atunci în taiga, a purtat-o în pântece pe fiica noastră, eu am avut sufletul împăcat, eram fericit. Viziunea asupra vieții, în aceşti zece ani, mi s-a schimbat la 180°. Dacă aş fi insistat ca Anastasia să nu nască în taiga, ci într-unul dintre cele mai bune spitale ale capitalei, m-aş fi aruncat probabil singur în depresie şi disperare şi, cu siguranță, grija pentru viitorul copilului educat de institutele moderne ale societății contemporane, nu m-ar mai fi părăsit A avut loc o reevaluare a scării de valori şi viziunea mea asupra lumii s-a schimbat.

Anastasia a născut-o pe fiica noastră în poiana ei natală din taigaua siberiană.

Eu nu am asistat la niciuna din cele două naşteri, iar Anastasia nu a fost ajutată de niciun medic sau de vreo aparatură medicală modernă. Cu toate acestea, am avut

---

[2] pădureancă – neputând declina *de taiga,* aşa cum se poate în limba rusă (de taiga – *таежница)* am optat pentru expresia *pădureanca* (n.t.)

inima uşoară. Ştiam că naşterile au loc într-una dintre cele mai moderne case de naştere de pe Pământ – în Spațiul Natal. Când Anastasia a născut fetița, mi-a cerut să-i aleg un nume. Fără să mă gândesc, am răspuns *Anastasia.* Şi asta nu pentru că Anastasia l-a chemat pe fiul nostru Vladimir. Ci pentru că deja dinainte s-o nască pe fiica mea, eu începusem s-o consider pe Anastasia cea mai curajoasă, înțeleaptă şi bună femeie. Numele ei devenise pentru mine sinonimul acestor calități şi mi-aş fi dorit ca şi fata să le moştenească. Nu-mi pot imagina un alt educator pentru fiica mea, în afară de Anastasia. În pofida faptului că în multe momente, aceasta arată mai mult a lipsa unei educații, în realitate nu e aşa. Iată, de exemplu, ce s-a întâmplat cu fetița în taiga…

De data asta, Anastasia mă întâmpină cu veselie, ba chiar oarecum jucăuşă. Se arătă pe neaşteptate, în timp ce mă apropiam de binecunoscuta poiană, în care, acum trăiau deja în trei. Îmbrăcată într-o rochie lejeră, asemănătoare unei tunici romane, stătea pe cărare şi zâmbea. Îmi veni pe loc întrebarea: „de unde-o avea rochia?" M-am oprit, încântat de insolita viziune.

„Ia te uită" am gândit eu – „Cât timp a trecut! A născut doi copii, dar tot tânără arată şi, ca şi-nainte, e neasemuit de frumoasă. Eu, iată, am îmbătrânit, am albit, în timp ce ea nu îmbătrâneşte nicicum".

Şi mi-am amintit cum se trezea dimineața devreme, cum se bucura de ziua ce sosea, se lua cu lupoaica la întrecere, făcând salturile ei cu tâlc. O mai putea face toate astea şi acum?

De parcă mi-ar fi auzit gândurile, Anastasia, fără să alerge, făcu două salturi şi se apropie de mine.

— Bună ziua, Vladimir, se auzi vocea ei.

Eu nu am reuşit să răspund imediat. Corpul Anastasiei emana o aromă îmbătătoare şi o căldură deosebită. I-am atins cu multă grijă umărul, în mod ciudat nedorind să o îmbrățişez. Am răspuns un pic cam într-o doară:

—Bună ziua şi ție, Anastasia.

Ea se avântă spre mine, mă strânse în brațe şi-mi şopti:

—Micuța noastră e frumoasă şi deşteaptă foc.

Apoi Anastasia porni înaintea mea desculță prin iarbă. Păşea picior după picior prin taiga, exact ca un manechin. La fel ca şi atunci când ne-ntâlnirăm pentru prima oară. De fiecare dată, mersul ei un pic nostim îmi readucea buna dispoziție.

După cum era deja datina, am mers întins la lac, ca să facem baie după drum. Eu ştiam deja că menirea acestei băi nu era doar de a mă împrospăta după drum, ci, cel mai important, de a mă ajuta să elimin mirosurile necaracteristice poienei din taiga. Pentru asta, după prima baie, Anastasia mă ajută să mă ung pe corp cu un macerat vegetal, preparat din mai multe plante.

În timp ce-o făcea, glumi:

— Alimentele bune, la voi, tot mai puține au rămas, burtica ta e un pic umflată.

— E disbacterioză. Aşa spun doctorii. Suferă aproape nouăzeci la sută din populație, i-am răspuns eu.

—Poate că nu au îndeajuns de multă voință, burticile, spuse râzând Anastasia.

—Tu însuți ai spus că zece la sută dintre oameni totuşi nu o au, această disbacterioză.

O bucată de timp am fost nevoit să mă plimb uns cu acest macerat pe tot corpul, ba chiar şi pe păr, apoi am sărit din nou, plescăind apa. Când am ieşit şi corpul îmi era aproape uscat, Anastasia îşi scoase rochia asemănătoare unei tunici romane şi mi-o întinse.

— Ar fi bine ca tu, acum, să tragi pe tine această rochie.

Anastasia stătea în fața mea cu sânii goi. Erau ceva mai mari decât înainte. Din unul se prelingea un strop de lapte.

— Încă îi mai dai să sugă fetiței? — am întrebat-o eu.

— Da, răspunse ea veselă. Îşi strânse cu ambele mâini sânul, mă stropi cu un jet de lapte pe față, râse copios, apoi îmi întinse laptele pe toată fața.

— Când o vei îmbrăca şi te vei încinge, pe tine va sta ca o cămaşă. Cămaşa asta, eu am purtat-o neîntrerupt din ziua când s-a născut fiica noastră. Uneori, fetița a dormit în cămaşă şi s-a învelit cu ea. S-a obişnuit cu mirosul şi cu forma ei. Dacă vei face aşa cum îți spun eu, fiica noastră se va acomoda mai lesne cu tine.

—Şi acum, tu cu ce te îmbraci?

— Am două cămăşi ca asta, foarte asemănătoare între ele. Le-am îmbrăcat pe rând. Asta, pe care ți-o dau ție acum, am îmbrăcat-o mai des. Şi, din plante uscate, deseori mi-am împletit cozi şi le-am agățat de păr. Acum o să merg, până ce tu o priveşti pe fiica noastră, să-ți împletesc şi ție una la fel.

— Doar s-o privesc? S-o ating, s-o mângâi, va să zică, nu e voie?

— Bineînțeles că e voie, Vladimir. Totuşi mai bine ar fi ca, mai întâi, să o priveşti. Chiar de e încă micuță, are deja personalitate şi mai bine ar fi să nu o priveşti insistent. Familiarizează-te cu gesturile ei şi încearcă să intri în lumea ei.

— Eu ştiu că şi cu băiețelul a fost aşa, mai întâi doar l-am privit. Spune-mi, Anastasia, peste cât timp aş putea să o iau în brațe?

— Vei înțelege singur, inima te va călăuzi.

Impresia pe care am avut-o era că Anastasia ar fi vrut ca eu să fac cunoştință singur cu fiica, să încerc să înțeleg câte ceva din asta, deci pentru asta născocise aceste simplificări. Dar nici eu nu m-am împotrivit. Mi s-a părut corect să urmăresc comportamentul fetiței, deoarece este evident că pentru ea, eu nu sunt altceva decât unu' oarecare. Şi acest oarecare, pe nepusă masă, apucă pruncul şi hai cu legănatul şi cu alintăturile lui agasante, cu plescăitul buzelor țuguiate şi cu îngânările infantile, pentru propria plăcere. Iar copilului, toate aceste plescăituri, şi nu numai ale unui oarecare, ci îndeobşte ale oricui ar fi acestea, poate că-i provoacă resentiment. Am întrebat:

— Anastasia, acum unde-i fiica noastră? Dacă tu pleci să împleteşti cozile alea din ierburi, eu cum o găsesc?

— E pe undeva pe aici, prin apropiere, răspunse liniştită Anastasia. Vezi de-o găseşte singur, lasă-ți inima să-ți indice locul.

Demult aveam impresia de a fi înțeles cum se desfăşoară viața aici, în taiga, însă de fiecare dată îmi era să mă minunez de câte ceva nou. Cum era posibil să-i permiți unui prunc care nu împlinise încă nici doi anişori, să meargă, adică să se târască oriunde vrea, chiar fără să te uiți după el? Şi asta în taiga, unde nu sunt oameni. În taiga, unde trăiesc tot felul de jivine sălbatice!

Cu câtva timp în urmă îl contemplasem pe fiul meu, văzându-l cum adormea în blana ursoaicei. Aceasta stătea fără să se mişte până ce pe copil îl prindea somnul. Văzusem cum au grijă de prunc lupii şi cum se jucau cu el veveriţele şirete. Şi am înțeles că aici şi poiana, şi animalele care trăiesc în preajmă, sunt exact ca ambientul domestic. Fiarele trăiesc pe teritoriile delimitate de ele însele, însă nu se atacă una pe alta. În ambientul domestic, câinele e posibil nici să nu atingă pisica, ba mai mult, chiar să lege prietenie cu ea, în timp ce cu altele, străine, să fie ostil. Prin urmare nici aici, pe teritoriile lor, fiarele nu se atacă între ele, ce să mai spunem să atace un pui de om!

În fața omului, animalele ce trăiesc pe teritoriile lor, fac reverențe, implicit şi pe pruncul omului îl vor apăra, considerând o onoare faptul de a avea grijă de el. Totuşi, această situație avea şi ceva neobişnuit. De exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă copilul ar fi părăsit teritoriul lor? Celelalte animale s-ar purta altfel decât cele ale lui? Îndeobşte, mă prinsese un gând ce nu ținea cont de logică.

Am întrebat-o pe Anastasia care se îndepărta:

— Şi dacă dau nas în nas cu vreo fiară în timp ce o caut pe fiică-mea? Eu încă nu le cunosc şi nici ele pe mine.

— Nu-ți fac niciun rău, Vladimir. Tu ai pe tine cămaşa. Poți merge fără teamă. Nu emana gânduri de frică.

Anastasia alergă către căsuța ei subterană.

Intrând în poiană şi nevăzând pe nimeni, am pornit primprejur, gândind că fiică-mea s-ar fi putut afla pe undeva prin apropiere şi că, dacă voi face cercuri, mărind gradual diametrul, o voi găsi cu siguranță. Am văzut-o chiar înainte să termin de făcut primul cerc. Micuța Anastasia stătea singură între tufişurile de măceşe, se ținea de o crenguță, se uita la o gâză şi zâmbea. M-am ascuns după un alt tufiş şi am început s-o urmăresc.

Fetița era îmbrăcată într-o rochițică-cămăşuță, părul îi era prins într-o diademă împletită din fibrele unor plante. Terminând de observat mulțumită ceea ce se petrecea pe crenguță, păşi desculță în direcția poienei. Lăsând crenguța sau planta de care se ținea, căzu. Micuța mea fiică căzu în iarbă, dar nu plânse, în linişte se sprijini cu mânuțele în pământ şi se ridică. Apoi se târî în patru labe vreo doi metri şi se ridică din nou în picioare, păşind încet, continuându-şi mersul.

Am încercat să mă mişc neobservat şi am urmărit-o pe fiică-mea. Dar, brusc, *Nastenca*[3] dispăru sub ochii mei. În primul moment am încremenit de surpriză, am rămas țintit locului câteva clipe, apoi am alergat iute spre locul în care o văzusem mai înainte, m-am uitat împrejur, dar nu am dat de ea. Nici după copacul lângă care tocmai stătuse, nici în dosul tufişurilor. Fetița nu era încă în stare să alerge ca să poată dispărea aşa subit. Am început să mă învârt în jurul copacului lângă care o văzusem mai înainte, mărind gradual circumferința cercului, dar nimic.

M-am oprit, am reflectat ce să fac mai departe, apoi am alergat la adăpostul subteran, unde ar fi trebuit să se afle Anastasia.

Ea stătea liniştită la intrare, împletea o coroană de pus

---

[3] *Nastenca* (se pronunță *Nasteni'ca,* apostroful prescurtând litera /) – diminutivul numelor Anasta şi Anastasia (n.t.)

pe cap din ierburi şi cânta încetişor.

Undeva în apropiere, o vulpe cu blana neagră-maro se scărpina ca o pisicuță de trunchiul unui copac.

— Anastasia, fetița a dispărut, i-am strigat eu.

— Am urmărit-o câțiva paşi, fără să o pierd din ochi. Dar, dintr-odată... Parcă a înghițit-o pământul. Nu e nicăieri.

Reacția Anastasiei a fost de lejeră mirare, şi nici măcar nu a lăsat împletitul când a răspuns:

— Nu-ți fă griji, Vladimir, cred că s-a dus la vizuina vulpii celei bătrâne.

— Cine ți-a spus?

— Vezi că vulpea se scarpină încet de copac?

— Văd.

— Aşa anunță ea că pruncul este în vizuina ei.

— Dar, poate că vulpea vrea să spună altceva?

— Dacă ar fi fost ceva primejdios, ea s-ar fi agitat. Ar fi alergat dintr-o parte într-alta şi ne-ar fi chemat după ea cerând ajutor.

— Cu toate astea, tu nu poți fi sigură sută la sută de locul în care se afla fetița, mai ales că în locul în care a dispărut, nu era nicio vizuină. Eu am căutat bine.

— Bine, Vladimir, mergem împreună să vedem unde a dispărut şmechera noastră cea mică.

Când am ajuns în locul în care dispăruse fetița, Anastasia feri iarba înaltă şi eu am văzu imediat vizuina. Intrarea în ea era puțin surpată. Se vedea un fel de groapă. M-am uitat înăuntru şi am văzut-o pe Nastenca colăcită, dormind liniştită.

—Vezi? A adormit pe pământul gol şi gândesc eu că singură nu se ridică de acolo.

— În groapă este iarbă uscată, Vladimir. Fetița noastră, când adoarme, poate decide singură unde să-şi facă culcuşul.

— Cum adică decide?

— Dacă vrei, Vladimir, priveşte-o, eu merg să termin ce

am de făcut.

Eu am rămas. Peste vreo jumătate de oră din vizuină se auziră foşnete. Fetița se trezise, dar nu reuşea să iasă din groapă. Însă nici nu se forța prea tare. După prima încercare, evaluându-şi forțele, fetița strigă după ajutor: aho, eha. Fără să plângă, doar cu aceste sunete ceru ajutor. Într-o clipă se înfățişă vulpea care nu demult se învârtea pe lângă Anastasia. Mai întâi se opri pe marginea gropii, privi înăuntru, adulmecă şi, întorcându-se cu spatele la vizuină, îşi coborî coada înăuntru. Vulpea se forță şi trase afară fetița agățată de coada ei. Încă vreo jumătate de metru fetița continuă să se țină de coada vulpii după care o lăsă, se aşeză în patru labe, apoi se ridică pe picioruşe. Micuța Nastenca privi împrejur, zâmbi de parcă şi-ar fi amintit de ceva, păşi încetişor, cu surâsul pe față, îndreptându-se către lac. Eu am continuat s-o urmăresc neobservat. În împrejurimi nu se afla niciun animal şi părea că în afară de mine nu s-ar mai fi aflat nimeni în micuța poiană din taiga. Însă ceva mai târziu aveam să înțeleg că mă înşelam. Atât ea, cât şi eu, eram urmăriți insistent şi la scurt timp avea să am ocazia să asist la primul conflict dintre fiică-mea şi animalele din taiga.

Micuța Nastenca ieşi din tufişurile de zmeură, rămase puțin pe Ioc şi contemplă oglinda de apă a lacului, apoi îşi scoase cămăşuța cea scurtă de pe ea şi, păşind cu luare-aminte desculță, se apropie de lac. Îi rămăseseră vreo cinci-şase metri până la lac, când, pe neaşteptate, din tufişuri apăru lupoaica care, din câteva salturi, se înfățişă între fetiță şi lac. Fetița o pălmui cu micuțele ei mânuțe pe spinare, o scutură de blană şi îi atinse botul. Ca răspuns, lupoaica linse picioruşul fetiței, dar cu aceste gesturi, schimbul lor de atenții amicale luă sfârşit. În planurile Nastencăi, se vede, nu intra jocul cu lupoaica, vroia doar să meargă la apă. Mai întâi încercă să o ocolească pe lupoaica ce stătea pe loc, făcând trei paşi lateral. Însă numai ce fetița dădu să înainteze, lupoaica îi tăie din nou calea. Cu

mânuțele, Nastenca încercă să o împingă pe lupoaică, să elimine obstacolul, însă fiara nu ascultă copilul şi rămase pironită locului. Atunci fetița se aşeză pe iarbă, reflectă o vreme, după care făcu o tentativă să-i treacă animalului printre picioare, dar şi această încercare eşuă – lupoaica se puse jos.

Nastenca înțelese că fiara nu avea să o lase să se apropie de apă, iar obstacolul nu putea fi eliminat cu forța. Rămase un timp şezută în iarbă, se gândi, apoi făcu cale-ntoarsă depărtându-se de lupoaică şi de lac. Se ridică iute în picioare, luă o crenguță, se apropie de botul lupoaicei, îi flutură creanga în față, apoi o aruncă într-o parte. Crenguța zbură vreun metru jumătate. Lupoaica se aruncă după creangă şi o înhăță cu dinții. În acest timp, Nastenca, punându-şi iute în mişcare picioruțele, ajunse la malul lacului. Fiara pricepu iute că tocmai fusese şmecherită şi din două salturi ajunse fetița pe malul apei şi o lovi cu laba.

Nastenca căzu pe spate, căpşorul îi ajunse în apă. Împingându-se cu picioarele în nisipul de pe mal, încercă să intre cu totul în apă. Lupoaica îi apucă picioruşul cu dinții. Se forță să nu-i facă rău fetei, se vedea că gesturile nu-i erau agresive. Nastenca îşi propti celălalt picioruş în botul fiarei şi, ageră, împinse până ce intră cu totul în apă. În locul acela, lacul avea aproape un metru adâncime, iar micuța se scufundă cu căpşorul în apă, dar ieşi iute la suprafață. Mişcând brațele şi picioarele, reuşi să se țină la suprafața apei.

Eu am crezut că fata nu ştie să înoate bine. Am alergat din ascunzătoarea mea, m-am pregătit să sar în apă, dar când am ajuns la malul apei, am văzut că lupoaica înota în ajutorul fetiței. Nastenca se luptă cu fiara, se apucă cu mânuțele de blana ei şi împreună înotară spre un loc mai puțin profund al lacului. Simțind pământul sub picioare, fetița se eliberă de lupoaică.

Lupoaica udă ieşi la liman şi se scutură, împroşcând cu stropi de apă argintii care sclipeau în razele soarelui. Nu

plecă, ci rămase pe malul lacului. O privea cu multă atenție, dar cumva chiorâş pe fetiță şi, din ce mi s-a părut mie, se uita cu precauție în direcția mea.

Dar Nastenca, stând pe spate pe apă, zâmbea şi o chema la ea cu insistență pe lupoaică. Plescăia apa cu pălmuțele, o chema insistent, dar fiara nu vroia să se apropie. Probabil fiarei nu-i plăceau jocurile acvatice sau poate că i se păreau periculoase…

Dintr-odată, Nastenca îşi întoarse privirea spre mine şi rămase neclintită. Pentru prima oară am simțit asupra mea privirea insistentă a fetiței şi nu puteam nici să mă mai mişc. Am înțeles că mă luase drept o ființă nedesluşită, care îşi face apariția subit în spațiului ei vital.

M-a privit un timp, apoi s-a întors şi, încetişor, a ieşit din apă pe mal, s-a apropiat de lupoaica întinsă în iarbă, care a luat cămăşuța cu dinții şi i-a întins-o fetiței.

Însă Nastenca nu a tras-o imediat pe corpul ud. A luat-o şi s-a îndreptat spre adăpostul subteran de la marginea poieniței. Eu continuam să o privesc cum se plimbă prin taiga şi meditam.

Păşeşte zâmbind, micuțul copilaş, prin poiana taigalei siberiene. Nu-l înspăimântă nimic şi nimeni nu-i face vreun rău. Dimpotrivă, fiarele sunt pregătite ca la cel mai mic semn să-i sară în ajutor. Păşeşte micuțul pui de om, precum descendentul unui țar prin impărăția lui. Observă cu interes viața insectelor, a veveritelor şi păsărilor. Se uită cu atenție la floricele şi gustă ierbuşoarele şi fructele.

În acelaşi timp, o oricare altă fetiță, de aceeaşi vârstă cu fiica mea, se află într-un spațiu înconjurat de patru pereți, unde, ca un animal în captivitate, este limitată de aceşti patru pereți, fie ei chiar şi frumos împodobiți, însă tot de manej. Şi părinții îi cumpără jucării de plastic pe care ea le încearcă la gust. Milioane de băieței şi fetițe din lumea noastră, efectiv ca nişte animale, cresc prin apartamentele-celule. Iar noi mai şi pretindem ca ei să crească oameni deştepți, liberi şi prosperi. Însă aceste

calități nu şi le pot nici măcar imagina: libertatea înseamnă, mai înainte de toate, libertate de gândire, cunoaşterea şi percepția lumii vii. Despre această lume vie, copilului, deja mai mare, i se va vorbi doar la şcoală. El, bineînțeles, va primi oarecare informații despre măreața lume a naturii vii, despre structura Universului, creată de mărețul Creator, dar niciodată nu se va putea simți parte din ea. Acele simțăminte pe care le poate trăi omul în primii ani de viață, în armonie cu mărețul regn al Creatorului, fără eforturi şi concentrări, dimpotrivă, în joacă. Toate acestea nu pot fi înlocuite nici de lecțiile de la şcoală, nici de cursurile universitare. Eu nu îndemn pe nimeni să-şi ducă copiii în taiga.

Ar fi absurd, dar ceva se cere, oricum, făcut…

Cui îi seamănă fiica?

Seara, la intrarea în adăpostul subteran, în care micuța Nastenca dormea uneori singură, Anastasia o alăpta la piept. Eu şedeam tăcut alături şi contemplam interesantul proces.

Se dădea senzația că alăptarea, în sensul de a nutri corpul fizic al micuțului prunc cu lapte matern, nu era nici pe departe scopul principal. Nastenca, apucând sânul Anastasiei cu mânuțele, pentru un timp, țocăind din buze, sugea laptele, însă la puțin timp după se dezlipea de sân şi o privea în ochi pe mamă. La rândul ei, Anastasia nu-şi dezlipea privirea de la ea, fără să ne acorde atenție nici mie, nici mediului înconjurător.

De parcă mama şi fiica s-ar fi contopit în una în timpul alăptatului şi ar fi dialogat fără cuvinte. Asta s-a prelungit preț de douăzeci de minute, după care Nastenca a adormit. Anastasia a pus-o la culcare pe fetiță în adăpost, pe aşternutul de fân uscat şi a acoperit-o cu o țesătură. Cu colțurile libere ale țesăturii, a înfăşurat-o, apoi i-a adunat împrejur fân uscat, creând astfel un cuibuşor comod. A mai rămas un pic în fața adăpostului privindu-şi fiica ce dormea. Când, în cele din urmă, s-a ridicat şi mi-a dat atenție, am întrebat-o:

— Anastasia, tu ce spui, cu care dintre noi doi seamănă mai mult fiica noastră: cu mine sau cu tine?

— Ca toți ceilalți părinți, şi tu ai fi vrut ca fiica să-ti semene ție, Vladimir?

— Uite că nu ai ghicit. Se înțelege de la sine că aş vrea ca fiică-mea să aibă câte ceva şi de la mine, însă, dat fiind că e fată, trebuie să fie frumoasă, ceea ce înseamnă că ar trebui să-ți semene mai mult ție.

— Va să zică, tu mă consideri mai frumoasă ca tine, Vladimir?

— Eu nu te consider frumoasă doar comparativ cu mine, Anastasia. Eu cred că tu eşti cea mai frumoasă dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, totodată şi dintre femeile de la toate concursurile de frumuseţe din lume. M-am uitat la televizor. Frumuseţea participantelor la aceste concursuri e, oarecum, înjumătăţită comparativ cu a ta. Tu eşti cea mai frumoasă dintre toate.

—Îţi mulţumesc, Vladimir. Cuvintele tale sunt complimente sau sunt propriile tale consideraţii?

—Sunt şi complimente, şi consideraţii şi… admiraţie.

—Mulţumesc. Deci nu o să te întristezi, Vladimir, dacă o să-ţi spun că Nastenca, la înfăţişare, la faţă, îţi seamănă şi ţie puţin-puţin, dar ochişorii, sprâncenele şi corpul sunt ale mele. Părul, de asemenea, îl va avea ca al meu.

Similitudinea corporală a oamenilor vorbeşte şi despre cea a aptitudinilor, a deprinderilor şi despre asemănarea sufletească. Asta dă de înţeles că unele aptitudini şi deprinderi ale ei vin de la tine. Altele de la mine. Însă în Sufletului nou-născutului, Vladimir, întotdeauna se află trei componente.

—Trei? A treia care ar fi?

— A treia componentă este acea particulă numită Suflet, care a sălăşluit în corpul unui om ce-a trăit acum o sută, o mie sau poate un milion de ani. Acea componentă, într-un om armonios nu se fărâmă în bucăţele, ci aşteaptă clipa sa, când recapătă un corp fizic, prin ochii căruia să vadă lumea ce-o înconjoară şi prin urechile căruia sa poată auzi sunetele acestei lumi, atingând-o cu mâinile, folosindu-se de darurile ei.

— Dar dacă sufletele noastre s-au contopit în unu' singur în noua viaţă, înseamnă că fiecare ar trebui să ştie totul despre viaţa celuilalt?

—Desigur, ar trebui. Şi ştiu amândouă. Altminteri, contopirea lor nu ar fi fost posibilă. Nu ar fi putut deveni un

Suflet unic.

—Prin urmare, Sufletul meu poate vedea viața anterioară a fiicei noastre?

—Poate, bineînțeles, doar că tu vei putea vedea şi percepe asta doar în cazul în care vei reuşi să intri în armonie cu Sufletul, iar gândurile tale nu vor fi încurcate de tot felul de distrageri ale lumii înconjurătoare, dacă El se va putea concentra.

— Cu mine e totul clar, nici eu, nici cei de-o teapă cu mine nu suntem în stare să vedem trecutul. Însă tu, Anastasia, e evident că reuşeşti să afli câte ceva despre viața trecută a fiicei prin acea particulă, prin Sufletului ei.

—Eu mă străduiesc, Vladimir, să văd şi să înțeleg viața anterioară a fiicei noastre şi pot spune că mi se pare destul de stranie. Viața fiicei noastre, în tine a fost foarte scurtă, nu mai mult de şapte ani. A trăit acum câteva mii de ani.

— Într-un interval atât de scurt e greu de aflat cine ştie ce despre viața anterioară.

—E adevărat, prea puțin. Dar se poate întâmpla ca şi într-o viață atât de scurtă, omul să săvârşească o faptă care să influențeze evenimentele ce vor să vină în următoarele milenii.

— Foarte interesant. Cum ar putea acest prunc atât de mic să săvârşească vreo acțiune care să influențeze viețile oamenilor de-a lungul mileniilor? Ai putea să-mi povesteşti, ba mai bine, să zugrăveşti, tablouri din viața anterioară a fiicei noastre?

— Pot, Vladimir.

— Atunci zugrăveşte!

Anastasia îşi începu neobişnuita povestire despre viața anterioară a fiicei noastre. Sau despre fetița al cărei Suflet sălăşluieşte azi în micuța Nastenca.

Într-o altă dimensiune

— Cu mult timp în urmă, după cum ştii şi tu, Vladimir, pe Pământ s-a instaurat epoca glaciară. În regiunile în care se mişcau gheţarii, clima se schimbă. Răcirea nu permitea creşterea multor specii de plante. Locurile, înainte îmbrăcate în păduri, grădinile roditoare şi vegetaţia luxuriantă de flori şi ierburi, gradual se transformară în coline acoperite doar de o mantie vegetală sărăcăcioasă.

Oamenii care trăiau pe atunci pe una din colinele submontane, au realizat că viaţa în condiţiile gheţii nu mai putea fi ca înainte. Aşadar, au decis să-şi părăsească locuinţele şi să plece în aflarea unor locuri cu un climat mai favorabil. În faţă mergeau bărbaţii, în urma lor venea căpetenia neamului, Vud, care conducea copiii, femeile şi vârstnicii. Era un bătrân sur de o sută douăzeci şi cinci de ani. Păşea în fruntea unei caravane de unsprezece mamuţi care purtau în spate coşuri împletite. Într-unul din aceste coşuri erau copii, în celelalte rezerve de hrană, întrucât nu se putea şti cât ar fi putut dura călătoria.

Pe ambele flancuri ale caravanei de mamuţi, călări pe cai sau pe jos, se deplasau oamenii lui împreună cu toate dobitoacele care trăiau în sat. Părea ca toate vieţuitoarele să fi înţeles necesitatea de a se muta într-un alt loc, şi acum îi urmau pe oameni. În aşezământ rămaseră doar plantele, acestea neavând capacitatea de a se deplasa.... Plante condamnate la pieire.

Vud reflecta, căznindu-se să-şi răspundă la întrebările-i puse:

„Care e motivul pentru care au loc aceste schimbări nedorite de climă, de ce a început să se răcească?”

„Prin voia cui a survenit această catastrofă?”

„Nu se va preschimba într-o catastrofă planetară?”

„Are omul vreo putere pentru a putea face ceva în scopul prevenirii ei?”

„Există corelație între catastrofă şi acțiunile omului?”

Vud înțelegea că dacă nu va găsi răspunsurile, pe copiii şi nepoții săi, pe întregul neam, îi aştepta o soartă tristă. Remarcă pe chipurile adulților care mergeau în caravană acum, tristețea şi preocuparea, de vreme ce considerau schimbările climatice drept o tragedie. Până şi copiii deveniră tăcuți şi gânditori. Doar iubita lui strănepoțică de şase anişori, Anasta, se distra. Începuse un joc cu căpetenia mamuților, din fruntea caravanei.

Vud privea cu coada ochiului la jocul strănepoatei cu căpetenia mamuților. Aceasta apucă vârful trompei uriaşului mamut de şapte tone greutate, şi-o aşeză pe umăr şi se prefăcea că trage după ea enormul animal. Iar mamutul părea că se prinsese şi el la joc. Trompa, bineînțeles, şi-o ținea singur, lăsând s-o atingă delicat pe fetiță. Din când în când, Anasta se oprea, ca şi cum şi-ar fi tras sufletul, îşi ştergea sudoarea imaginară de pe frunte şi spunea: „Of, eşti aşa de mare, dar aşa greoi şi leneş.”

De ca şi cum ar fi fost în asentimentul fetei, mamutul scutura din cap, îşi flutura urechile, îşi ştergea fruntea cu trompa şi din nou o aşeza cu grijă pe umărul fetei de parcă nu ar fi reuşit să se mişte din loc fără ajutorul ei. Jocul era nostim şi inocent. Dar iată un alt joc născocit de strănepoata, care lui Vud nu-i plăcu:

Anasta se cățără pe trompă spre capul mamutului. Acesta o ajută, îndoindu-şi imensa trompă şi cu vârful împingând fetița sus. Reuşind să ajungă sus, Anasta şedea o bucată pe capul mamutului în mişcare, apoi, pe nepusă masă, țipând *ah,* îşi dădea drumul pe trompă ca pe tobogan. Mamutul trebuia să dea dovadă de multă îndemânare pentru a reuşi s-o prindă pe fetiță înainte de a atinge pământul, să nu o lase să se lovească sau să nimerească

sub picioarele sale masive.

Vud reflectă asupra trecutului, încercând să afle în el pricina catastrofei care i-a constrâns pe oameni să-şi abandoneze patria, însă meditaţia, de fiecare dată îi era întreruptă de amintirea imaginilor din viaţa strănepoatei Anasta. El nu le alunga, îi plăceau şi îl distrăgeau de la gândurile negre legate de ceea ce se întâmpla.

La un moment dat, amintindu-şi cum, la una din lecţii, Anasta protestă împotriva unei păreri de-a lui, Vud chiar zâmbi. Văzu acest tablou în toate detaliile.

Pe atunci, lecţiile le ţinea el însuşi – Vud. În faţa sa, sub un mesteacăn pletos şedeau în cerc copii de diferite vârste şi trei adulţi. Vud îşi începu lecţia cu cuvintele:

Şerpii mijlocitori

—Multora le este cunoscut faptul că străbunii noştri s-au străduit să găsească câte o menire tuturor creaţiilor de pe Pământ. Astfel făcând, ei le-au învăţat pe vieţuitoare cum să-i ajute mai bine pe ei înşişi. Dobitoacele, ulterior şi-au educat la fel şi urmaşii, ceea ce a făcut ca şi generaţia noastră, ca oricare alta din trecut, să primească un mare dar. Iar noi, la rândul nostru, trebuie nu numai să ne folosim de toate acestea, ci să şi ameliorăm aptitudinile tuturor creaţiilor care trăiesc împrejurul nostru. În faţa generaţiei noastre stă datoria de a găsi o menire acelor vieţuitoare cărora înaintaşii noştri nu le-au găsit una. Rostind aceste cuvinte, Vud scoase de sub cămaşă un şarpe şi pronunţă:

— De pildă, să înţelegem la ce au fost lăsate târâtoarele, cum ne pot fi ele de folos nouă, oamenilor.

Cei care-l ascultau priviră la şarpele încolăcit în mâinile lui Vud însă tăceau. Primul ridică mâna, cerând să i se dea cuvântul, un băieţel cu păr roşcat, de cinci ani. Vud îi permise să vorbească.

— Eu am văzut, începu băieţelul, un şarpe ca acesta sau altfel că s-a apropiat de capra noastră şi a supt lapte din ţâţele ei. Capra nu s-a mişcat, ceea ce înseamnă că nu se împotrivea să-i dea lapte şarpelui.

— Da, este adevărat, şerpii şi alte târâtoare se întâmplă să sugă lapte de la vaci sau de la capre. Ai remarcat bine, Izor. Numai că noi, acum, vom încerca să vedem ce folos ne poate aduce existenţa acestei creaturi, le aminti Vud celor adunaţi la lecţie.

—Eu, desigur, nu am pierdut din vedere tema, continuă

roşcatul, mi-am amintit doar cum sugea lapte şi gândeam că ar trebui să-i facem o gaură în capătul celălalt al corpului. Las să sugă laptele, însă coada cu gaură să o lase într-o doniță pe care s-o umple cu lapte. În acest fel mama nu va mai trebui să mulgă capra.

Din toate părțile se revărsă un cor de voci de copii:

—Nu se poate face gaură…

— Nu se poate găuri, pe creatură o s-o doară!

— Din gaură nu va ieşi laptele, dacă creatura nu va vrea.

— Argumentul principal împotriva găurii ar fi durerea provocată şarpelui, deduse Vud, omul nu poate pricinui durere creaturilor Pământului. Propunerea ta nu e acceptată, Izor.

Vud dădu să treacă la întrebarea următoare, dar băiețelul roşcat nu se lăsă:

— Dacă nu se poate face o gaură în coadă, atunci se poate proceda altfel, susținu el. —În timp ce această creatură sugea laptele de la capră, devenea tot mai mare, mai plină. Asta se întâmpla deoarece laptele devenea tot mai mult în ea. Creatura trebuie dresată să intre cu laptele în casă şi să-l verse în doniță. Astfel oamenii nu vor mai fi nevoiți să meargă cu donițele la păşune şi nici animalele de lapte să vina acasă la oameni ca să fie mulse. Multe dintre aceste creaturi vor merge acasă la om şi numai ce vor vedea donițele goale le vor umple cu lapte.

Copiilor le plăcu imediat ideea băiețelului roşcat şi se îmbulziră să-şi aducă completările.

— Putem lua laptele de la ele şi departe de casă, dacă ne e foame şi casa nu-i aproape.

— Ar trebui învățate să vină la om cu laptele, la un sunet oarecare. Ca să nu le căutăm prin iarbă. Bați din palme, să zicem, sau fluieri şi ele apar imediat, aleargă iute la om.

—Dar eu nu vreau să beau lapte din şerpi! Cine ştie, poate că adaugă ceva de-al lor în lapte, remarcă timidă o fetită.

Dar mintenaş se luară cu toții de ea.

—Păi şi la vacă laptele a stat undeva înăuntru, da' uite că-l beau toţi.

—Dar dacă adaugă şi ele ceva, cu atât mai bine! Că doară, aceste vieţuitoare sunt veşnic curate, chiar de se târăsc pe pământ.

—Da, întocmai! Sunt tot timpul curăţei, nu am văzut niciodată un şarpe murdar.

Izor asculta cum judecau copiii propunerea lui şi roşi imperceptibil de mândrie.

—A doua variantă a ta, Izor, merită atenţie, îl lăudă Vud pe băieţel şi adăugă: —Mai pe larg vom discuta a doua ta variantă data viitoare. Între timp, gândiţi-vă cu toţii şi exprimaţi-vă opinia sau propuneţi propriile variante legate de folosirea târâtoarelor. Acum, însă, vreau să vă întreb care este predestinarea animalelor deja cunoscute de voi. Cine e gata…

Vud nu termină de vorbit. Văzu mâna ridicată a Anastei cu palma îndreptată spre el. Acest gest însemna că fetiţa nu era de acord cu ceva şi intenţiona să-şi expună protestul în fala celorlalţi.

— Expune-ţi protestul, Anasta, îi permise Vud.

— Sunt împotriva aducerii laptelui în casă de către târâtoare.

Copiii, unul după altul, i-au replicat Anastei:

—De ce?

— Nu trebuie să renunţăm la comodităţi.

— Aceste creaturi acum nu fac nimic pentru om, însă aşa vor avea ocupaţie.

—Oamenii vor avea mai mult timp să se îndeletnicească cu lucruri mai plăcute decât mulsul vacilor.

Fetiţa ascultă cu calm replicile şi continuă:

—Dacă târâtoarele îi vor aduce lapte omului, atunci el însuşi, şarpele, se va preschimba într-o vacă.

— Ce spui tu, fetiţo? Explică! — nu se mai putu reţine unul din cei trei adulţi.

Anasta continuă:

— Omul care primeşte laptele de la vacă, de la capra, de la cămilă sau de la mai ştiu eu ce animal, în schimb le dă atenţie şi sentimente. Dacă el încetează să mai ia laptele singur de la vacă şi ea nu va mai simţi atenţia lui, atunci acel lapte nu va mai fi la fel de bun. Sentimentele sale, omul i le va dărui târâtoarei, primind laptele de la şarpe. Şarpele, astfel se interpune între om şi vacă. El va fi intermediar între om şi celelalte animale. El îl va tenta pe om, care îl va mulge, cu slugărnicia mieroasă, sugând de la el acele sentimente binecuvântate, predestinate tuturor creaturilor Pământului.

Rămaseră cu toţii un timp în adâncă meditaţie.

În închipuirea lui Vud, luă naştere un tablou: un măr bogat, bătut de fructe mature. În faţa sa stătea o femeie şi un bărbat. Femeia spune:

—Uite, iubitule, un măr deja copt, e aşa frumos.

Pomul vrea să ni-l dăruiască nouă. Întinde mâna şi pleacă creanga ca să culegem mărul copt. Bărbatul se întinse după creangă, dar nu reuşi. Dădu să sară ca să apuce creanga cu mărul pârguit pe ea, dar în acel moment, pe ram apăru un şarpe. Animalul rupse mărul şi, agăţându-se cu coada de ram şi legănându-se servil, i-l întinse omului.

— Îţi mulţumesc, târâtoareo, spuse omul şi mângâie şarpele.

Bărbatul şi femeia s-au îndepărtat de pom, fără să-i mulţumească. Ei au dăruit binecuvântatele sentimente şarpelui. Mărul s-a scuturat şi jumătate din mere necoapte încă au căzut pe jos.

Şi Vud întrerupse liniştea lăsată:

—Şi protestul tău, Anastaci'ca, merită atenţie, are rostul său. Cu toţii va trebui să reflectăm cu atentie asupra înlocuirii contactului direct cu intermedierea dintre om şi toate celelalte plante şi vieţuitoare de pe Pământ. Să medităm asupra a ceea ce ar putea provoca asta în viitor. Eu propun ca la lecţiile următoare să revenim la această

temă. Dar acum, şi Vud îşi plimbă privirile peste toți cei prezenți, aşa cum am stabilit, vă rog să-mi spuneți ce menire au animalele pe care le cunoaşteți.

Cel mai important instrument pentru construirea casei

— Eu, eu, se auziră vocile nerăbdătoare ale copiilor.

— Bine, bine, răspunse Vud, vorbiți pe rând şi fie ca fiecare să dea nu mai mult de două exemple.

Copiii au sărit rând pe rând de la locul lor şi au vorbit cu însufleţire.

—Vaca şi capra dau lapte, mănâncă iarbă şi în fiecare zi vin la om ca acesta să le mulgă.

—Măgăruşii şi caii sunt meniți să-l ducă pe om când acesta nu vrea să meargă pe picioarele lui.

— Găinile şi rațele pleacă cine ştie pe unde, zboară, dar aproape în fiecare zi se întorc şi fac ouă, ca omul să vină şi să le ia.

— Mamutul ajută la ridicat greutăți şi le mută în locul în care îi arată omul…

Copiii vorbeau deja pentru a treia oară, fiecare încercând să definească menirea animalelor cunoscute de ei. La urmă, Vud puse o nouă întrebare:

—Cine-mi poate spune, în ce situație pot lucra împreună animale diferite şi cum le poate conduce omul?

— Eu pot spune, răspunse acelaşi băiețel roşcat şi, fără să asculte murmurul, se uită la Vud. Acesta îi făcu semn de aprobare.

—Animalele încep să lucreze împreună atunci când omul vrea să-şi ridice casă. Iar omul le coordonează cu ajutorul unui fluier. Mai întâi, interpretează un cânt de chemare şi la el vin multe animale şi păsări. Vin şi se aşează undeva în apropierea lui în aşteptare – aşa au fost dresate de înaintaşii noştri.

Încheindu-şi cântul de chemare, omul le priveşte tandru

şi li se închină. Toate viețuitoarele cu coadă dau bucuroase din ea când omul le priveşte mângâietor. Iar cele ce nu au coadă îşi manifestă în alte moduri bucuria, întrucât, pentru toate animalele, cel mai plăcut este atunci când omul le priveşte cu tandrețe. Apoi omul scoate un alt sunet cu fluierul. Din grupul de animale ies rapid urşii şi încep să sape cu ghearele mici tranşee în pământ, tocmai în locurile însemnate de om cu crenguțe. Când omul găseşte de cuviință că ajung tranşeele, emite un alt sunet din fluieraş, iar urşii se întorc la locurile lor. La un alt sunet, mamuții depozitează pietre în tranşeele săpate de urşi. În tot acest timp, deasupra locului se rotesc multe rândunele care aşteaptă cu mare nerăbdare să vină melodia lor. Şi numai ce omul le cântă din fluieraş frumoasa lor melodie, rândunelele se îmbulzesc dezordonate şi, una după alta, aduc în ciocuri mici bucățele de pământ, lut şi paie – din ce-şi fac ele cuiburile – şi presară totul peste pietre, până ce ridică pereții casei.

Băiețelul tăcu. Vud o văzu din nou pe Anasta cum se ridică de la locul ei şi îşi ridică mânuța cu palma orientată spre el. Primi din nou permisiunea să vorbească.

—Învățătorule Vud, vreau să te întreb, poate fi considerată construcția unei case cea mai plăcută şi interesantă îndeletnicire?

—Da, răspunse Vud.

—Bineînțeles, este o muncă deosebit de plăcută şi artistică pentru omul rațional.

— Învățătorule Vud, de ce, atunci, această atât de plăcută muncă le este cu desăvârşire interzisă copiilor?

Vud cunoştea bine ideea fixă a Anastei de a-şi construi o micuță casă a ei. Nu o dată se întâmplă să aducă în discuție tema casei, însă Vud, cu mult tact, îi explica de ce copiilor nu le este permis să facă asta. Acum, ea îi punea întrebarea lui Vud în prezența copiilor şi a adulților. Pe față şi ostentativ. „A născocit ea ceva” – gândi Vud preocupat şi răspunse:

— Copiii, şi mai ales aceia care nu au conştientizat încă pe deplin esența structurii Universului, folosind fluierul şi cântând din el, ar putea să greşească melodia, iar animalele-constructoare s-ar putea încurca şi nu ar mai şti ce să facă.

— Învățătorule Vud, pot să vă arăt ceva? — întrebă Anasta.

—Desigur, dacă are legătură cu întrebarea ta.

—Da, are, răspunse Anasta şi începu să cânte.

Cântă încet-încet. Cu vocea ei subțirică, cântă o serie de melodii, tocmai dintre acelea pe care le interpretează adulții la fluier în timpul construcției caselor.

— Nu a greşit o singură dată, se auzi o voce în surdină, din partea unui adult prezent la lecție.

— Aşa este, nu a greşit, adăugă un altul.

—S-o fi auzit-o doar de câteva ori – de puține ori – sublinie un adult ce stătea şezut pe trunchiul unui copac la pământ, din ultimul rând şi adăugă: —Fata are o memorie bună.

Terminând de cântat, Anasta i se adresă din nou lui Vud:

— Învățătorule Vud, am făcut barem o singură greşeală?

— Tu, Anasta, nu ai greşit melodiile, le-ai interpretat la perfecțiune.

— Aşadar, prima interdicție mi-a fost ridicată?

— O considerăm ridicată, acceptă Vud.

— Dar mai sunt şi alte condiții. Ca excepție, i se va permite unui copil să-şi ridice casă. Acest lucru poate avea loc doar dacă acel copil, în cazul de față unu dintre voi, va vorbi despre proiectul său mintal, iar adulții îl vor găsi realizabil. Doar aşa, ei vor permite ridicarea casei drept exemplu şi ca şi caz excepțional.

Vud simțea că situatia luase o întorsătură cu totul pozitivă şi că ar putea activa gândirea creativă la lecția copiilor, şi spuse:

— Propun ca fiecare dornic să-şi prezinte propriul

proiect peste două *luni*[4]. Mai întâi vom analiza fiecare proiect, îl vom alege pe cel mai reuşit, după care îl vom supune judecății adulților, care-l vor aproba.

Vud nu greşise: deopotrivă şi copiii cei mai mici, şi cei mai mărişori s-au învăpăiat la dorința de a-şi prezenta proiectele lor inedite.

Au început să şuşotească între ei, sfătuindu-se din câte se părea, ce să aducă nou în modalitatea seculară de construcție a caselor.

Înțelegând că nu mai era oportun să continue lecția, de vreme ce copiii trecuseră deja la rezolvarea temei propuse şi îşi activaseră gândirea explozivă de căutare creativă, Vud întrerupse activitatea şi dădu liber participanților.

Se scurseră două luni şi veni ziua mult-aşteptată de copii. Mulți dintre ei veniră mai devreme la lecție şi, fără să-i aştepte pe adulți, începură să-şi împărtăşească părerile. La data prestabilită, la lecție mai veniră şi mulți părinți. Imediat ce începu lecția, fiecare dintre copii, în ordine, uşor emoționat, a vorbit despre propriul proiect.

După cum fusese stabilit, Anasta urma să-şi expună ultima proiectul. Dintre proiectele expuse până la ea, cel mai bun păru proiectul unui băiețel pe nume Alan. Era un flăcăiaş mai mare cu opt ani decât Anasta, ştia să cânte foarte frumos şi animalele domestice îl ascultau cu multă plăcere, ca pe un adult. Băiatul era plăcut de multe fete din sat şi, în acelaşi timp, şi de Anasta. Că ar fi câştigat el, Anasta nu se îngrijora prea tare: „Mai bine să fie el cel mai tare, decât alții” – gândi ea.

În sfârşit, sosi şi momentul ei. Încercând să-şi ascundă emoțiile, Anasta îşi începu povestirea:

— Proiectul meu, în aparență se deosebeşte puțin de

[4] *luna* – *A*utorul nu are in vedere luna calendaristicii aşa cum este cunoscută azi, ci durata unei revoluţii lunare, care durează, dupa deducţiile astrologiei, 27 zile 7 ore 43,2 minute (n.t.)

celelalte existente. Noutatea, eu am adus-o în perete. Peretele dinspre sud. Pe acesta va fi aranjat stupul de albine. Când albinuțele vor aduce polenul de flori, iar soarele va încălzi stupul, acestea vor fi nevoite să-l ventileze cu aripioarele. Stupul nu va fi alipit de peretele casei, astfel vântişorul din stup laolaltă cu aroma florilor vor umple camera omului.

Adulții începură să se sfătuiască între ei, analizând noutatea Anastei. Concluzia o anunță cu un ton solemn un bătrânel sur şi sever la înfățişare:

—Suntem de acord cu proiectul tău, Anasta. Este demn de luat în considerație, aduce într-adevăr, o noutate interesantă, dar nu putem să-ți permitem să clădeşti o casă. Construcția unei case nu trebuie să devină un joc de copii. Casa o pot construi doar bărbatul şi femeia care au decis să-şi clădească familie, aceasta este o regulă inderogabilă. Eşti de acord cu regula?

Anasta tăcea. Nodul din gât nu-i permitea să vorbească. Cu entuziasm vibrant lucrase la acest proiect, îşi imagină şi chiar îşi simți căsuța, mintal deja trăia în ea, dormea pe patul moale, privea pe fereastră dindărătul perdelelor pânzele de păianjen de pe frumoasele straturi de flori, respira subtila aromă a florilor purtată de albinuțe… în acea clipă se ridică de la locul său Alan.

— Îmi permiteți să vorbesc despre regula inderogabilă? — vorbi el privind spre adulți, după care continuă: – Este, desigur, o regulă justă şi nu poate fi modificată. Dar se poate face astfel încât să nu o privească şi pe Anasta.

Cu toții – adulți şi copii – îl priviră nedumeriți pe Alan.

— Şi cum s-ar putea face asta? — se auzi o voce.

—Permiteți-mi să vă arăt cum, răspunse Alan.

— Dovedeşte, îi permise vârstnicul.

Alan se apropie de Anasta şi se opri în fața ei. După asta îşi scoase *pandantivul personal*[5] de la gât şi-l puse la gâtul

[5] pandantiv personal (rus. *Родовои киулон)* – este vorba despre medalionul

Anastei:

—Mărită-te cu mine, Anasta, îi propuse el.

Publicul amuți. Anasta pierdu vocea, doar ochişorii îi sclipeau şi îl măsurau din cap până-n picioare pe tânărul din fata ei.

—Accepți, Anasta? — întrebă Alan.

Ea dădu energic din cap, apoi îşi scoase medalionul de la gât şi i-l întinse lui Alan. Flăcăul, însă, nu-l luă, ci îngenunche în fața fetiței, ca ea însăşi să-i aşeze la gât frumosul ei pandantiv. Oamenii priveau uimiți la ceea ce se petrecea. Alan o apucă de mână pe Anasta şi rosti adresându-i-se vârstnicului cărunt:

— Anasta acum nu mai are interdicție, iar regula inderogabilă nu i se mai aplică şi ei.

— Bine, începu oarecum neîncrezător vârstnicul, doar că oamenii se unesc pentru a încropi familii. Anasta e încă prea mică, nu poate naşte copii.

—Da, aprobă Alan, este micuță. Dar cu fiece zi ce trece şi cu fiece an va creşte. Şi va sosi ziua când va deveni o frumusețe de fată. Eu sunt încredintat că o să am răbdare, voi aştepta această zi fără să-mi schimb decizia.

Vârstnicii prezenți la lecție îi permiseră Anastei să-şi ridice căsuța, cu condiția ca aceasta, peste unsprezece zile să fie dărâmată, pentru a nu fi părăsită. Deoarece Anasta, din cauza vârstei, nu avea încă voie să locuiască separată de părinți.

În ziua predeterminată, pe micuța colină se adunară toți sătenii aşezământului. Lângă rondul de flori stătea Anasta. Ea însemnase dinainte locul de casă, cu ramuri şi bețişoare. Era din cale-afară de emoționată, căci, deh, atâta lume avea să o urmărească în acțiunile ei... Dar cel mai mult o emoționa faptul că, printre toți aceşti oameni, era şi Alan. În ea luaseră naştere unele sentimente speciale pentru acest

---

(pandantiv) de lemn care se primeşte şi se transmite în familie (n.t.)

tânăr după ce el îi făcu propunerea de a-şi uni viețile. De Anasta se apropie vârstnicul şi deschise în fața ei o cutiuță frumoasă cu un fluieraş înăuntru

— Cel mai important instrument la construcția unei case.

Cu mâinile tremurânde, fetița luă fluieraşul, cu degetuțele acoperi câteva găuri şi apropie instrumentul de buze. Însă nu se auzi nicio melodie; Anasta simțea că înainte ar trebui să se liniştească. Strânse la piept fluieraşul şi, privind la oamenii adunați pe colină, gândi repede-repede ce să facă să se liniştească. Însă emoțiile-i creşteau.

Atunci, din grupul de oameni se desprinse un tânăr şi se apropie de ea. Era Alan. Ajunse lângă fetiță şi-i spuse:

—Şi eu cunosc melodia asta şi pot s-o interpretez. Ai decis unde se va înălța casa şi cât de mare va fi? Ai câştigat concursul, deci casa e a ta, eu doar o să cânt melodia.

Cu ochii sclipitori de lacrimi, fetița se uită la frumosul flăcău şi cu buzele tremurând de emoție, vorbi:

— Vreau să cânt singură, Alan. Îți mulțumesc, dar va trebui să fac totul singură.

—Atunci ascultă-mă cu atenție, Anasta. Trage aer în piept şi ține-ți răsuflarea. Ține-o cât poți tu, apoi expiră, dar nu dintr-odată, ci în trei reprize. Ultima fă-o în aşa fel încât în plămâni să-ți rămână cât mai puțin aer. După asta, respiră normal. Chiar de la prima expirare tu să te gândeşti doar la respirație, uită tot ce te înconjoară şi deîndată ce respirația se normalizează, începe să cânți. Eu voi sta în spatele tău şi voi privi la lumea de pe colină, împiedicându-le gândurile şi privirile să se atingă de tine. Tu, calmă şi încredințată, clădeşte-ți căsuța de basm.

Anasta făcu totul aşa cum o învață Alan, duse fluieraşul la buzele deja calme şi… umplu spațiul cu cântecul de chemare.

Peste puțin timp, din pădure şi de pe imaşurile cu

păşuni începură să sosească animale. Când acestea se adunară de ajuns de multe, Anasta interpretă melodia cunoscută, se poziționă în centrul ovalului ce desemna perimetrul viitoarei căsuțe şi cântă din nou, acum însă o altă melodie. Trei urşi se desprinseră spontan din grup, alergară în salturi spre ovalul desenat de Anasta, se învârtiră împrejur, îl adulmecară şi începură să sape tranşee pe locurile indicate de crenguțele presărate de Anasta. Se vedea că se străduiau să facă totul cum se cuvine. Pe nepusă masă, doi ursuleți, nemaiputându-se abține, săriră în tranşeul săpat după toate aparențele de mama lor. Anasta, încurcată, încetă să mai cânte. Amuțiră cu toții. Atunci ursoaica apucă pe unul din puişori cu dinții de greabăn şi-i dădu o labă. ÎI trase afară din şanț. Ursulețul se depărtă în tumbe. Ursoaica făcu acelaşi lucru cu cel deal doilea puişor, după care se oțărî la amândoi, privi la fetița cu fluierul în mână şi agită o labă în direcția ei, aşijderea unui dirijor. Şi Anasta cântă din nou din fluier.

Când tranşeul a fost terminat, Anasta schimbă melodia şi trecu la sunete joase, ritmice şi sacadate. Şi, unul după celălalt, intrară în tranşeu mamuții, fiecare aducând cu trompa câte o piatră. Se rânduiră şi cărară pietre până ce-şi terminară opera şi umplură tranşeul cu pietre. Acum sunetele joase, ritmice se preschimbară în triluri de păsărele. Rândunelele care se roteau în zbor deasupra construcției, ca la un semn dispărură, însă se întoarseră imediat. Ba ici, ba acolo, se aşezau pe câteo piatră, lăsând ceva din cioc.

Micuțele păsărele puteau aduce în pliscurile lor câte puțin material de construcție, însă erau multe şi munceau cu însuflețire şi ordonate. Mulțumită lor, sub cântul fluieraşului, peretele casei creştea văzând cu ochii.

Nu-ţi grăbi vremea

Amintirile din mintea lui Vud, despre viaţa anterioară a Anastei, nu se opriră, ba îl făcură chiar să surâdă imperceptibil, aducându-i din nou în faţa ochilor o întâmplare.

Amurgea. Vud tocmai îşi clătise picioarele în pârâiaş şi se pregătea să se întindă de culcare, când auzi un plâns de copil, ba mai mult decât un plâns – era un urlet. Se răsuci şi o văzu pe Anasta alergând spre el. Avea o înfăţişare inedită: faţa-i era murdară de ceva negru, iar din tăietura rochiţei la piept ieşea un smoc de fân. Alergă şchiopătând uşurel spre Vud, se aşeză pe pridvorul casei şi, luându-şi căpşorul în mâini, se dezlănţui.

— Oh, ce durere mă frânge, bunicuţule! De parcă mi s-ar termina viaţa!

Acum, după propunerea lui Alan, fetiţa ar fi vrut să crească cât mai repede. Se trezea dis-de-dimineaţă şi în loc să alerge la pârâu să se scalde, lua un bastonaş drept, mergea la peretele casei şi îşi însemna înălţimea. În oglinda pârâului, înainte de a plonja în apă, se privea şi se gândea când îi vor creşte sânii din care sug pruncii, ca la femeile adulte.

— Bea puţină apă, Anastaci'ca, şi linişteşte-te. Povesteşte ce s-a întâmplat.

Anasta bău câteva înghiţituri de apă din urcior şi, printre sughiţuri, începu să-şi spună păsul lui Vud.

—Aşa şi ştiam, bunicule, aşa şi ştiam... De el se îndrăgostesc toate, pentru că-i cel mai frumos şi cel mai deştept. Eu mă frământ pentru că ştiu că pân' ce cresc eu,

vreuna dintre domnişoarele adolescente se va îndrăgosti de Alan al meu, negreşit aşa se va întâmpla. Azi, pe la amurg, le-am văzut pe două din aceste fete mergând în poiana de sub munte şi vorbind de Alan al meu. Şi am înțeles că nu-mi pot permite să mai aştept pân' ce cresc. Trebuie să fac ceva acum, aşa am hotărât şi... fac.

— Anasta, de ce ai încercat să-ți maschezi alunița aceea? Că nu se vede doar, părul tău fermecător o acoperă, îți acoperă zâmbetul, spuse Vud.

— O acoperă. Însă vântişorul bate şi o descoperă.

— Lasă să o descopere, uite, mie, alunița ta îmi place tare mult, seamănă cu o steluță.

—Ah... — se bâlbâi iar Anasta, ție, bunicule, îți place, însă mie deloc. De parcă aş fi însemnată! Mama nu are nicio steluță pe frunte, tata nici el, la fel nici tu, bunicule. Cine mi-a desenat-o în frunte? Cine m-a mutilat? Ah...

—Nimeni nu te-a mutilat, Anastaci'ca, dimpotrivă, te-a înfrumusețat. Dacă vei face fapte plăcute pentru oameni, ei vor spune că toate astea le-a făcut fetița cu steluță-n frunte. În schimb, de vei face lucruri urâte, oamenii vor spune că le-a făcut o fată cu o pată-n frunte. Orice caracteristică exterioară a omului devine minunată dacă faptele lui sunt minunate.

Vud îşi mângâie strănepoata pe căpşor, apoi o întrebă:

— Spune-mi Anastaci'ca, ce-i cu fânul acela sub rochița ta?

— Mi-am făcut două umflături din fân şi mi le-am legat la piept cu o fâşie de pânză ca să pară că sunt şi eu domnişoară. Şi în pantofiori mi-am băgat fân ca să par mai înaltă. Şi aşa, maturizată, am pornit spre poiana unde se adună fecioarele şi flăcăii. Am ajuns acolo şi l-am văzut pe Alan cu fârtații lui, iar nu departe de ei, fetele se strânseseră şi discutau între ele, din când în când uitându-se pe furiş la el. Alan, la rândul lui, se uita la fecioare.

Pe Anasta o podidi plânsul, dar continuă printre lacrimi:

— Eu l-am văzut, bunicule, se uita, se uita! Ştiam că

acuşi-acuşi se vor lua de mâini, se vor aşeza în cerc, vor cânta şi se vor privi unii pe ceilalţi. Şi, ca să particip şi eu, am intrat în cerc cu fetele. Una din ele, numai ce dădu cu ochii de mine o şi pufni râsul. Şi… dă-i cu râsu-n hohote… Celelalte mă văzură şi le umflă şi pe ele râsul. Râseră şi flăcăii care erau împreună cu Alan. M-am simţit atât de prost, bunicule Vud, atât de prost! Eram singură şi ei toţi râdeau de mine. Se uitau la mine şi râdeau în hohote. Unu din ei se tăvălea prin iarbă, se ţinea de burtă şi hohotea.

Vud lăsă capul în pământ, încercând să-şi ascundă zâmbetul, şi întrebă:

— Şi Alan a râs de tine, Anastaci'ca?

— El nu râdea de mine, bunicule, nu râdea chiar deloc. Alan m-a bătut.

—Te-a bătut? — s-a mirat Vud.

— Cum te-a bătut?

— Uite-aşa, m-a bătut, bunicule. Mai întâi a venit şi m-a luat de mână. Ca pe un copil mic m-a apucat de mână, a spus Anasta printre sughiţuri. — Eu vreau să fiu… mare Însă el… M-a luat şi m-a dus în tufişuri. Acolo m-a aşezat pe un trunchi de copac şi mi-a zis: „Fugi acasă, Anasta şi nu te mai prosti." Dar eu i-am spus că nu merg nicăieri şi, ca să fiu convingătoare, am bătut din picior de câteva ori. Atunci m-a luat de mână şi m-a pălmuit. Uite-aşa, uite – Anasta îi dădu o pălmuţă la şezut bătrânului şi i-a strigat: – Acum sunt bătută, atât de nefericită, de abandonată şi nemăritată!

—Ţi-a luat pandantivul? Pandantivul lui, a întrebat Vud.

— Nu, nu mi l-a luat.

— Asta înseamnă că mai eşti încă măritată, concretiză Vud.

—Şi ce dacă sunt măritată? Oricum sunt bătută şi nefericită.

— Chiar te-a durut aşa de tare când te-a pălmuit Alan? — a întrebat Vud.

— Nu ştiu, bunicule, nu ştiu. Nu am simţit nicio durere,

dar amărăciunea a fost mai profundă decât oricare altă durere.

— Linişteşte-te, Anastaci'ca, e evident că Alan te-a pălmuit din iubire, ca tu să nu mai faci gesturi prin care lumea să râdă de tine. Adică, te-a protejat de la alte situații ridicole.

— Din iubire? Aşa se pălmuiesc oamenii când se iubesc?

— Mda, nu e tocmai o metodă potrivită, dar e posibil ca Alan, în acel moment să nu fi găsit ceva mai potrivit. Tu ştii, Anastaci'ca, continuă Vud descheindu-i bluzița şi scoțând şomoiogul de fân, nu ar trebui să te dai atâta în vânt să devii adultă. Vei deveni şi fără toate aceste eforturi. Acum trebuie să te gândeşti la altele, fetița mea.

— La ce, bunicuțule, la ce?

—Aşează-te pe genunchii mei, Anastaci'ca, o să îți cânt melodia ta iubită, aceea fără cuvinte.

Anasta îşi lăsă capul pe genunchii lui Vud, sughiță încă o dată, de două ori, şi la primele acorduri ale binecunoscutei melodii, adormi.

A doua zi, fetița alergă la Vud bucuroasă şi agitată. Îi strigă de departe:

— A venit la căsuța mea! Mai întâi am dat să mă ascund când l-am văzut din ferestruică, apoi am rămas în linişte ca el să creadă că nu e nimeni acasă. Alan s-a apropiat de căsuță şi s-a aşezat la intrare. S-a aşezat, bunicule, şi a spus: „Eu ştiu că eşti acasă, Anasta. Tu eşti o fetiță foarte deşteaptă şi conştiincioasă, eu te voi aştepta să creşti mare şi frumoasă. Crede-mă, te voi aştepta! Doar tu nu-ți mai grăbi vremea." Eu am rămas tăcută şi mi-a trecut toată supărarea pe el. Aş fi vrut să alerg la el, să-l îmbrățişez şi chiar să-l sărut, aşa ca oamenii mari, pe obraz, dar nu am făcut-o. Am rămas tupilată ca să nu-mi grăbesc vremea.

Alan a rămas şezut în tăcere încă un timp acolo, la intrare, apoi s-a ridicat şi a plecat. Şi eu am dat cu fuga la tine ca să-ți povestesc, bunicule Vud. Îți mai spun ceva, bunicuțule. Alan cât a stat acolo la mine, a desenat pe

peretele căsuței trei floricele: una mai mare, alta mai mică şi o a treia mică de tot. Eu le-am văzut când am ieşit – sunt foarte frumoase!

Vud o îmbrățişă pe Anasta şi o întrebă:

— Aşadar nu mai eşti atât de amărâtă? Ți-a trecut amarul?

— Acum eu sunt fericită şi am simțit nevoia să fac ceva deosebit, frumos, la care să privească toți, să se bucure şi să spună: „Foarte frumos, tare, tare!”, şi Alan să audă şi să fie mândru de mine.

—Ai luat o decizie foarte corectă, Anastaci'ca. Fă ceva, inspirată de mărețul sentiment al creației – doar asta ar putea să-ți aducă iubirea celor dimprejur!

Se cere gândire

Întrerupându-şi amintirile, Vud i se adresă strănepoatei care deja născocise un alt joc cu mamutul din fruntea caravanei:

— Anasta, tu, cu jocurile tale, îl ții pe mamut foarte concentrat. E frumos aşa? Să tratezi în acest fel animalele ascultătoare şi bune?

— Bunicuțule Vud, eu îl țin ocupat pe mamut cu ceva plăcut, îl distrag de la gândurile sale triste. Iată că şi pe tine te-am abătut de la gândurile tale deloc vesele, bunicuțule, replică Anasta cu vocea-i piţigăiată.

— Da… Cam toți au gânduri triste acum. Au şi motiv să fie aşa. Tu, Anastaci'ca, nu eşti tristă?

— Nu, bunicule.

— Aşadar, nu ai habar de ce adulții din familia noastră nu mai sunt veseli?

— Eu înțeleg, bunicule Vud. Sunt abătuți din cauza gheţarului care se apropie. Multe plante vor pieri de frig. Multă lume a fost constrânsă să-şi abandoneze leagănul natal. Şi nu ştie nici unde să meargă şi nici cât va trebui să peregrineze aşa.

— Mda… — răspunse gânditor Vud. Apoi întrebă un pic mirat strănepoata: —Însă tu, Anastaci'ca, nu eşti tristă că trebuie să ne părăsim locul de baştină?

— Nu, bunicule, nu sunt tristă. Numai ce acest gând trist şi abătător a luat naştere în mine, eu l-am îndepărtat şi acum nu-l mai am, răspunse cu vocea-i veselă Anasta, legănându-se pe trompa mamutului ce mergea alături de Vud, de parcă ar fi înțeles necesitatea de a o duce pe fată la pas cu bunicul ei, dându-e astfel posibilitatea de a dialoga.

Răspunsul străneopoatei pe Vud îl uimi, dar îi şi stârni curiozitatea. Prin ce metodă misterioasă reuşise ea să abată acel gând trist? Şi o întrebă:

— Anastaci'ca, spune-mi, cum ai reuşit să îndepărtezi gândurile triste?

—E banal, bunicuțule. Am hotărât, pur şi simplu, să rămân în leagănul natal.

—Ai hotărât să rămâi? Şi cum ai hotărât, de vreme ce, uite, te depărtezi de el, împreună cu mine?

—Da, pentru moment eu mă depărtez, vă conduc pe voi pe calea de plecare. Dar, imediat ce ne vom ridica, uite, pe colina ceea care se vede la orizont, va fi miezul zilei şi eu va trebui să fac cale-ntoarsă. Pe înserat voi fi acasă. Vine dimineața şi ea se va bucura de mine. Eu deja de pe acum mă bucur! Şi-mi închipui leagănul meu natal cât se va mai bucura…

Vud nu se lăsă impresionat de cuvintele străneopoatei. Gândi că ea poate glumise sau îşi imagină întoarcerea, doar pentru a alunga gândurile împovărătoare. Şi atunci hotărî să intre în jocul hâtru al străneopoatei şi-i spuse:

— Clar că leagănul natal se va bucura de întoarcerea ta, dar ce-o să faci tu acolo, de una singură?

— Mai întâi şi mai întâi, o să ridic o grămăjoară de pământ şi o să pun ierburi pe lângă rondurile mele de floricele, vorbi din nou cu vocea-i piţigăiată, Anasta. Grămăjoara va împiedica vântul rece dinspre gheţar să adie peste floricica mea adorată. Iar când va înflori, eu musai voi fi alături de ea. Că dacă nu e nimeni lângă ea atunci când înfloreşte, floricica se poate întrista tare.

„Ce folos să înfloresc?", o să gândească ea. „La ce bun, de vreme ce nimeni nu se bucură de frumuseţea mea?" însă eu îi voi fi alături şi mă voi bucura!

— Odată cu îngheţul, Anasta, va înflori o floare care înainte nu a existat. Multe plante nu vor mai putea înflori la ger. Peste leagănul nostru natal va cădea un ger năprasnic, vorbi mai mult ca pentru sine, Vud, ridicându-se deja pe

deluşorul de care vorbise Anasta.

— Negreşit va veni înghețul.

— Eu îl voi opri, bunicuțule, vorbi din nou flecăreața Anasta, sărind de pe trompa mamutului şi continuă cu entuziasm: – Încă nu ştiu cum, dar negreşit îl voi opri. Acolo, acasă, ceva îmi va sugera cum să-l opresc. Simt, foarte intens simt, că-mi va spune şi că eu voi reuşi.

Acolo, acasă, există dezlegarea. Există, dar toți au plecat! Nimeni nu s-a gândit la asta. Şi nimeni nu o va putea scoate la iveală. Fiecare s-a gândit cum şi unde să fugă de îngheț. Şi nimeni nu s-a concentrat cum să preîntâmpine gerul. Iar tu, bunicule Vud, tocmai tu vorbeai des pe la întruniri că oamenii trebuie să gândească.

Vud se opri. Se opri şi mamutul căpetenie, în spatele lui se opriră toți ceilalți mamuți din caravană. Vârstnicul cărunt, căpetenia neamului, o privi cu atenție şi în tăcere pe strănepoată. Ceea ce făcu în minutul imediat următor nu a reuşit niciodată după aceea să explice, nici lui însuşi, nici celorlalți. A dat ordin oamenilor care mărşăluiau pe flancurile caravanei de mamuți să-şi continue calea, apoi îi vorbi Anastei:

—Ultimul mamut din caravană, cel şchiop, este fiul căpeteniei. El te cunoaşte bine şi te va sluji mai bine decât toți ceilalți. Ia-l, Anasta, şi când frigul va deveni insuportabil, vei călări pe el şi ne vei ajunge din urmă.

—Îți mulțumesc, bunicule Vud, răspunse veselă fetița, apucându-l pe bătrân cu brațele de picioare şi strângându-se la el.

— Mulțumesc!

— Cum o să le explic eu hotărârea ta mamei şi tatălui tău?

— O să le vorbesc eu, imediat ce plec spre casă. Acum nu e bine să le spun nimic. La revedere, bunicuțule Vud.

Anasta, din câteva salturi, ajunse la mamutul din coada caravanei. Vud conduse din priviri figura care devenea tot mai mică, de parcă nu ar fi realizat ceea ce se petrecea. Îşi

continuă călătoria, un timp cu capul pustiu de gânduri. Abia cu câteva ore mai târziu, Vud se întrebă în sine: „De ce am fost de acord? Se cere gândire! Nimeni nu s-a gândit cum să preîntâmpine. Nimeni! Doar ea, singura”. Apoi, cu voce tare, rosti: „Am procedat corect”.

Mamutul Dan

Şchiopătând uşor, la coada caravanei păşea imensul mamut Dan. Statura şi puterile îi erau aceleaşi ca ale tatălui său, căpetenia caravanei.

Pe când era încă micuț, o stâncă căzută de pe creasta muntelui îl rănise la un picior. Oamenii din sat i-au înfăşat animalului piciorul şi i-au pus o tijă de lemn ca oasele să i se prindă la loc drepte. Din această cauză, Dan a fost obligat să stea multe zile în solitudine. Atunci a luat naştere mişcătoarea prietenie cu micuța Anasta, pe atunci de trei anişori, care-l luă la ea.

Micuța fetiță îl vizita adesea pe mamutul în repaus cu piciorul bandajat, îi aducea bunătăți şi vorbea cu el. Îi cuibărise alături o pisicuță care alunga din iarbă muştele şi insectele care-l necăjeau pe mamut. Însă, cel mai important, ea îi vorbea, îl învăța, aidoma adulților care-şi educă progeniturile.

Când i-a adus pisicuța, Anasta se postă în fața lor şi arătă cu degețelul cerul, îndreptându-şi privirea în sus şi rostind cuvintele: *cer, nor, soare.* Apoi se lăsă în genunchi, mângâie cu mânuțele iarba şi spuse cu voce tandră: *ierbuşoară verde, floricică parfumată.*

Pisicuța şi puiul de mamut urmăriră cu atenție gesturile fetiței, iar la câteva zile, timp în care ea le repeta regulat cunoştințele, se petrecu ceva deosebit. Când Anasta pronunță cuvintele *cer, nor,* mai întâi mamutul, apoi şi pisicuța îşi orientară privirile spre cer. La auzul cuvântului *iarbă,* s-au uitat la iarbă. Când fetița spuse *floricica parfumată,* pisicuța, pe neaşteptate săltă prin iarbă şi adulmecă floarea, întocmai cum făcea Anasta.

Anasta îşi duse mai departe lecţiile şi după ce puiul de mamut se întremase deja. Fetiţei îi plăcea să le transmită prietenilor patrupezi fiecare nou cuvânt învăţat de la adulţi, iar tânărului mamut şi pisicuţei le plăcea atenţia acordată de Anasta cea bună. Ca doi şcolărei disciplinaţi, la miezul zilei veneau la rondul de flori al Anastei. Ca de obicei, la aceeaşi oră sosea şi fata şi le ţinea pupililor ei o nouă lecţie. Dacă se întâmpla, dintr-o oarecare pricină, ca fetiţa să nu vină, şcolăreii patrupezi o aşteptau ceasuri de-a rândul pe prietena şi învăţătoarea lor sau mergeau în căutarea ei.

Când Anasta împlini şase ani, mamutul Dan, şi el crescut, la înfăţişare deja de seama mamuţilor adulţi, se deosebea la comportament de ceilalţi de teapa lui. Străbunicul Anastei, căpetenia neamului ei – Vud – a fost primul care a remarcat că mamutul Dan înţelege vorba oamenilor. Acestei concluzii i-a precedat următoarea întâmplare:

Vud şedea la umbra pomului pletos şi împletea un coşuleţ pentru merinde din nuiele. Anasta flecărea adesea cu străbunicul ei – îi plăceau în mod deosebit povestirile lui şi se băga în toate treburile lui. Şi de data asta era lângă el. Veşnic vorbăreaţa străbunică îi povestea lui Vud cu însufleţire părerea ei despre recoltarea fructelor şi îl asigură că dacă coşuleţul va ieşi frumos, atunci şi poamele în el strânse aveau să fie delicioase. Şi în acele momente, Vud remarcă mamutul ce stătea la vreo zece paşi de Anasta. Dan o urmărea cu multă atenţie pe fetiţă şi-i asculta vocea de parcă ar fi înţeles sensul cuvintelor şi al discuţiei. „Probabil îi place intonaţia vocii fetiţei sau energia emanată de ea”, gândi Vud. Văzând că în vasul în care stăteau la înmuiat nuiele pentru coş, apa era pe terminate, Vud o rugă pe Anasta să-i aducă puţină apă de la un izvoraş din apropiere. Însă de data asta, neîncetat ascultătoarea şi săritoarea străbunică, nu se pripi să-i îndeplinească ruga lui Vud. Se răsuci puţin înspre mamut şi-i strigă: „Dan, adu apă de la izvor.” – şi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi duse mai

departe firul însufleţitei povestioare despre poamele din coşuleţ.

Mamutul se ridică şi se îndreptă încetişor, pas cu pas, în direcţia izvoraşului. În aceeaşi clipă, Anasta adăugă cu voce tare: „Repejor, Dan”.

Imensul mamut o luă la fugă.

Şi Vud realiză că Dan, comparativ cu alţi mamuţi, nu numai că îndeplinea poruncile date, dar şi înţelegea omul mult mai profund decât alte vieţuitoare: înţelegea sensul cuvintelor şi, mai mult decât atât, semnificaţia expresiilor. Mamutul aduse în trompă puţină apă şi, la indicaţiile fetei, o vărsă în vasul cu nuiele.

— Mulţumesc, îl lăudă Anasta pe mamut şi adăugă: —Diseară să nu uiţi să stropeşti rondurile cu flori. Acum mergi în pădure, prânzeşte, vezi că-s ocupată.

Mamutul se conformă ordinului dat de fetită, dând din cap, şi plecă în pădure.

„Care-i limita regnului animal în a-l servi pe om?”, reflectă Vud. „Până în ce punct poate ghida omul animalele? Iată, noi, oamenii, am născocit roata, cu toţii ne-am entuziasmat de marea invenţie, i-am găsit infinite utilizări, în timp ce creaţiile vii – infinit mai desăvârşite - am uitat să le mai cunoaştem. Să fie bună calea pe care a purces neamul nostru? Spre ce-l va purta necunoaşterea posibilităţilor şi menirii diversificatei lumi a naturii înconjurătoare omului?"

Aceste reflecţii, aceste gânduri îi nelinişteau Sufletul lui Vud.

Nu te lăsa, Leagăn!

Eu sunt cu tine!

Văzând-o pe Anasta alergând spre el, Dan dădu bucuros din cap, îşi flutură urechile şi se opri. Imensul mamut îi întinse trompa micuței fete şi cu vârful îi atinse delicat umărul. Ea apucă vârful trompei, îşi lipi obrăjorul de acesta, îl mângâie duios, apoi cu ton vesel ordonă: „După mine, marş!”, şi alergă țopăind în direcția leagănului natal abandonat.

Mamutul se întoarse în pripă şi o luă pe urmele fetiței. Când Anasta obosi, printr-un singur gest îl opri pe mamut şi, cățărându-se pe trompa sa, i se urcă pe cap. Aranjându-se pe spinarea lui Dan, zări pisicuța, demult devenită o pisică în toată firea, care-şi purta încă vechea poreclă – *Pisicuța.* Aceasta se frecă de picioruşul fetiței torcând cu bucurie şi simț de supunere.

Cei trei prieteni ajunseră în satul natal seara târziu. Anasta îl trimise pe mamut pe păşune, intră în căsuța ei din lut şi paie, se urcă pe întuneric pe lavița cu fân, se acoperi şi adormi pe loc.

Se trezi în zori. Alergă afară, se întinse şi desfăcându-şi brațele îşi expuse corpul razelor calde şi blânde de soare. Scăldându-se în căldura soarelui, fetița alergă spre pârâu şi din fugă plonjă în micuțul vad cu apă cristalină. Apa rece de izvor îi pişcă corpul Anastei, însă ea plescăia apa şi se hârjonea cu veselie. Ieşi din apă, şi țopăia, şi alerga împrejur, neştiind unde şi pe ce să cheltuiască energia ce-i umpluse ființa, apoi alergă spre o micuță ridicătură de pământ.

Adia un vânt înghețat. Fetița îşi strânse în jurul taliei un şal şi aruncă peste umăr unu din colțurile acestuia. Silențioasă, privea la pământul pe care, nu demult, locuise neamul ei.

Spațiul natal, odată acompaniat de trilul neîntrerupt al multitudinii de păsărele, de fojgăitul şi foşnitul insectelor, acum căzuse ca şi osândit într-o adâncă tăcere. Ici-colo, iarba albea de la înghețul de peste noapte. Nu mai înfloreau copacii prin livezi, tufişurile nu-şi mai deschideau mugurașii, ca resemnate cu toate cele. Leagănul natal, învăluit în tăcerea apăsătoare, cu multitudinea de forme de viață veştejite, dar încă vii, o asculta nedumerit pe fetiță. Şi dintr-odată totul se cutremură! Când…

Un strigăt de mirare şi autentică bucurie, aidoma unui fulger, spintecă liniştea de mormânt:

— Heeeei! He-e-e-e-i! — exclamă Anasta sfidătoare în liniştea apăsătoare.

—Nu te da bătut, Leagănul meu! Eu sunt Anasta, Patria mea! Eu sunt cu tine!

Se precipită de pe ridicătură spre rondul ei cu flori, atingând din fugă tulpinile pomilor şi mângâind crengile tufişurilor.

—Hei! — strigă iarăşi ea, înconjurând în fugă trunchiului unui măr bătrân cu frunzele veştede.

Glăsciorul subțire, acut şi plin de bucurie al copilei sfârtecă liniştea căzută peste leagănul natal. Pe neaşteptate, glăsciorului Anastei i se alătură un altul gros, baritonal şi vânjos. La strigătul Anastei, alergă de la păşune mamutul Dan. Alergă stropind cu urină tot ce întâlnea în cale. Alături de glasul fetiței se auzea acum şi un mieunat neîncetat – pe Anasta o susținea şi *Pisicuța*. Anasta se opri lângă rondul de flori de care grijea precum făceau toți copiii satului – fiecare cu al său. Iarba de pe un lat al rondului de flori se albise, florile se ofiliseră, doar floricica preferată a fetiței se păstrase intactă – un butonaş compact. Era plecat cu fața la pământ, de parcă ar fi stat pe gânduri, să

înflorească sau nu. Însă fetița, privind la butonaşul plecat, nu se întristă ci, dimpotrivă, îi zâmbi. Nu se întristă, deoarece nu reuşi să-şi imagineze floricica preferată ofilită, ci o văzu desfăşurată în toată splendoarea ei.

Lăsându-se pe vine în fața plantei pe cale să se usuce, ea îi şopti tandru:

—Hei, floricico, sunt aici, trezeşte-te.

Mai departe, îşi vârî arătătorul în gură şi-l ridică, verificând din ce direcție suflă vântul înghețat. Stabilind orientarea curentului de aer rece, se poziționă între locul de proveniență al curentului şi micuța floare, încercând să împiedice fluxul rece. Cu toate acestea, câte un firişor de vânt înghețat trecea pişcându-i corpul fetei şi înghețând petalele floricelei, nepermițându-le să de deschidă. Apoi, ca la un semn, curentul rece se întrerupse. Dimpotrivă, Anasta simți căldură din spate. Se răsuci. Mamutul Dan se culcase pe o parte, protejând-o cu imensul său corp pe Anasta şi tot rondul cu flori.

— Eşti brav, Dan! Inteligent! — exclamă Anasta.

Agățându-se de blana mamutului, i se cățără în spate şi, orientându-se în direcția vântului înghețat, strigă cu o voce de bucurie şi biruitoare: - *Ehei!* Dar vântul rece se înteți. Gândindu-se o clipă, fetița se răsuci în direcție opusă, exclamă rugător şi îşi agită mânuțele, de parcă ar fi invitat pe cineva invizibil. Mamutul îşi ridică trompa în sus şi trâmbiță şi el insistent. *Pisicuța* miaună rugătoare şi ea.

Vântul înghețat încetă şi abia la ceva vreme se porni din nou, însă acum dintr-o altă direcție, revărsând căldură, mângâind şi stratul cu flori, şi pe mamut, pe fetiță şi pe pisică.

Trilurile puținelor păsărele întâmpinară fluxul de aer cald, aducător de viață. Câteva zile la rând se bătu Anasta cu vântul rece ce venea dinspre ghețar şi de fiecare dată când acesta reîncepea să sufle, ea alerga la rondul său de flori. Şi de fiecare dată, mamutul se lungea în fața rondului de flori, oprind vântul înghețat.

Dar sosi şi ziua în care floricica ofilită înflori. Anasta alergă la strat şi se lăsă în genunchi în faţa florii, sărutându-i petalele galben-roşii printr-o uşoară atingere a buzelor. Făcu apoi doi paşi lateral şi contemplă minunăţia, creaţia ei neasemuit de frumoasă – floricica.

Nemaiputând sta locului, stârnită de o energie interioară misterioasă, Anasta mai întâi ţopăi pe loc, după aceea ţopăiala ei se preschimbă într-un neobişnuit şi aprins dans improvizat. Până şi Dan, mamutul, se căznea să danseze legănându-se de pe un picior pe celălalt. Se învârtea în cerc, şi se tăvălea pe spate, şi sălta *Pisicuţa*. Iar micuţa floare îşi flutură în vântul căldişor petalele sale galben-roşii.

Brusc, Anasta se opri.

Zărise pe colină doi tineri…

Fârtaţii -
poluri opuse

Ambii tineri erau de-o seamă şi aveau staturi atletice. La înfăţişare semănau foarte mult, se deosebeau doar la culoarea părului şi a ochilor. Unu era bălai cu ochi-albaştri, celălalt avea ochi-negri şi era brunet.

Un timp, tinerii rămaseră pe loc, de parcă i-ar fi oferit Anastei posibilitatea să se obişnuiască cu inedita viziune, apoi se apropiară de fetiţă cu mult calm.

—Salut, Anasta! — i se adresă *Brunetul.*—Tu, fetiţo, trebuie să te mişti mai repede. Ai simţit intuitiv că poţi opri ghețarul, că ai forța capabilă să schimbi programul Divin. Se înțelege de la sine că e imposibil. Însă tu vei căuta aceste forțe. Şi eu voi şti despre om mai multe decât ştiu acum. Sunt pregătit să-ți explic structura universală, să-ți răspund la orice întrebare, tu doar acționează, fetiţo, mai iute!

Anasta nu apucă să răspundă, că al doilea tânăr spuse repede:

—Salut, Anasta, tu eşti frumoasă şi sensibilă, eşti încântătoare, aşa cum sunt multe dintre creațiile de pe măreața planetă, Terra. Fratele meu ştie multe despre structura Universului, totuşi, gândesc eu, ar trebui să mă asculți mai mult pe mine.

—Vă urez o zi bună şi vă doresc să aveți gânduri luminoase, reuşi Anasta în sfârşit să-i salute pe cei doi.

—Stai, o întrerupse *Brunetul.* —Ia te uită! De fiece dată la fel, se face ca eu să aud aceste cuvinte prosteşti, lipsite de noimă, maşinale! Aici suntem doi – eu sunt întunecatul! De ce-ar trebui cineva să-mi ureze gânduri luminoase?

Eu sunt întunecat, gândurile mele sunt obscure,

agresive. Eu sunt aşa şi asta e menirea mea în programul Divin! — se înfocă şi mai dihai *Brunetul.* —Dacă aş fi un spălăcit moleşit şi un mucea cu gânduri luminoase, atunci n-aş mai fi eu. Aşadar, nu aş exista! Pricepi, copilo? Aşa că bine-ar fi să nu mai turui întruna de luminos! Ia să-ți tragi îndărăt gândurile luminoase, dacă sunt ele în dosul vorbelor, dacă nu ai vorbit mecanic, dacă nu ai ciripit doar ca un papagal.

— Dacă salutul meu v-a supărat, atunci eu îl schimb mintenaş şi vă spun doar *vă salut,* răspunse Anasta.

—Eh, aşa e deja mai bine, altminteri, luminițele astea vi le…

—Voi cine sunteți? — întrebă curioasă Anasta. Din ce neam sunteți? Nu v-am mai văzut.

—Se înțelege de la sine că nu ne-ai văzut. Nimeni nu ne-a văzut niciunde. Însă manifestarea noastră este în fiecare gest al oamenilor, răspunse dintr-o suflare tânărul întunecat. —Întocmai! În fiecare. Manifestările mele, bineînțeles, sunt mai intense. Ele sunt grandioase. Aproape întreaga omenire trăieşte, între o catastrofă şi alta, sub oblăduirea energiei mele.

— Încetează, fârtate talentat, întunecat, vorbi *Blondul.* Nici nu am apucat să ne prezentăm.

Si întorcându-se cu fata la fetiță, continuă:

—Anastaci'ca, cearcă de-i înțelege cele ce voi spune eu. Eu şi fratele meu suntem două complexe de energie universală. Infinitul spațiu universal este plin de tot felul de entități energetice. Când Dumnezeu a zămislit omul, a luat de la fiecare entitate un volum egal de energie, pe toate le-a echilibrat în mod enigmatic în înăuntrul Său şi le-a dăruit omului, de El plăsmuit. Din tot ce a echilibrat în Sine l-a conceput pe om.

Când asta a avut loc, noi, cu toții, am înțeles că cea mai puternică entitate în Univers trebuia să fie omul. Şi tocmai de aceea nu se cheamă el entitate, ci om. Însă în ce stă puterea lui, care sunt capacitățile şi de-o avea oarece limite,

nu ştim. Iar când această energie se va manifesta în deplinătatea ei, nimănui din Univers nu i-a fost dat să ştie. Nici măcar nouă, batăr că energiile noastre distincte se află în toate. Veşnic invizibili, noi umplem întregul spațiu: suntem în apă, sălăşluim în fiecare vietate, viermişor. Iar în oameni, în toți, până la unul, se află energiile Universului.

— Invizibili ați spus? — se miră Anasta. —Dar eu vă văd!

— Da, adevărat. Tu ne vezi întrucât am condensat aerul atât de tare încât s-au proiectat două corpuri, ca tu să ne recunoşti. Uite norii pe cer, de exemplu, şi ei sunt tot vapori condensați. Ciudate forme se pot obține prin aceste condensări; ba de fiare, ba de corp sau chip uman. Însuşi corpul uman nu este altceva decât o stratificare a apei condensate la diferite nivele. Gândul şi raportul dintre nivelele de condensare ale corpului uman trebuie să-i fie cunoscute doar Creatorului. Corpurile noastre seamănă cu corpul uman doar la înfățişare. Fratele meu, *Brunetul,* reprezintă totalitatea forțelor întunecate, eu pe cea a celor luminoase.

— Şi de ce v-ati înfățişat în fata mea condensați sub formă de corpuri umane? — întrebă Anasta.

— Ca să nu te sperii auzindu-ne vocile, să nu-ți iroseşti energiile gândurilor căznindu-te să ghiceşti de unde vin sunetele, răspunse *Blondul.*

— Şi de ce vreți să vorbiți cu mine?

— Tu te-ai împotrivit stihiilor, mai exact spus, te-ai opus catastrofei planetare. Singură, cu încredere, ai gândit că reuşeşti să o înfrunți. Noi suntem convinşi că aşa ceva este imposibil. Programul Divin prevede catastrofa atunci când omenirea porneşte pe calea pieirii. Şi asta nu s-a întâmplat doar o dată. Poate nu am fi dat nicio atenție eforturilor tale, însă au fremătat forțele Universului toate, când floricica de pe rondul tău a înflorit. Floarea a înflorit contrar programului potrivit căruia trebuia deja să fi pierit. Ea a înflorit…

—Floricica a înflorit mulțumită mamutului care a

apărat-o de vântul geros.

— Mamutul este doar un inel din lanțul evenimentelor de tine declanşate.

— Eu nu am făcut nimic.

— Gândul tău, Anastaci'ca, a făcut.

— Deci şi în mine sunt frânturi din voi? — întrebă cu un ton meditativ Anasta. —Doar că eu nicicum nu le simt.

— Omul nu ne simte, mai ales când reuşeşte să echilibreze înăuntrul său particulele noastre. Când toate aceste particule se află în echilibru, ia naştere o a treia energie. Şi aceasta este caracteristică doar unei singure entități universale – Omului! Ia ființă când energiile noastre sunt în perfect echilibru. Această nouă energie este atotputernică. Capabilă lumi noi să plăsmuiască. Nu există taine pentru ea în Univers. Un om cu o astfel de energie devine suveranul Universului – creatorul – şi-ale sale creații nimeni nu şi le poate măcar imagina: sunt maiestoase şi de nepătruns.

— Probabil în mine particulele voastre nu sunt tocmai în echilibru, dat fiind că nu reuşesc să opresc glaciația, răbufni Anasta. —Floricica a înflorit, însă restul dimprejurul nostru se ofileşte, moare.

— Calea ta, Anastaci'ca, într-un singur punct duce. Îl vei putea atinge în clipa următoare sau peste mii de milenii. Iată de ce energiile Universului se străduiesc să te sprijine, ca măreața taină a omului să afli şi destinul ce-ți stă în cale.

— Foarte interesant ați vorbit despre puterea neasemuită, tăinuită în uniunea celor două poluri opuse. Dar dacă ştiți de această forță inedită, de ce nu vă puneți voi doi de acord asupra uniunii?

Cei doi fârtați se priviră, îşi aruncară privirile peste leagănul natal al Anastei, apoi îşi îndreptară privirile în direcții opuse. Întârziară cu răspunsul, ca şi cum, tocmai ei, ar fi căutat în acele clipe cuvinte de explicație.

Fetița aştepta răbdătoare.

În cele din urmă răspunse *Brunetul.*

Ce program de viaţă ai?

— Este imposibil! Noi avem misiuni diferite! — spuse *Blondul.*

—Fiecare are programul său. Şi doar prin om, noi doi, fiecare aplicându-şi propriul program, putem acţiona şi asupra obştii, putem forma din particule această nouă energie, caracteristică doar omului.

— Cum pot acţiona împreună două opusuri şi totodată să aducă bine obştesc? — întrebă neîncrezătoare Anasta.

— Este posibil, ajungându-se încetişor din urmă unu pe celălalt. Tu, când mergi, Anastuşca, un picior pleacă înainte lăsându-l în urmă pe celălalt. După care, cel rămas în urmă porneşte şi el înainte. Picioarele merg de parcă s-ar întrece. În consecinţă, ele poartă corpul înainte, supunându-se gândului.

— Ia te uită ce exemplu ai mai dat! Mă umflă râsul, se amestecă în vorbă, întrerupându-şi fârtatul, *Brunetul.*

— Dacă ar fi să ne compari cu două picioare, atunci tu eşti aşa de scurt, în timp ce eu sunt lung-lung. Eu, numai ce păşesc, catapultez corpul uman peste munţi, în timp ce tu flecăreşti despre deplasare. Eu, respectându-mi programul, deja pentru a cincea oară conduc umanitatea spre catastrofa planetară. Şi fie ca, prin dorinţa Creatorului, ea să renască, că eu din nou – pac! — o pocnesc cu o altă catastrofă planetară să nu se mai prostească.

— Mda, eşti talentat, frăţiorul meu. Într-adevăr, tu, nu numai o dată, ai dus viaţa întregii planete spre catastrofe. Doar că fiecare nouă catastrofă nu-ţi aduce nici noi descoperiri, nici noi cunoştinţe şi nici forţe noi nu-ţi dă. În timp ce omul, după fiecare catastrofă, învaţă ceva nou. Şi umanitatea renaşte de fiecare dată.

— Dar din prima piere umanitatea în chinurile infernului laolaltă cu toate cunoştinţele sale.

— Frăţiorul meu, noi nu putem vedea programul Divin. Şi e posibil ca, odată, pe neaşteptate, să se întâmple astfel încât, cu o clipă înaintea catastrofei, umanităţii să-i sclipească gândul nevăzut nouă şi să reuşească să o prevină.

— M-ai cam plictisit tu cu visulețele tale luminoase, luminosul meu frăţior, mucos! Tu, fetiţo, ascultă-mă pe mine, nu pe el! — se adresă tânărul cu părul negru Anastei.

—Eu, fetiţo, o să-ţi arăt toată puterea mea faimoasă. Luminoşelu' meu a îndrugat şi el câte ceva correct. Într-adevăr, gândul uman este o energie imensă, egală ca putere cu a mea şi, totodată, şi cu a lui. Într-adevăr, fiecare om care foloseşte corect această energie, devine capabil să preschimbe lumea.

Însă mai există şi o altă energie invizibilă – energia gândirii colective! Ia fiinţă atunci când gândurile mai multor oameni se unesc într-un unic gând. Dacă într-acest unic gând se contopesc gândurile tuturor oamenilor de pe Pământ şi ia fiinţă gândirea întregii umanităţi, eu cu fratele meu devenim doar nişte păduchi.

Însă eu am învăţat cum să împiedic apariţia gândirii colective. Pentru asta, eu îi arunc omenirii tot soiul de deducţii şi de închipuiri, iar ca rezultat, un miliard de oameni, prin gândirea colectivă, creează unele imagini-forme, alt miliard, altele, prin asta punând în dezacord cele două grupuri. Eu, fetiţo, reprezint întruchiparea tuturor energiilor obscure din Univers şi dacă tu te alături mie, atunci împreună vom deveni o forţă de neîntrecut. Eu am un plan secret, tu-l vei înţelege şi mă vei sprijini. Împreună, noi doi îi vom face pe oameni jucării în mâinile noastre. Ne vom juca cu inteligenţa lor. Voi face din tine suverana omenirii şi într-o zi vei fi confidenta mea…

—Nu-mi place acest plan, răspunse Anasta şi adăugă: —Nu voi lua parte niciodată la el şi, cred eu, nimeni pe lume

nu ar fi de acord cu planul tău.

— Nu vei lua parte? Tu, fetiţo, încă nu realizezi cât e de interesant acest joc: să conduci gândurile-umane după bunul tău plac! Şi nu te pripi să vorbeşti, de ca şi cum oamenii nu ar urma programul meu. Roata primitivă a fost deja născocită, dar oamenii vor uni printr-un ax de lemn două roţi şi asta corespunde planului, programului meu genial.

—Şi ce ar fi rău în roată? Când a trebuit să-i duc de mâncare lui Dan, care era rănit, căruţa cu roţi s-a dovedit a fi de folos.

—Foarte bine, fetiţo! Chiar prea bine. Această roată va fi perfecţionată. Vor fi făcute o mulţime de roţi. Şi oamenii vor vedea că roţile nu vor merge tocmai bine pe pământul gol, prin gropi, pe muşuroaie şi prin iarba înaltă. Şi vor acoperi mare parte a Pământului cu o crustă de piatră, pe care să se plimbe nestingherite roţile. Şi crescând încontinuu la număr, se vor rostogoli pe Pământul gemând, purtând cu ele unii oameni, iar pe alţii strivindu-i.

Tu, fetiţo, încearcă să-ţi răspunzi singură, ce poate fi mai presus de acea forţă, capabilă să-i poarte pe oameni la pieire? De nu vei afla răspunsul în tine, atunci acceptă-l pe al meu.

Se gândi Anasta, dar în zadar, nu găsi răspunsul singură şi privi din nou la tânărul luminos. La întrebarea nepusă a fetiţei, *Blondul* răspunse:

— Fratele meu, Anastaci'ca, ţi-a zugrăvit un tablou nefericit. Asta-i misiunea lui şi o îndeplineşte cu bună credinţă. În ochii tăi citesc o nedumerire: am şi eu un program al meu? Da, am! Şi eu vreau să te invit să iei parte la programul meu.

—Şi ce prevede programul dumneavoastră?

—Încercarea de a o înţelege pe cea mai înaltă creaţie a Creatorului – Omul! De a înţelege prea-măreaţa desăvârşire a urmaşilor Săi.

—De ce? E posibil ca pe Pământ să mai existe ceva

nedesăvârşit? — se miră Anasta.

— Chestiunea, Anastaci'ca… Tu vezi cum înfloreşte sub ochii tăi această fermecătoare floricică. Fiecare plantă şi vieţuitoare sunt desăvârşite, însă toate interacţionează între ele. Pare că Creatorul a creat o lume terestră perfectă, armonioasă, miraculoasă. Asta nu înseamnă, totuşi, că această lume nu poate fi şi perfecţionabilă.

Creaţiile Creatorului pot fi privite ca materii pregătite de modelare, de perfecţionare în forme mai bune de creaţie. Creaţii nemaivăzute şi nemaiînchipuite înainte de altcineva, minunate şi fermecătoare forme de viaţă.

— Cine poate fi mai perfect decât perfecţiunea însăşi? — se miră Anasta.

— Cele de El zămislite: fiul şi fiica Măreţului Tată. De exemplu, tu, Anastaci'ca.

— Eu? Dar mie nici măcar prin vis nu-mi trece cum aş putea schimba cele deja create. Eu, de exemplu, nu vreau să schimb câtuşi de puţin floricica înflorită din rondul meu. Ba, cred că nu trebuie schimbată deloc pentru a nu strica perfecţiunea. Şi de ce ar trebui s-o schimb pe *Pisicuţa*? Sau, de pildă, cum să-l perfecţionez pe Dan? Să-i modific urechile, trompa? Cum? Şi de ce?

— Oricum, tu l-ai schimbat pe mamutul Dan, Anastaci'ca.

—Nu e adevărat, nu l-am schimbat niciodată, răspunse contrariată fetiţa.

— În aparenţă, nu l-ai schimbat, însă mamutul tău, Dan, îndeplineşte poruncile omului mai bine decât oricare alt mamut care a trăit vreodată pe Pământ şi capacitatea lui de a înţelege a făcut din Dan o altă specie, de o altă calitate. Tu poţi vedea diferenţa instantaneu, doar comparându-l cu ceilalţi mamuţi cunoscuţi de voi.

— Da, acum am înţeles. După mine, el este cel mai deştept dintre toţi. La asta, înainte, nu m-am gândit deloc.

— Aşadar, vezi? Nu contează doar formele exterioare sau constituţia corporală. Conţinutul şi predestinarea sunt

mult mai semnificative. Iar conținutul şi predestinarea Iui Dan, le-ai definit şi menit tocmai tu. Iar mamutul Dan, asemănător la înfățişare cu alți mamuți, zămisliți de mărețul Creator, este totuşi diferit. Acum el este creația comună a ta şi a Creatorului. A cui mai mult – nu se ştie. Deoarece, mamutul Dan nu este diferit doar prin capacitățile de a îndeplini mai multe comenzi necesare vieții omului, ci şi prin faptul că acum a, devenit şi mai ascultător, supus şi sensibil. Adu-ți aininte, odată tu dormeai în fân, sub un copac foarte înalt, iar când te-ai trezit, l-ai văzut pe mamutul Dan stând nemişcat deasupra ta. Tu te-ai supărat pe el: emana o putoare oribilă, de parcă s-ar fi murdărit special şi ar fi venit la tine pentru ați întrerupe somnul cu mirosul acela neplăcut. Tu te-ai ridicat şi ai mers spre casă pe iarba udă, dar înainte de asta i-ai spus nemulțumită lui Dan: „Încontinuu te desparți de grupul tău şi ai început să vii singur la mine, chiar şi neinvitat. Mergi la păşune, la frații tăi."

Ai mers desculță pe iarba udă, nici măcar nu te-ai uitat pe unde păşeşti. Îți aminteşti, Anastaci'ca, că era udă iarba?

— Da.

— Dar ştii de ce putea aşa îngrozitor mamutul Dan?

— Nu.

— Când ai adormit tu, tocmai veni o furtună. Nu numai oamenii, ci şi animalele ştiu că fulgerele, cel mai adesea, se abat asupra arborilor mai înalți. Dan, când a văzut că tu nu te trezeşti nici după ce se porneşte furtuna, s-a neliniştit şi a venit la tine. Nu te-a trezit, ci s-a proțăpit deasupra ta acoperindu-te de ploaie. Copacul sub care dormeai a fost lovit de un fulger. Un ram a luat foc şi era pe cale să cadă. Ar fi căzut pe tine, dacă mamutul Dan nu ar fi ajuns la timp şi nu l-ar fi îndepărtat cu trompa. Apoi s-a aprins un alt ram şi Dan l-a dat deoparte şi pe acela, însă focul reuşise deja să-i pârlească blana de pe cap, emanând acel miros oribil. Arsura îl ustura îngrozitor, însă Dan, răbdător, nu s-a mişcat de deasupra ta, cea care dormeai. Şi când tut e-ai

depărtat împroşcându-l co ofense, el nici măcar nu s-a supărat şi a uitat până şi de arsură. S-a bucurat că tu nu ai avut de suferit şi chiar şi de durere a uitat. Apoi, după ce arsura i s-a retras, se gândea la tine cu tandrete.

Anasta săltă şi alergă spre mamutul din apropiere. El a dat bucuros din cap. Anasta îl apucă de vârful trompei îl alintă cu mânuța, îşi lipi obrăjorul de el şi-apoi îl sărută. Mamutul încremeni. Rămase nemişcat, cu ochii întredeschişi, chiar şi atunci când fetița se îndepărtă de el şi se întoarse spre tânărul cu părul bălai.

— Am înțeles, i-a spus Anasta *Blondului.* — Mamutul Dan e schimbat. E posibil ca asta să fi venit de Ia sine, e posibil totodată să fi contribuit şi eu cumva. El se deosebeşte de mamutul obişnuit, de Dumnezeu creat. Deci omul are acest dar de a schimba?

— Da, i-a fost dat, a răspuns *Blondul.*

— Acum gândeşte-te, în conformitate cu care program?

— Cu unul bun.

— Aşadar, defineşte-l. Alege-l, creează-l.

— Ce înseamnă? Că Cel ce a plăsmuit totul pe Pământ nu a lăsat nici un program după care să se ghideze omul?

— Eu cred că El i-a prezentat omului o multitudine de variante, însă a visat doar la una.

— La care?

— Doar omul poate să afle răspunsul.

—Unde să-l caute?

— În sine. Mintal să îşi imagineze, să analizeze şi să cântărească diversele variante ale structurii vieții pe Pământ.

— Reiese că oamenii care trăiesc pe Pământ nu ştiu nimic de programul Divin!

—Omului i-au fost oferite vaste cunoştințe de dezvoltare biologică, însă acesta are multe libertăți, iar una din acestea este aceea de a înlocui capacitățile biologice cu cele tehnocrate. Spre exemplu, oamenii au posibilitatea de a trage foloase din capacitățile interioare, esențiale, ale unui

copac viu, care creşte şi are un ritm biologic, şi care, adaptându-se lor, poate să-şi regleze consistența funcție de ambient sau să folosească caracteristicile exterioare, ale unui copac mort. Oamenii care-au purces pe calea dezvoltării de tip tehnocrat utilizează doar caracteristicile exterioare: confecționează din copac instrumente sau folosesc lemnul la încălzire sau ca material de construcție.

Oamenii, cine ştie de ce, aleg de fiecare dată metode tehnocrate. Iar acestea îi duc negreşit spre catastrofă. S-a întâmplat de multe ori deja. Şi aceste catastrofe planetare se petrec doar datorită gândului uman. Gând urmat de fapte.

— Dar gheţarul care a constrâns familia mea să îşi părăsească leagănul nu a fost zămislit de niciunul dintre oamenii de aici.

— Familia ta, Anastaci'ca, păşise deja pe făgaşul tehnocrației. Şi, conform programului vieții, gheţarul îl loveşte şi-l distruge. Dar viața va renaşte. Şi în rațiunea umană v-a lua ființă o nouă speranță. Iar dacă gheţarul va fi oprit de cineva, şi asta o poate face numai omul, atunci seminția ta va trăi în lumea tehnocrată. Şi, mai devreme sau mai târziu, calea tehnocrată o va conduce negreşit spre catastrofă. E adevărat: există posibilitatea ca omul, găsind un mod de a opri gheţarul, să fi aflat metoda de a preîntâmpina o catastrofă, deci, implicit, va reuşi să o preîntâmpine şi pe-a doua. Omul va şti ca, cu puțin înainte ca o nouă catastrofă să se abată peste el, să lumineze sufletele semenilor cu înțelegerea modului greşit de alegere şi să o îndepărteze. Atunci, omenirea va fi în măsură să aleagă o cale nouă, gradual şi cu grijă să demonteze născocirile aducătoare de moarte. Însă, e greu să luminezi sufletul omenirii tehnocrate.

În epoca tehnocrată, oamenii încetează să mai existe ca ființe raționale. Şi-atunci, nu rațiunii lor trebuie să i se adreseze, ci simțămintelor, şi prin simțăminte să li se explice esența programului Dumnezeiesc. Să-l înțeleagă şi

să-l perceapă.

— Dar tu nu ştii programul?

— Nu complet. Cred că nu poate fi cunoscut complet, aşa cum fârtatul meu îl cunoaşte pe al său, cunoaşterea programului nu poate fi desăvârşită. Desăvârşirea implică încetarea mişcării. Printre altele, eu nu reuşesc să văd limitele desăvârşirii mamutului tău.

—Dar a altor animale?

— Nici. Tu doar ştii, Anastaci'ca, că urmaşii tuturor vieţuitoarelor schimbă obiceiurile şi năravurile părinţilor. Prin urmare, fiecare nouă generaţie va fi mai desăvârşită decât precedenta, iar dacă omul va putea da o definiţie corectă fiecărei ierbuşoare, dacă fiecare generaţie viitoare va continua să amelioreze lumea vie dimprejur, care-i va elibera de toate poverile vieţii, prin asta îi va elibera gândul, acordându-i posibilitatea să se ocupe cu aspecte mai importante.

—Probabil că e posibil, dacă ar fi să vorbim de bestii. Însă, iată floricica asta, nu aş fi vrut niciodată să o desăvârşesc: este deja perfectă.

— Aşa gândesc şi eu, Anastaci'ca. Cu toate astea, fermecătoarea ta floricică nu e altceva decât vopsea, oferită de Creator fiicei Sale, pentru viitoarele ei creaţii.

— De ce vopsea? Floarea, doar e vie.

— Desigur, e vie şi autosuficientă, totodată floarea poate fi doar o mică părticică a unui măreţ şi minunat tablou viu!

Priveşte la rondul tău de flori, cea mai frumoasă floare e iubita ta. Dar dacă tu vei sădi încă vreo două flori ca aceasta, rondul va avea o altă imagine. Apoi tu vei putea să sădeşti altele, neasemănătoare cu acestea, dar tot frumoase, iar înfăţişarea rondului cu flori se va schimba încă o dată.

Apoi le vei putea aranja în forme de tine alese şi vei plăsmui un tablou viu desăvârşit. Desăvârşirea limite nu are. Iar programul Creatorului prevede mişcarea spre ea.

— Va să zică, omul a fost creat pentru a înfrumuseţa

necontenit totul în jurul său? Să îmbunătățească lumea dăruită de Creator? Asta e menirea esențială a omului?

— A zămisli tablouri vii, a cunoaşte şi desăvârşi lumea animală este una din menirile importante ale omului, însă cea mai importantă eu o văd alta.

— Care e?

— Omul, desăvârşind lumea creată de Dumnezeu, negreşit se desăvârşeşte pe sine, iar limitele acestui fenomen nu se pot zări. În fața lui se deschid posibilități mărețe.

— Şi de ce ar trebui să devină mai desăvârşit? Nimeni nu-l va învăța nimic în asta.

—Tu, Anastaci'ca, ai creat un rond frumos de flori, iar experiența asta te-a ajutat să înțelegi cum se face. Anul viitor vei face eforturi să-ți îmbunătățeşti creația. Şi o vei face folosindu-te de sentimentele şi de experiența anterioară. Reiese că tu, creând prima oară, ai asimilat experiență, cunoştințe şi senzații care te vor sprijini să creezi şi mai desăvârşit. În concluzie, însuşi creația ta te învață. Creația din natura vie a lui Dumnezeu, desăvârşeşte omul-creator. Iar această creație nu are limite: este infinită!

— Eu îmi doresc nespus de mult să trăiesc într-o lume atât de minunată, în care totul este desăvârşit la infinit, unde creatorul desăvârşeşte creația, iar creația îl desăvârşeşte pe creator. Vreau ca în această lume să trăiască mama, tata, frații mei şi bunicul Vud, răspunse zâmbitoare Anasta şi ochii i se învăpăiară. —Trebuie oprit ghețarul. Cum să fac asta? Cum?

— Gândul uman este cea mai puternică energie din Univers, posibilitățile ei nu au limite. Se cere folosirea sa corectă. Dar cum, cu ajutorul a ce se poate realiza asta, nu se ştie. Doar omul este unicul în măsură să descopere asta.

— Probabil, gândul meu este încă prea mic şi nu are putere, oftă tristă Anasta. — Eu doresc ca ghețarul să se oprească, însă continuă să se apropie şi, cu fiece zi ce trece, se face tot mai rece. Asta vrea să spună că gândul meu este

mic. De-ar şti mamutul Dan să se gândească la gheţar… El are capul mare, va să zică şi gândul lui poate fi mai mare şi mai puternic.

Anasta alergă spre mamut şi, lovindu-l cu pălmuţa peste trompa ridicată în sus, îi strigă tulburată:

— Tu eşti aşa de mare, Dan, ai un cap enorm. Deci gândul tău este mare. Gândeşte-te tu, Dan, cum să opreşti gheţarul. Altfel tu doar asculţi şi asculţi. Mergi, Dan, măcar până la păşune, hrana ta e tot mai puţină.

Mamutul Dan, cu vârful trompei o mângâie pe fetiţă pe obrăjor, apoi pe păr, şi se depărtă încet. *Pisicuţa,* şi ea, alergă sărind pe piciorul mamutului şi, căţărându-i-se pe blană, i se urcă pe spinare.

—Tu, Anasta, împreună cu pupilii tăi va trebui să abandonaţi acest loc, i se adresă *Blondul* fetiţei, îndărătul muntelui acela deja s-a depus gheaţa. Acesta nu este gheţarul cel mare, dar chiar şi el poate coborî de pe munte, acoperind colina, ucigând livezile şi distrugând casele în care a trăit familia ta. Şi de la el, temperatura coboară pe zi ce trece. Gheţarul cel mare va apăsa peste acesta şi muntele, încetişor, va începe să se mişte. Se va întâmpla peste câteva zile.

— Eu nu abandonez acest loc! Eu va trebui să-l văd pe acest gheţar şi să înţeleg de ce se mişcă pe Pământul nostru. Sunt nevoită să văd cum să-l stăvilesc. Mâine dimineaţă mă urc pe munte să-l văd.

—Răzbătătoare şi precise sunt gândurile tale, Anastaci'ca, i se închină fetiţei, salutând-o, tânărul blond şi i se adresă fârtatului său: – Haidem, frăţioare, să nu o încurcăm pe fată, poate că va reuşi să afle, să înveţe cum să-şi ghideze gândul.

— Hai, hai! Tu eşti cel mai mare impediment printre noi. Ai filozofat, ai flecărit…

— O, aşteptaţi, vă rog, staţi aşa! — strigă tulburată Anasta. — Amândoi aţi vorbit despre programele voastre. Ceea ce înseamnă că şi eu ar trebui să am unul, dar la asta

nu m-am gândit niciodată. Posibil să nu am un program?

— Noi, fetițo, ne vom depărta de sub privirile tale. Însă tu gândeşte mai iute, nu încetini. Puțină vreme ți-a mai rămas, doar două răsărituri de soare, îi răspunse *Brunetul* fără să răspundă la întrebarea fetei.

Cine ne ghidează gândurile?

Anasta rămase singură-singurică. Se plimba agale pe iarba veştejită, unde nu demult trăise familia ei şi, în liniştea absolută revărsată, medita la cum să-şi ghideze gândurile. „De vreme ce gândul este energia cea mai puternică, ce altceva ar putea s-o mai ghideze?” – reflectă fetița. „Şi dacă această energie o am şi eu, atunci ce altceva mai puternic aş putea avea? Şi de ce vârstnicii înțelepți ne-au predat de toate la lecții, însă despre cum să ghidăm gândurile nu au pomenit? Posibil ca nici ei să nu fi ştiut nimic de asta? Şi uite că cea mai măreață energie rămâne aşa, neghidabilă. Oamenii merg ba într-o parte, ba într-alta. Iar de e să o am şi eu, atunci nu este a mea, atâta timp cât nu o pot nicicum ghida. E posibil ca altcineva s-o atragă printr-un gest şi să se joace cu ea. Şi de vreme ce ea e în mine, reiese că şi cu mine ar putea juca vreun joc de care eu habar să nu am.”

Anasta se concentră pe meditația asupra forței gândului până la amurg. Şi chiar şi după ce se întinse să doarmă îşi concentra gândurile pe asta. Trezindu-se în zorii zilei, nu dădu cu ochii de mamutul Dan prin preajma căsuței, aşa cum era obişnuită. De fiecare dată, el se apropia numai ce ea se trezea. Însă acum, nu era. Şi nu apăru nici după ce Anasta se scăldă în pârâiaş. Aşa că se apucă să-l cheme, strigând primprejur: „Dan! Dan!”. Însă animalul nu se arătă. Ba chiar şi *Pisicuța* dispăruse. Nu-i rămase alături în acea noapte şi nici dimineața nu era.

Plecaseră – înțelese Anasta. Mamutul are nevoie de multe furaje ca să se hrănească, iar aici rămăseseră puține. Înseamnă că Dan fugise ca să nu moară de moartea

absurdă a foamei. Şi-mpreună cu el plecă şi *Pisicuța.* „Da', eu n-o să plec de aici", gândi ea, aruncă pe umeri şalul împletit din fibre de plante şi porni hotărâtă spre muntele de după care ghețarul amenința omenirea. Urcând pe potecă spre vârful muntelui, Anasta continuă să se gândească la cum funcționează cea mai mare energie – gândul uman. Cum să facă ea ca asta să împiedice înaintarea ghețarului.

Ajunsă pe creastă, rămase acolo şi se strânse de vânt în şalul ei. Curenții de aer reci şi tăioşi îi făceau părul să fluture, ba descoperindu-i alunița asemănătoare unei stele, de pe obrăjor, ba acoperindu-i-o. Însă fetița nu se sinchisi de curenții înghețați, ci rămase privind la poalele muntelui, spre partea care deja nu mai avea niciun fir verde. La orizont, cât cuprindea privirea, se vedea doar gheață.

Masivii de gheață începură să se extindă în sus, pe munte. Erau deja enormi şi nici măcar nu erau ai ghețarului principal, ci ai altora, mult mai mici.

„Înseamnă că muntele nu le va ține piept acestor mormane", gândi Anasta.

„Un versant a înghețat deja, nu mai creşte nimic pe el, va îngheța şi celălalt".

Şi, ca o confirmare a cuvintelor ei, se auzi o trosnitură de gheață, venită de sub unul din masivi, şi un şuvoi de apă amestecată cu gheață sfărâmată şi noroi purtat de masivii de gheață, se apropie şi mai mult de munte, strivind totul în cale şi purtând pământ şi copaci în mişcarea sa.

Anasta îşi îndreptă privirea spre cel mai înalt masiv de gheață şi trepidă de uimire. Din dosul enormei mase de gheață se zărea mamutul Dan, care împingea cu capul. Alături de grămada de gheață, mamutul deja nu mai părea chiar aşa de mare.

Anasta, într-o clipă îşi aminti cât de atent o asculta mamutul atunci când vorbea despre puterea gândului capabil să creeze atâtea. Îşi aminti cum îi spuse că în capul lui mare, probabil ar fi trebuit să se afle şi gânduri mai mari.

Şi el înțelesese totul în felul lui. Gândi că dacă va împinge cu capul său mare, cu gânduri mari, avea să oprească mişcarea masivului de gheață.

Anasta se smulse de la locul ei, o luă la fugă pe potecă în jos, spre poalele muntelui, acolo unde se afla mamutul Dan.

Vântul însoțit de fulgi de nea înghețați îi smulse şalul de pe umeri, dar fetița îl prinse din zbor. Sări pe o stâncă, se împiedică şi începu să se rostogolească la vale.

Se ridică din nou şi continuă să alerge.

Ajungând la picioarele lui Dan, văzu... în masivul de gheață, deasupra capului mamutului, se formase o mică cavitate. Gheața se topea lent, iar pe trompa mamutului se scurgea un firişor subțirel de apă. Mamutul tremura de frig. Undeva mai jos, la picioarele lui, tremura *Pisicuța.* Şi ea, ca şi Dan, se împingea cu capul în gheață, căznindu-se să frâneze mişcarea ghețarului.

— Ehei! — exclamă Anasta.

— Ehei!

Însă nici mamutul şi nici pisica nu reacționară la strigătul fetiței. Anasta apucă pisica zgribulită de ger şi, strângând-o la piept, o fricționă pe tot corpul. Numai ce-o simți că se încălzi puțin, fetița o împinse să se cațere pe spinarea mamutului. *Pisicuța* făcu eforturi să se urce, dar căzu. Abia la a doua tentativă reuşi.

Anasta se urcă pe o stâncă pentru a ajunge cât mai aproape de urechea mamutului şi îi şopti:

— Dan! Prietenul meu bun, Dan. Tu eşti foarte deştept şi supus. Tu eşti bun. Eşti capabil să gândeşti, poate nu tocmai corect, dar asta se poate corecta. Gândul nu este doar în cap, este peste tot. Dan, tu trebuie să mergi pe versantul celălalt al muntelui.

Mamutul stătea nemişcat, doar din când în când corpul îi era străbătut de câte un spasm. Şi Anasta îi şopti iarăşi:

— Eu sunt Anasta! Tu mă auzi, Dan? Nu plec de aici fără tine. Întoarce-te la mine, Dan!

Mamutul Dan îşi dezlipi anevoie capul de masivul de

gheață şi-l întoarse către fetiță. Blana deasă de pe frunte îi era udă, iar el îşi ridică cu greu pleoapele. Însă îşi înălță imediat trompa şi cu vârful o atinse pe fetiță pe umăr. Trompa îi era înghețată.

Anasta îl apucă cu mânuțele şi începu să-i maseze blana şi să-i sufle de ca şi cum ar fi vrut, în acest fel, să încălzească imensul corp al mamutului. Poate cu căldura respirației ei nu reuşi, însă minunat de bine îl încălzi cu altceva mult mai fierbinte şi mai înseninat. Iar mamutul rămase docil, urmărind-o pe Anasta, care-l conducea de trompă, ca de mână. Abia ținându-se pe picioare, Dan reuşi să se urce pe culmea muntelui. Ajunsă sleită de puteri sus, în vârf, fetița se aşează pe trunchiul unui pom doborât la pământ şi, indicând cu mânuța în direcția versantului încă verde, îl îndemnă pe mamut să coboare.

—Mergi, Dan. Coboară. Mergi la păşunea ta, odihneşte-te şi refă-ți forțele. Acolo încă mai este de mâncare pentru tine, şi adaugă apăsat: —Coboară, Dan!

Mamutul ascultă docil şi începu încetişor să coboare pe cărare, spre locul încă verde. Făcând vreo zece paşi, se răsuci în direcția Anastei, îşi ridică trompa şi trâmbită cu un ton chemător, ca al fetiței atunci când alerga pe imaş şi-i cerea Leagănului ei natal să nu se dea bătut în fața ghețarului, exclamând *Hei,* străpungând liniştea.

Şi ca atunci când, adunându-şi puterile, strigă *Ehei,* Anasta îi făcu din mână lui Dan, indicându-i să coboare la poale. Iar mamutul Dan coborî încetişor de pe munte, îndeplinind porunca stăpânei. Iar ea...

Odihnindu-se un pic, Anasta se ridică pe o stâncă, îşi roti din nou privirea peste masivele de gheață ce umpleau spațiul din fața ei şi rosti încet, dar încrezătoare:

— Eu sunt om! Gândul meu este puternic! Eu îmi îndrept gândul împotriva ta, ghețarule! Tu trebuie să te opreşti şi să te retragi. Gândul meu aşa îți ordonă!

În vale se auzi iarăşi o trosnitură şi gheața, încă o idee, se ridică pe munte. Suflul rece al vântului o lovea pe fată în

piept, de parcă ar fi intenționat să o doboare de pe picioare.

— Înapoi! Eu îți ordon, gheţarule! înapoi!

Şi iarăşi o trosnitura, şi iarăşi gheața înaintă apropiindu-de fetiță.

Un timp, Anasta tăcu privind la gheţarul ce înainta, apoi, ca la un semn, surâse.

— Am înțeles. Tu te hrăneşti cu gândul meu gheţarule. Am înțeles. Uite acuşi cum dispari.

Anasta îi întoarse spatele gheţarului, se aşează la loc pe tulpina copacului doborât şi începu să privească spre valea ei încă verde.

Dar nu văzu florile şi iarba veştejite de frig, ci mintal îşi imaginã ce frumos şi abundent îi înfloresc straturile, cum apar flori albe imaculate şi roze pe coroanele copacilor, cum cântă păsările şi cum foşnesc prin iarbă cosaşii. Pe bunicul Vud cum se întoarce la vale, şi împreună cu el întreaga familie. Şi Anasta cum aleargă în întâmpinarea lor, desculță prin iarbă. Tot mai repede, tot mai repede…

Gândurile Anastei se accelerau simțitor. Şi reuşi! Într-o clipă doar, mângâie cu paşii ei miliarde de firişoare de iarbă. Şi reuşi să-şi imagineze pe fiecare din aceste firişoare în parte: de la rădăcină la vârf. Şi să orienteze spre fiecare din ele razele soarelui. Cu stropi de rouă să le stropească şi cu picuşuri de ploaie, şi cu adierea lină a vântului să le alinte. Anasta adormi pe o piatră lângă trunchiul copacului căzut. Vântul înghețat îi sufla în spate. Însă chiar şi adormită, fata îşi accelerã tot mai tare gândurile. De la gânduri, fulgere se răspândiră şi atinseră tot ce exista în spațiu. Ce era mai important se petrecu. Şi în spațiu se născu ceva nou. De ca şi cum de la somnul Anastei renăscu întregul Leagăn. Iar gândurile continuară să se desfăşoare şi atunci când micuța fetiță Anasta căzu în somnul milenar.

Gândurile ei – măreața energie umană – plutiră deasupra văii, alintând gâzele, iarba, pe *Pisicuța* şi pe mamutul Dan.

Masivele de gheață au trepidat, au trosnit, dar nu au

mai reuşit să înainteze nici cu un milimetru. S-au topit. Torentele de apă glaciară au ocolit valea şi s-au revărsat în râuri şi în lac.

Gheţarul s-a topit, negăsind forţa să se bată cu gândul uman – cea mai puternică energie din Univers!

La ce vor ajunge aceşti oameni?

Şuvoaiele de apă provenite din topirea gheţarului au format un râu imens, curgerea lor învolburată prindea totul în cale: stânci şi copaci doborâţi, spălând şi ducând la vale stratul de sol împreună cu vegetaţia şi vieţuitoarele din ea.

Pe copacii din vale, frunzele se gălbejeau şi cădeau. Nu se auzeau trilurile de păsări. Dar o parte din plante se lupta pentru supravieţuire, încercând să se adapteze condiţiilor neobişnuit de reci pentru aceste meleaguri. Însă în grădinuţa, odinioară atât de frumoasă, floricica Anastei rămase în viaţă.

Valea era protejată de un masiv al muntelui pe care micuţa Anasta adormise pentru milenii. La poalele muntelui stăteau cei doi tineri atletici, *Blondul* şi *Brunetul.* Priveau la imensul masiv de granit pe lateralele căruia se prelingeau şiroaie de apă. Tânărul cu părul întunecat vorbi cu multă maliţiozitate în glas:

—Aşa le trebuie acestor oameni care şi-au pierdut minţile. Apele, în următoarele două zile vor măcina treptat pământul dimprejurul stâncilor, apoi totul va răbufni, deschizând calea morţii spre vale. Apa se va dezlănţui în torente feroce, desprinzând şi purtând cu ea stânci de pe munte şi, încet-încet, va duce tot muntele la vale. Fluxul format acum pe dreapta muntelui, după ce va fi mişcat stânca aceea, va forma un şuvoi care se va lărgi şi îşi va schimba cursul.

—Da, dacă acest masiv se va deplasa în următoarele două zile, când fluxul de apă nu a atins încă platformele uşor înclinate de până la vale şi nu se va revărsa peste acestea, domolind forţa apei, atunci va lovi cu toată puterea

valea Anastaci'căi, se învoi tânărul cu păr bălai şi adăugă:
— Acum regret că am adoptat forma unui corp uman. Ar fi trebuit să fiu un animal puternic care să susțină masivul.

— Ha, ha, îi pare rău că acum nu e un animal puternic! Da, desigur, ai fi putut să-i iei înfățişarea, numai că ar fi trebuit să ai şi celelalte trăsături ale acestuia. Şi nu ai fi putut acum vorbi şi realiza ca un om, că masivul în curând va fi luat la vale de şuvoi. Ce tot îndrugi acolo: *valea natală… Anastaci'ca?…* Acum ei îi e totuna. Sufletul ei călătoreşte prin Universul infinit.

— Călătoreşte. Da… — spuse meditativ şi tandru *Blondul.* — Dar gândul şi visul sunt bine păstrate, cu grijă în Sufletul ei. Conştiința şi mărețele cunoştințe. Căci a reuşit să oprească ghețarul. A cunoscut prin sentimente, fiica lui Dumnezeu, puterea gândului uman. Şi a reuşit să schimbe un pic programul lui Dumnezeu.

— Întocmai! Un pic! Dar câtă tandrețe suculentă în cuvintele tale? *Doar* un pic, ar trebui adăugat. Doar un pic. Însă tu? *A cunoscut prin sentimente… Fiica lui Dumnezeu…* — *replică* zădăritor Brunetul şi continuă cu fervoare:
— Şuvoiul învolburat oricum se va revărsa peste vale. Se va arunca pe urmele gloatei de descreieraţi care nici măcar nu-şi imaginează că pricina catastrofei stă tocmai în faptele şi gândurile lor, migrate de la autentic la artificial. Pornirile lor sunt încă în fază inițială, însă noi cunoaştem bine perniciozitatea a astfel de porniri pentru ei înşişi, pentru Pământ şi pentru întregul Univers. Şi ca ei să nu sufere, Pământul să nu-l mai terfelească, pornirile păgubitoare vor fi sufocate chiar din faşă de către programul Divin. Şuvoaiele învolburate îi vor ajunge. Masiva şi infernala avalanşă de apă, stânci, trunchiuri de copaci abătuți la pământ şi cadavre de viețuitoare care trăiau înainte acolo se va apropia nemilos de ei.

În prima fază, auzind din spatele lor zgomotul, nedându-şi bine seama de ceea ce se petrece, vor accelera deplasarea. Însă zgomotul infernal se va intensifica şi iată

că în depărtare vor zări imensul val aducător de moarte apropiindu-se. Pentru ei va însemna sfârşitul lumii. Şi vor fi prinşi de panică cu toţii. Mamuţii-elefanţi, bestiile, copiii şi bătrânii. Iar Sufletele lor vor zbura în vastul Univers, păstrând în ele doar teroarea.

Cu un oarecare sadism terorizant, *Brunetul* începu să imite chipurile şi gesturile oamenilor prinşi de groază. Mame cu prunci la piept, oameni căzuţi în genunchi cu mâinile înălţate spre cer, cerând cu disperare milă. Alţii alergând din ultimele puteri şi urlând de groază. *Brunetul* ţopăi de jur împrejur, urlând şi arătând teama pe chip. Apoi se opri privind în urma oamenilor ce se depărtau şi spuse:

— Tu ai înţeles, frăţiorul meu bălăior, ce deznădejde îi va apuca pe aceşti oameni? Aşa că fetiţa care a adormit pe munte nu a schimbat semnificativ programul Iui Dumnezeu.

— Mie nu-mi place frăţioare ce viitor ai modelat tu omenirii. Noi suntem esenţe ale Universului şi poate că avem posibilitatea să întreprindem ceva. Nu putem să nu participăm. Când nu participăm, noi nu existăm.

— Şi ce-am putea face pentru ale tale *nu-mi place* sau *îmi place,* de vreme ce toate astea sunt inevitabile? — râse sarcastic *Brunetul.*

Neauzind răspunsul fârtatului, se răsuci brusc şi văzu... Frăţiorul blond se poziţionase sub masivul de granit şi cu umerii şi braţele îl bloca. Şuvoaiele de apă ce flancau stânca deveniseră mult mai subţiri.

— Prostesc, absurd, iraţional, spuse după o scurtă pauză *Brunetul.* Tăcu apoi şi, după un interval în care parcă s-ar fi gândit la ceva, cu noi forţe continuă să-l jignească pe frăţior, dovedindu-i iraţionalitatea acţiunii sale: — Aici nu mai e nimeni şi de aia nu are cine râde de prostia ta. Băgându-te sub stânca aceea, tu nici măcar nu te-ai gândit cât poate fi de grea. Şuvoaiele de apă continuă oricum să curgă pe lângă ea şi terenul care-o susţine acum se erodează, asta însemnând că pe tine va apăsa o greutate

crescândă. Tu pricepi asta, față palidă prostuță?

— Prin voință mă voi concentra asupra stâncii şi o voi birui. Doar două zile va trebui să rezist. O să rezist! — spuse atletul cu părul bălai.

— Iar cu din astea! *Eu rezist, eu mă concentrez…* Atunci concentrează-te şi atinge densitatea granitului. Dar suprafața ta de contact cu solul care este? Suprafața ta de contact nu e mai mare de cea a două picioare umane. Iar spre miezul celei de-a doua zi, toată greutatea ce apasă pe tine – cel care vei fi atins deja concentrația granitului – te va băga în pământ. Şi numai ce vei fi intrat până la genunchi, apa va atinge masivul de granit.

— Atunci voi dirija apa cu mâna şi voi rezista încă o jumătate de zi.

—Vei rezista, desigur, dar nu o jumătate de zi. Vei rezista poate o oră, încăpățânat făr' de minte, dar te vei prăbuşi. Programul Divin, de la momentul Creației şi în eternitatea secolelor, nu a dat şi nu va da bătălii. Şi eu îl accept aşa cum este! De vreme ce umanitatea purcede pe făgaşul dezvoltării absurdului, mai bine să piară chiar de la începutul drumului. Poate că o nouă generație de pe Pământ îşi va înțelege menirea, şi noi împreună cu ea. Iar Universul va contempla noile fapte şi nu actualul primitivism. Nu de puține ori au avut loc pe Pământ catastrofe care să spele mizeria adunată de oameni.

Pe cine vrei să salvezi tu? Pe acea omenire care, în viitor, cu propriile mâini îşi va plăsmui iad sie înseşi şi Pământului întreg? Să-ți amintesc unde-i duce calea tehnocrată? Să-ți amintesc? De ce taci? Aha, perfect! Tu acum te condensezi, te împietreşti de nici măcar nu mai poți grăi? Atunci nu vorbi. Perfect! Rămâi aici ca o stană de piatră şi priveşte. Priveşte tablourile vieții viitoarei omeniri, pe care tu te sacrifici s-o salvezi. Mie mi-au plăcut dintotdeauna! În ei sălăşluieşte o prostie întunecoasă, non-sensul şi rutina. Dar ție, la aceste tablouri nu-ți place să te uiți. Acum uite, față palidă, împietrită şi nemişcată! Ba nu! Mai întâi auzi ce

nu-ți place niciodată să auzi.

Dacă bejenii din vale nu vor pieri, vor continua pe calea lor tehnocrată. Se vor înmulți şi, din generație în generație, vor distruge, vor strica şi dezechilibra armonia măreață a Pământului. Şi vor ucide vietățile. Vietățile lăsate pentru a-i sluji. Din materialele vii desăvârşite, ei îşi fabrică tot felul de mecanisme neînsuflețite. Faptele lor le definesc drept *industrializare, progres tehnologic şi ştiințific* şi în aceste expresii ei învestesc semnificația de *dezvoltare rațională.*

Cum aşa? De ce? Există, oare, rațiune în ele? Sau se dezvoltă, oare, toate acestea în mod rațional? Aceştia, ca nişte descreierați, vor terfeli creațiile inegalabile şi vor denumi acțiunile lor barbare, *progres*. Sunt bolnavi! În rațiunea lor s-a instaurat un virus! Şi această epidemie a atins întreaga umanitate. Acest virus reprezintă distrugerea întregii vieți terestre. Aduce numai nenorociri întregului Univers… Tu ai înțeles deja ce cuvânt voi pronunța acuşi? Şi nu o dată mi-ai cerut să nu-l repet şi te-ai întors de la mine, încercând să mă eviți, însă acum nu poți face nimic. Toată această umanitate s-a molipsit de anti-rațiune. Molipsită de anti-rațiune, umanitatea se va măsura cu ea însăşi şi se va deda la nelegiuiri şi fapte prosteşti, denumindu-le *progresive, excelente, morale, frumoase, raționale, spirituale.* Care?!

Nu! Aici, fără să fiu nesimțit, nu am cum continua! Acum priveşte!

Tânărul brunet a schițat în aer cu mâna un pătrat în care a elaborat o hologramă. Această imagine zugrăvea un bloc cu douăsprezece etaje în construcție. Două macarale ridicau la etajele deja clădite materiale de construcție. Prin ferestre se vedeau muncitori cu căştile portocalii şi salopete gri, prinşi cu şantierul.

Tânărul cu părul negru comentă:

— Iată, această chestie nedefinită, cu multe celule, ei o vor numi casă. Anti-rațiunea preschimbă oamenii în anti-oameni. Au răstălmăcit înțelesurile şi semnificațiile

dindărătul cuvintelor *casa mea.*

Casa este acel spațiu viu, zămislit de gândul omului, reflecție a abilităților sale mintale. Însă ei au schimbat toate acestea cu celule artificial din piatră. Şi au denumit-o, parcă premeditat, în batjocora Rațiunii, casă. Gândul lor limitat, Universului nu-i este de niciun folos. Aceasta devine hrana anti-rațiunii şi îi întăreşte forțele. Şi această hrană se înmulțeşte încontinuu.

Hologrma se extinse la orizont, ocupând întreaga panoramă: o multitudine de cutii în construcție, formate din celule artificiale din piatră. Unele dintre ele se prăbuşiră, însă muncitorii cu căşti portocalii ridicară alte structuri de piatră cu multe celule, mult mai înalte. *Brunetul* continuă:

— Pentru dreptul de a locui în aceste structuri, oamenii vor fi constrânşi să susțină activități improprii esenței Rațiunii, Omului! Copiilor lui Dumnezeu! Zeițelor. Priveşte, fârtatul meu cu fața palidă, priveşte la aceste activități.

Tânărul cu părul negru îşi agită iarăşi o mână şi din nou apăru un pătrat cu o hologramă în el. De data asta prefigura un enorm supermagazin. Puhoaie de oameni făceau tot felul de cumpărături, le puneau în coşuri de metal şi se apropiau de câte una dintre casele aranjate una alături de alta, pentru a plăti mărfurile alese.

— Acestea, sunt ființele din celulele de piatră. În fiecare zi se ocupă cu fleacuri, ca valoare pentru Rațiune, numind aceste activități *serviciu.* Primesc pentru munca lor nişte hârtii pe care le numesc *bani.* Aici remarcăm cum are loc schimbul acestor bani pe mâncare.

Dumnezeu a proiectat totul de la început, astfel încât omul rațional doar să întindă mâna şi să-şi aleagă ce îi place dintre creațiile Lui, cu beneficiu să le folosească, amplificând energia în el şi corpul întremându-şi-l. Însă aceste ființe au modificat într-atât modelul de viață, încât lângă ele nu mai există nicio hrană Divină. Aceea pe care ele o achiziționează pe hârtiile câştigate nu posedă energia lui

Dumnezeu. Ființe ca acestea, care au modelat un astfel de trai, nu pot fi numite raționale. Modul lor de viață este fructul anti-rațiunii. Imaginea din pătrat se schimbă şi acum în prim plan se vedea o femeie-casier. Unu după altul, prin fața casei la care lucra ea se perindau oamenii şi aşezau pe măsuța din fața femeii tot felul de pachețele, cutii, borcane şi sticle. Iar ea îi vorbea fiecăruia cu zâmbetul pe buze: „Bună ziua", apoi lua pachetele, le trecea peste un fel de ferestruică din sticlă, pe afişajul casei apăreau cifre ce reprezentau prețurile mărfurilor. Femeia-casier lua banii de la om şi-i spunea: „Mulțumim pentru cumpărături. Vă mai aşteptăm", şi zâmbea din nou. Şi în aceeaşi clipă pe ecranul pătrat îşi făcu apariția', în prim plan, chipul femeii în timp ce se întorcea de la şirul de oameni din coadă şi se apleca să ridice câte o cutie căzută pe jos. Doar pentru câteva secunde se răsucea cu spatele la oamenii din fața ei şi pe chipul ei îşi făcea apariția o expresie de plictiseală şi dezgust. Pleoapele i se închideau dând senzația de oboseală cronică. Cu o mână, femeia ridica pachetul, cealaltă şi-o sprijinea în şold, făcând o grimasă de durere. Toate acestea durau foarte puțin. Numai ce se întorcea cu fața la oameni, pe chipul ei reapărea zâmbetul şi din nou li se adresa cu cuvintele: „Bună ziua, vă mulțumim pentru cumpărături, mai poftiți pe la noi".

Tânărul cu părul negru comentă din nou:

—Tu vezi, frățiorul meu? În fața ta se află o făptură pe care tu o numeşti zeiță. Şade în fața aparatului compus dintr-o multitudine de şuruburi şi cabluri şi e mult mai puțin desăvârşită decât aceste şuruburi. Aparatul nu are suflet, nu are rațiune. Acesta doar acționează după un program dinainte stabilit. Făptura, în schimb, stă şezută câte douăsprezece ore pe zi în fața aparatului, apasă pe butoane şi-i spune fiecăruia *mulțumesc*. Pentru ce-i mulțumeşte fiecărui cumpărător? Pentru nimic, e doar ceva automat. Ar trebui să fie rațională, însă ea stă şi apasă pe claviatura unui niscai aparat câte douăsprezece ore pe zi.

Aşa va face mai bine de jumătate din viaţa sa pentru ca, în cele din urmă, să nimerească într-o celulă de piatră.

Raţiunea, aşa ceva nu ar fi permis şi, din acest motiv, înseamnă că în ea funcţionează virusul anti-raţiunii, iar această femeie nu este om, ci anti-om şi se află sub efectul anti-raţiunii. Organele ei interne sunt lezate, ea nu primeşte alimente normale, sângele din vine i se îngroaşă şi îmbătrâneşte deoarece e obligată să stea şezută câte douăsprezece ore pe zi. Arată mai bătrână decât este. Uite! Uite cum trebuie să arate la vârsta ei, aflându-se în dimensiunea Raţiunii a omului viitorului. Acum o să-ţi arăt cum arată în condiţiile fireşti, priveşte!

Pe ecranul pătrat, holograma arăta o frumuseţe cu pielea deschisă la culoare, arătoasă, care alerga de-a lungul unui râu, în întâmpinarea unui băieţaş. Fiul ei.

Frumuseţea alergă spre el, îl prinse de mânuţe şi-l învârti râzând zgomotos şi molipsitor.

Două femei din două dimensiuni diferite, puţin ce semănau între ele. Pe ecran reapăru casiera de la supermagazin şezută la casă.

— Asta e doar o situatie nesemnificativă, individuală, rosti *Brunetul,* nici pe departe reprezentativă întregii umanităţi, ai fi spus tu, nu-i aşa? Priveşte.

În continuare, el a deschis braţele, imaginea din ecran s-a mărit la orizont şi a zugrăvit acest tablou: rânduri compacte de oameni şezuţi în faţa aparatelor ce băteau pe claviaturi. Oamenii erau de multe feluri: fete tinere, femei în vârstă, printre ele şi bărbaţi. Urmă o altă imagine în spaţiu, în care sute de mii de mâini tastau neîntrerupt claviaturile aparatelor. Într-unul din colţurile îndepărtate ale ecranului se înfăţişă soarele, apoi îi urmă luna, din nou soarele care acoperea jumătate de lună. Ziua şi noaptea se succedau, zilele, lunile şi anii ca orele se scurgeau. Iar oamenii ce umpleau spaţiul de la orizont la orizont continuau neîntrerupt să tasteze pe butoanele aparatelor şi să repete ca nişte roboţi: „Bună ziua, vă mulţumim pentru

cumpărături, mai poftiți pe la noi”.

—Priveşte, fârtatul meu, priveşte! Acum devine şi mai interesant. Priveşte la viitorul umanității!

În spațiu luă naştere o hologramă care prezenta în prim-plan un om ce alerga cu o spadă în mână şi cu fața schimonosită de răutate. Aceasta fu imediat înlocuită de imaginea unui alt om culcat la pământ în noroi, împuşcând cu mitraliera. După el apărură alți trei bărbați care trăgeau cu puşca. Apoi întregul peisaj, de la orizont la orizont, se umplu cu oameni. Păreau mici, pentru a încăpea cât mai mulți. Cu spade, furcoaie, coase, mitraliere şi puşti, oamenii se tăiau unii pe ceilalți şi se împuşcau.

Se strangulau cu mâinile şi se loveau cu picioarele. Pe deasupra maselor infectate de oameni zburau aparate care aruncau obiecte. Obiectele, odată ce atingeau pământul, explodau ridicând în aer bulgări de pământ şi resturi de corpuri umane.

— Acest terci l-au făcut ființe raționale, frățiorul meu? Ei sunt şi mai anti-raționali, deoarece mai vor să o şi dovedească. Aceste terci, ei îl vor numi război. Cei ce se vor evidenția în aceste massacre vor fi decorați cu tot soiul de medalii, pe care ei le vor purta cu mândrie la piept. Se vor învăța să dea legi care să justifice aceste războaie neîntrerupte de-a lungul veacurilor.

Brunetul îşi agită încă o dată mâinile şi luă naştere încă o hologramă în spațiu, divizată pe multe ecrane. Fiecare ecran reprezenta câte-o sală în care se aflau mulți oameni unde ascultau pe alții care vorbeau de la tribune. Vocea *Brunetului* comentă:

— Aceste întruniri, ei le numesc *congrese, parlamente, dume, camere.* Esența e una şi aceeaşi. Tu îi vezi, frățioare? Mai eşti încă în stare să vezi? Uite! Cei ce se văd pe ecranul din fața ta scriu legi pentru popoare şi pentru umanitate în ansamblul ei. Ei scriu legile astea de milenii, însă desăvârşite, aceste legi, în veac nu vor fi! Tu înțelegi asta, fratele meu? Clar lucru că înțelegi!

Brunetul izbucni în hohote de râs. Râsul lui sarcastic umplu valea şi se răsfrânse pe creasta muntelui, încetă râsul şi se adresă oamenilor din holograme de parcă l-ar fi putut auzi şi înțelege, strigându-le:

— Voi nu veți reuşi niciodată să scrieți legi perfecte, deoarece nu ştiți esențialul! Voi nu cunoaşteți destinul fiecărui om în parte şi menirea umanității în întregul ei. Doar în două cuvinte se poate defini această menire. Menirea universală. Ea este legea cea mai importantă. Doar ea, unica, poate fi baza legilor Pământului sau reflecția lor. Doar că voi nu o cunoaşteți, ați uitat-o.

Tu înțelegi, fratele meu, ei au uitat ce e important şi acum se găsesc în dimensiunea anti-rațiunii. Au uitat că predestinarea lor stă în doar trei cuvinte. Care sunt aceste cuvinte? Vrei ca eu să le pronunț, fratele meu? Vrei! Bineînțeles că vrei, vrei chiar foarte tare! Le pronunți necontenit cu speranța că te vor auzi şi înțelege.

Tu le spui, dar ei nu le aud. Nu le pot auzi, deoarece ei se află în dimensiunea anti-rațiunii, iar dacă noi le vom pronunța împreună sau doar eu, de unu singur, le vor auzi. Vor începe să acționeze şi vor redeveni oameni, doar că eu nu le voi rosti.

Lasă-i să parlamenteze până la noua catastrofă planetară, nemaivăzută ca forță şi întindere. Ea se apropie implacabilă. Însă ei, cu legile lor, nu vor fi în măsură să o oprească. Aceste ființe ştiu că se apropie catastrofa şi cunosc şi motivele, dar nu reuşesc sub nicio formă să-şi schimbe stilul de viață. La vedere, aceste ființe încă mai par oameni, însă doar la exterior. Ei înşişi, tu doar gândeşte-te, frățiorul meu, ei singuri născocesc tot soiul de maşinării mecanice cu care să substituie capacitățile oamenilor. Uite în ce s-au transformat.

În spațiu se formă o hologramă care, în partea dreaptă a ecranului, prezenta corpul unui tânăr armonios, înfăşurat doar într-un brâu, iar în stânga o fecioară cu o fustă scurtă din ierburi. Între cele două corpuri, un cerc umplut cu alte

cercuri mai mici, multicolore.

— În cerc voi prezenta capacitățile cu care a fost înzestrat fiecare om de la început. Oamenii aveau multe haruri…

În hologramă, ziua se rânduia cu noaptea. Tânărul privi la cer şi vorbi: „Pe bolta de deasupra mea, astăzi se văd nouă miliarde, optzeci şi două de stele". „Iubitul meu" – răspunse fecioara – „Pe bolta de deasupra ta, astăzi se văd nouă miliarde, optzeci şi trei de stele. Una nu o vezi, deoarece e foarte palidă. Pe ea, eu te voi aştepta pe tine. Pe ea vom zămisli spațiul nostru de iubire, până atunci va străluci în lumina ei albăstrie, steluta noastră abia vizibilă."

— Da, ei puteau multe, comentă *Brunetul,* primele lor haruri le permiteau să creeze tot ce gândeau. Ba, chiar şi ceea ce nu reuşeau să-şi închipuie. Dar în clipa în care încep să fabrice înlocuitori mecanici, neraționali, vor pierde talentele dăruite lor de Dumnezeu. Pe ecran se perindară, una după alta, maşini de calcul şi pe măsura apariției fiecărei maşini câteva cerculețe colorate se micşorau, unele, îndeobşte se transformară în puncte negre.

— Ei ar fi putut, doar într-o clipă, să privească la cer şi să numere toate stelele, însă cu născocirile lor vor ajunge ca *doi plus doi* să-l calculeze pe calculator.

Vor născoci telefonul şi vor începe să piardă capacitatea de a dialoga la distanță, să-şi imagineze locul în care se află iubiții lor. În cele din urmă, vor trece la inserarea în propriile corpuri de mecanisme, continuă *Brunetul,* tot mai profund preschimbându-se în mecanisme primitive neînsuflețite. Şi nu vor mai fi demni de a fi numiți oameni. Rațiunea li se va scufunda în abisuri. Şi anti- rațiunea va domni peste ei. Peste şi în ei totodată. Priveşte frățiorul meu, acum vei vedea ultimul meu tablou.

Brunetul dădu din mână şi pe ecran, pâlpâind în văzduh, se înfiripă harta detaliată a globului terestru. Acea parte care era acoperită de oraşe cu mare densitate de populație. În fiecare oraş, printre marile aglomerări de

oameni, se extindeau tentaculele groase ale unor entități ciudate, care tremurau şi se convulsionau. Erau multe, împrejmuiau oraşul şi îl şi traversau peste tot. Fiece por al tentaculelor emana un gaz fetid închis la culoare. Dar oamenii nu se sinchiseau de aceste oribile gaze, ba chiar le respirau. Şi îşi ridicau casele cât mai aproape posibil de aceste tentacule. Uneori, pare-se de la presiunea prea mare, ba într-un loc, ba într-altul, tentaculele emanatoare de gaze oribile explodau şi oamenii se aruncau să stingă, să înăbuşe aceste explozii şi să repună in funcțiune monstruoasele caracatițe.

— Vezi, frățiorul meu, tentaculele monstruoasei caracatițe? Vrei să-ți arăt corpul monstrului care acoperă lumea cu tentaculele lui? Desigur, tu, despre asta nu vrei nici să vorbeşti, nici să gândeşti. Dar eu o să spun unde se află acest corp aducător de moarte. Îți spun de unde ies tentaculele. Ies din creierele acestor făpturi, care demult se numeau oameni raționali. Monstrul sălăşluieşte în creierele lor, de acolo vine totul. Dar ei se mândresc cu bebeluşul lor aducător de moarte, îl alintă. Ei numesc aceste tentacule monstruoase străzi, autostrăzi.

Brunetul izbucni în hohote de râs. Uite-o! Viitoarea omenire! Şi tu vrei să salvezi pe cei ce au intrat în dimensiunea anti-rațiunii şi să-i ridici la acest nivel? — întrebă *Brunetul* şi se întoarse către fârtatul ce ținea masivul de granit să nu se prăvale.

Împrejurul masivului de granit, acum apa nu numai că picura, ci se scurgea în şuvoaie subțiri. Corpul tânărului cu păr bălai, care ținea stânca, se împietrea tot mai tare. Până şi muşchii feței i se împietriră de nu mai era în stare nici să vorbească, nici să mai clipească. Doar ochii albaştri, încă vii, priveau la tablourile viitoarei omeniri.

Tânărul cu păr negru îşi făcu mâna căuş sub şiroiul de apă şi vorbi cu venin în voce:

— A mai rămas puțin timp până la potop. Poate că mai apuc să-ți mai spun vreo patru-cinci fraze, dar nu voi vorbi

mai mult, cred că tu deja nu mă mai auzi.

Tânărul cu părul negru deschise brațele lateral, îndoi coatele, lăsând să se vadă musculatura atletică jucând şi scuturâ capul, aruncându-şi pletele negre pe spate. Rămase încă o vreme aşa, privind la şuvoaiele de apă care se îngroşau împrejurul masivului de granit pe care-l susținea fârtatul său blond, apoi spuse:

— Ar cam fi momentul să plec. A venit timpul. Acum ar trebui să se întâmple ceea ce a fost predestinat să se întâmple. Însă… nu se va întâmpla.

Atletul cu părul negru făcu un pas spre masivul de granit şi, alăturându-i-se fratelui, ridică şi el cu umerii şi cu brațele masivul imens de granit. Muşchii corpului atletic se concentrară, venele se umflară, însă atletul îşi îndreptă încet genunchii îndoiți şi ridică granitul. Apa dimprejurul masivului încetă să mai curgă, rămaseră doar câteva picături răzlețe.

Polurile opuse ale Universului, pentru un crâmpei de timp, îşi uniră forțele, programul Divin schimbându-l uşor… Posibil ca prin unirea lor, cele două poluri să fi implementat noi posibile programe?…

Fluxul nimicitor învolburat, la scurt timp atinse fundul văii şi pericolul inundării văii Anastei se diminuă, împreună cu acesta se diminuă şi cel al nimicirii oamenilor ce părăsiseră valea. Împietrirea tânărului cu părul bălai începu să treacă şi pe fața lui înflori un zâmbet, îşi recăpătă darul vorbirii.

— Îți mulțumesc, frate, rosti anevoie *Blondul.*

— Ştii, nu ştiu ce să mă fac cu *mulțumesc*-urile tale. Catastrofa asta hărăzită oamenilor s-a diminuat. Acum ei vor da înainte cu acceptarea absurdă a structurii lumii şi cu cerbicie vor clădi anti-lumea. Se vor înmulți şi se va amplifica odată cu ei şi noua catastrofă.

—Nu va mai fi nicio catastrofă, fratele meu.

—Chiar şi cu o clipă înaintea prăpastiei să se trezească în particulele Sufletelor umane sentimentele şi cunoştințele

pe care micuța Anasta le-a răspândit în spațiu! Şi multe femei şi bărbați, cu ale lor gânduri vor preîntâmpina catastrofa nepetrecută. Iar oamenii ce acum trăiesc în anti-rațiune, se vor lumina. Vor purcede la clădirea unei noi lumi pe Pământ, nemaivăzută înainte. Oamenii, acumulând experiența anti-rațiunii şi a Rațiunii în acelaşi timp, vor uni înăuntrul lor cele două poluri opuse. Şi vor transpune în materie şi spirit elanul viselor Divine. Nu numai că le vor transpune. Prin visele lor, vor adăuga desăvârşire.

. . . . . .

Anastasia tăcea. Tăceam şi eu. Încercam să pătrund cele spuse şi auzite. Abia peste vreo două ceasuri i-am pus o întrebare.

Întâlnirea cu imaginea originară

—Anastasia, tot ceea ce ai înfăţişat şi ai povestit tu despre cei doi tineri şi despre fetiţa Anasta, a existat în realitate sau a fost doar o reprezentare a ta?

— Răspunsul la această întrebare, Vladimir, găseşte-l singur.

—Şi cum s-o fac singur? Doar tu poţi să-mi spui precis de toate acestea s-au petrecut în realitate sau numai în imaginaţia ta!

—Spune-mi, Vladimir, în povestirea mea ai remarcat vreo nouă informaţie?

— Cum să nu? Desigur! Şi informaţii şi imagini. Chiar foarte puternice!

—Deci, informaţia există?

—Da, există şi se cere, fără doar şi poate, analizată, înţeleasă. Am întrebări.

— Dacă informaţia şi-a făcut apariţia, înseamnă că trebuie să existe şi un izvor.

— Bineînţeles. Trebuie să existe un izvor.

— Informaţia este imagine. Imaginea e informaţie. Cineva care vrea să-ţi şteargă o informaţie se străduieşte să-ţi demonstreze că imaginea nu există în realitate. Tu vei fi constrâns să accepţi inexistenţa imaginii, eliminând singur informaţia primită prin intermediul imaginii.

—Dar dacă imaginea este proiectată de un om concret, de la cine vine, în acest caz, informaţia?

—De la imagine.

—De ce de la imagine, de vreme ce ea este creată de acest om concret?

—Dacă tu, Vladimir, dai naştere unui copil care destăinuie o nouă informaţie tuturor oamenilor şi, în acelaşi

timp, şi ție, cine e sursa acestei informații?

— Copilul, se înțelege. Însă imaginea nu e în copilul care posedă corp fizic. Imaginea mai poate fi şi nematerială.

— Aşadar, deosebirea constă doar în faptul că, în primul caz, tu vezi corpul material, iar într-al doilea nu?

— Probabil, dar nu e obligatoriu, pentru că, oarecum suntem învățați să vedem corpul pentru a crede.

— Corpul văzut de tine nu poartă cu sine o dovadă absolută. Ba, poate duce la confuzie.

— Aia e sigur! E posibil! În codul penal chiar există un articol, *numit fraudă,* care se potriveşte cu cazul nostru... Cred că am înțeles, Anastasia. Din moment ce se iveşte informația, mai ales izvorâtă dintr-o imagine, e indiscutabil că toate astea există şi e necesar ca informația să fie analizată. Iar când ne lovim de interogativul „există, nu există", pierdem în van timpul şi prin asta ne privăm de informația primită.

— Ai înțeles bine, Vladimir.

— Un singur aspect îmi rămâne neclar. Dacă fiecare om poate plăsmui o imagine care să se materializeze, câtă informație ar trebui răsfoită pentru a da de cea veridică?

— Foarte puțină, de fapt. Imagini poate plăsmui fiecare om, dar, nici pe departe, toate acestea pot fi acceptate de inimile şi sufletele oamenilor.

— Mda. Aşa e, nu toate. Da, îți sunt recunoscător, Anastasia. Tu vorbeşti într-un mod foarte interesant despre imagine. Mai vorbeşte-mi! Imaginea ce este, în opinia ta?

— Omul însuşi nu este altceva decât o imagine materializată, iar viitoarele imagini care se vor încarna în material, le poate plăsmui însuşi omul cu gândul său. În asta constă puterea sa Universală, inegalabilă de nimeni şi nimic.

Dacă omul nu devine conştient de harurile primite în dar de la Dumnezeu, atunci singur îşi blochează măreața putere şi cade sub influența altor imagini, materializând născocirile acestora, până la punctul de a se autodistruge,

de a-şi nimici familia, neamul, statul şi, în consecinţă, întreaga planetă.

Aşa şi lumea tehnocrată! Este clădită tot de om cu ajutorul energiei unei imagini, inspirată lui de antipozi. Lumea artificială este deteriorabilă. Până şi cea mai performantă maşină, cea mai reuşită clădire sau oricare alt obiect din lumea artificială, cu fiecare secundă care trece, se deteriorează şi în doar câţiva ani se transformă în pulbere sau, mai rău, în deşeuri nocive pentru om. Omul însuşi, la rândul său, trăind în lumea artificială, devine degradabil. Întrucât îi va veni greu să contemple obiectele care se deteriorează clipă de clipă – nefiind înzestrate cu posibilitatea de a se autoreproduce – să-şi dobândească viaţa veşnică, să-şi făurească imaginea propriei eternităţi pe care, apoi, s-o materializeze. Lumea reală, vizibilă nouă, nu există doar de miliarde de ani, ci mult mai demult. Deoarece, înainte de asta, lumea deja exista, într-o formă nematerială. Învăţaţii au stabilit vârsta Pământului, dar nu au calculat data de naştere, ci doar data materializării unei etape de viaţă. Lumea reală este înzestrată cu darul autoreproducerii, ceea ce o face veşnică. Creatorul eternităţii este El însuşi etern. El este Alfa şi Omega, şi iarăşi Alfa.

Multă lume poate gândi şi spune ce era înainte de naşterea Creatorului, înainte de apariţia complexului de energii neobişnuite ale Sale? Cândva nu exista nimic. Nimic! Dar aminteşte-ţi cum i-a vorbit despre neant fiului Său, Creatorul: „Din neant se înfiripă o nouă naştere a ta, aspiraţiile, sufletul şi visul tău în ea oglindindu-le. Fiul meu, tu eşti vecinic, etern, în tine trăiesc visele tale creatoare”.

Dar dacă din *neant* se naşte *ceva,* înseamnă că şi *neantul* ia parte la naştere. Născând, şi în acelaşi timp şi din *neant,* Creatorul a închis cercul şi i-a oferit omului imaginea eternităţii. Cunoaşterea, înţelegerea şi percepţia energiei imaginii în sine îi conferă omului posibilitatea de a nu muri,

ci doar de a cădea într-un dulce somn. Ignorarea ştiinţei formării imaginilor face din întregi ţări şi popoare jucării, piese de şah în mâinile celor care stăpânesc acest măreţ dar.

— Anastasia, imaginile pot fi pozitive sau negative. Cum să le deosebeşti pe cele care generează informaţii binefăcătoare de cele care dezinformează, posibil chiar cu intenţii ascunse?

— Prin tine însuţi, Vladimir, pe propria-ţi imagine vei putea stabili valoarea oricărei informaţii.

— Înseamnă că fiecare om are o imagine a sa?

— Desigur, Vladimir, că fiecare om are imaginea sa. Iar acestea sunt foarte diferite între ele. De ar fi fost ca fiecare om să-şi fi păstrat imaginea primordială, spune-mi, Vladimir, cum ar fi arătat lumea azi?

— Ca în Primordialitate? Aşadar, fiecare om posedă sau a posedat o imagine primordială? Şi cum era asta?

— Divină! Aşa a conceput-o în avântul inspirat, Creatorul nostru – Părintele!

— Era imaginea lui Dumnezeu, această imagine a noastră, primordială?

— Imaginea era a fiului lui Dumnezeu şi a lui rămâne.

— Unde s-a pierdut această imagine a omului primordial? Imagini de beţivani şi narcomani se văd pe toate străzile. Imaginea prostituatelor pe trotuare. La televizor se pot vedea tot felul de imagini măscărici. Unde se poate vedea cea a omului primordial?

— În sine însuşi! Singur imaginează-ţi-o. Întâmpin-o. Şi imaginea va veni cu bucurie în cale. Calea va fi fericită. Apropiindu-vă încetişor, tu şi imaginea ta vă veţi întâlni. Vă veţi contopi! Tu păstrează-ţi imaginea primordială şi n-o vinde în folosul altcuiva.

—Dar cum să mi-o imaginez? Împrejurul nostru se difuzează îndeajuns de multă informaţie care vorbeşte despre imperfecţiunea umană. Se spune că omul ba ar fi rob veşnic, ba cobai. Nu demult, o cunoştinţă de-a mea mi-a

povestit cum că ar fi citit undeva într-o carte că se spune despre noi, oamenii, că suntem creația a niscaiva extratereştri care acum se hrănesc cu energia noastră şi ne dădăcesc ca pe nişte idioți.

— De vrei să te consideri idiot, Vladimir, atunci crede-i pe ei. Rob de vrei să te consideri, rob vei devein.

Există tot ceea ce tu crezi că există. Chiar din clipa naşterii, însemnătatea omului – fiul lui Dumnezeu – se încearcă a se minimiza. Însă tu ştii, Vladimir, că întotdeauna, în dosul acestora se află câte cineva care încearcă să se ridice. Acest cineva nu este înalt, în realitate este contrariul omului, deci nu se poate înălța. Aşa că îi rămâne doar una de făcut: pe cel înalt să-l coboare şi să nu-l lase sa crească.

— Da, Anastasia, tu aici ai perfectă dreptate. Cine ştie cum, dar nu reuşesc să-mi amintesc nicio carte sau film în care omul să fie reprezentat ca fiind cea mai puternică ființă din Univers. De fiecare dată, cei mai tari sunt extratereştrii, iar dacă se întâmplă să fie oamenii, atunci aceştia sunt legați de oarecare forțe stranii, neterestre. Acum realizez cărei prelungite şi intense sugestionări este supus omul. Se înțelege că nu e deloc cazual. Cuiva îi este foarte comod. Dacă omul într-adevăr ar fi fost slab şi nu ar fi posedat o forță misterioasă şi invizibilă, atunci de ce să fie de temut? La ce bun atâta risipă de energie doar pentru a demonstra doar contrariul? Tu eşti singura, Anastasia, care priveşte omul ca pe fiul lui Dumnezeu şi ca pe cea mai puternică ființă din Univers, însă asta vrea să spună că modelul tău de a trata imaginea omului se va contrapune multor altora. Celelalte au la îndemână tehnici deja testate de-a lungul mileniilor. Au născocit demult o multitudine de imagini de oameni slabi. Multe învățături, diferite între ele, prin care omul este înjosit. Iar în slujba tuturor acestora stă presa din întreaga lume, stau scenarişti şi regizori. Sunt mulți, foarte mulți. S-ar părea că eşti singură, Anastasia. Totuşi ai speranța ta în ceva. Pe ce te bazezi? Pe ce, Anastasia?

— Pe imaginea omului primordial. Şi pe a ta, Vladimir. Pe imaginea originară a oamenilor care-şi făuresc deja Vatra Familiei. Pe cei care în viitor vor merge în întâmpinarea imaginii lor autentice.

— Anastasia, printre altele, tot aceştia mai susțin că tu nu ai exista. Iar despre mine cum că nu aş fi ăla, ăllalt sau cum arăt prin cărți. Acum realizez că ei, prin aceste acțiuni, încearcă să le şteargă oamenilor informația inspirată de imaginea ta. În parte, le reuşeşte. Există cititori, ba chiar printre cei ce-şi clădesc Vetrele de Familie, care îndeamnă: „Hai să nu mai pomenim numele Anastasiei, să nu mai vorbim despre cărți, haideți să nu mai numim vetrele Vetre, devreme ce puterii nu-i place, devreme ce unii spun că nu e bine să le denumim aşa”. Unora li se propune chiar să renunțe.

— Şi tu, Vladimir, cum iei aceste luări de poziție?

— Ca să fiu sincer, Anastasia, uite cum gândesc eu: dat fiind că aceste cuvinte creează tensiune, mai bine să nu fie rostite. Măcar pentru ca lucrurile să se mişte mai repede. Acum am înțeles că în aparență lucrurile poate că se şi mişcă, numai că nu tocmai în direcția utilă oamenilor. Eu acum înțeleg că vor ca *Anastasia, Vatra Familiei, Cedrii sunători ai Rusiei* să nu mai fie rostite, deoarece îndărătul acestor cuvinte iau naştere instantaneu imagini şi informații puternice. Se întâmplă ca în dosul unuia singur din aceste cuvinte să se ascundă un volum atât de mare de informație, încât nici în sute de cărți să nu poată fi exprimată, nici prin sute de cărți să poată fi schimbat acest cuvânt.

— Există cuvinte care în oameni trezesc imagini diferite. De exemplu, cuvântul *război.* Unii, prin acest cuvânt pot înțelege război *liberator,* alții *de cotropire.*

—Totuşi, când acest cuvânt e rostit, în imaginația oamenilor imediat ia naştere o multitudine de tablouri de bătălie, țări combatante, arme şi multe altele. Or fi uşor diferite între ele, tablourile, însă sunt multe şi de efect, iar

cuvântul e unul singur.

— Şi în *Vetrele de Familie* se pot ascunde mai multe semnificații. *Vetrele de Familie* reprezintă o secvență de cuvinte în dosul căreia se află cele mai puternice imagini, în măsură să-l poziționeze pe om în ambientul de viață Divină. Gândeşte-te singur, Vladimir, primele trei litere ale acestei formule, sunt *Rod*[6]. Iar *Rod*-ul este venirea pe lume a oamenilor, unii după alții şi a primului din Dumnezeu. Fiecare om care se naşte astăzi se poziționează în fruntea acestui măreț lanț. Va sta în puterea lui a-şi stabili neamul într-un loc sau altul de viață. Într-o celulă de piatră sau într-o minunată *Vatră a propriei Familii.* Sau, îndeobşte, să rupă lanțul neamului. În puterea lui stă a-şi hrăni familia cu creații Divine sau cu mâncare ce nu poartă în ea energia Sufletului.

— Ce legătură au toate astea cu hrana atâta timp cât înaintaşii mei demult nu mai sunt pe lume?

— Trăiesc fărâmițe din ei în tine, Vladimir. Din ei e format şi trupul tău şi Sufletul.

— Mda, din ei. Însă… însă asta vrea să spună că fiecărui nou-născut i se încredințează spre moştenire covârşitoarea responsabilitate pentru destinul întregului neam?

— Da, i se încredințează, Vladimir, şi fiecăruia i se oferă posibilitatea de a hotărî asupra destinului propriului neam.

— De acord, i se dă puterea. Doar că majoritatea oamenilor, în genere, nu se gândesc la propriul neam, şi nici înaintaşii lor nu s-au gândit. Este dovada faptului că s-a pierdut neamul provenit din Primordialitate, de la Dumnezeu însuşi. A pierit şi nu mai există!

— *Vatra Familiei* – tu reflectă bine, Vladimir. *Vatra*

---

[6] *Rod* - de la Rodovoe Pomestie (rus. *Родовое Поместье)* - Vatra Neamului. În limba română se potriveşte, deoarece cuvântul *rod* există, provine din limba slavonă. A rodi (rus. *Подитъ*- a da naştere, a da fructe, iar Rod (rus. *Род)* - fructul, rezultatul naşterii, (n.t.)

Familiei – două cuvinte, o singură expresie. Doar ce această expresie e pronunțată, în subconştientul omului, poate pe ne-deplin conştient, răsună aşa: „Eu îmi iau cu mine întregul neam şi-l aşez aici”.

Cel care-şi adună Neamul

— Omul care se stabileşte în Vatra sa de Familie este în măsură să adune în sufletul său membrii familiei, gest măreț pentru care cu toții îi vor fi recunoscători. Ca nişte îngeri păzitori, ei vor apăra Vatra Familiei şi pe omul care-a făurit-o. Nimic în Univers nu se pierde fără urmă, ci doar trece dintr-o stare în alta. Când omul moare şi trupul său vremelnic i se dăruie pământului, din acesta vor creşte copaci, iarbă şi flori. Trece dintr-o stare într-alta. Dar complexul energetic cel mai important al omului – Sufletul – în ce se transformă? La început se învârte pe deasupra aceluiaşi loc în care se află trupul. În unele religii, înțelegând asta, trupul nu se îngroapă imediat în pământ. Când trupul uman se împreunează cu pământul, când omul este dus la cimitir, Sufletul se află încă deasupra locului în care acesta este îngropat. Pentru un oarecare timp, rudele se află în preajma mormântului. Sufletul, privat de corp, nu poate nici auzi, nici vedea, însă poate simți ceea ce se vorbeşte sau se gândeşte despre El. Dacă e de bine, atunci Sufletul se simte bine, dacă de rău, atunci şi Sufletul se simte rău. Apoi oamenii se depărtează de mormânt. Sufletul mai bântuie un timp pe deasupra grămezii de pământ sub care zace trupul Lui, însă nu mai simte nimic, doar pustietate. Oamenii moderni, scufundați în rutina cotidiană, uită repede de rudele răposate. Prin apartamentele moderne ale oamenilor, îndeobşte nu există nimic care să amintească de rudele moarte. Peste un an, cinci, zece, despre ele nu-şi mai aminteşte nimeni şi sufletele morților rămân absolut singure. Noi vorbim despre morții recenți, însă mai există rude moarte cu sute, mii sau

milioane de ani în urmă. Şi acestea sunt rămase în deplină uitare.

Omul care-şi făureşte Vatra Familiei le poate aduna pe toate la un loc. Pentru asta e necesar să se gândească la acea rudă, să o imagineze, şi atunci Sufletul acesteia tresare, percepe gândul şi, aflându-se în un oarecare colț al Universului, se avântă pe urma acestui fir de gând spre locul de origine. Omul nu-şi poate aminti toate rudele şi nu se poate gândi necontenit la ele, dar poate sădi o dumbrăvioară cu pomi, de dorit pomi ai neamului, care trăiesc alung, dintre care fac parte stejarul şi cedrul, în timpul sădirii, el trebuie să emane un gând intim, zicând în sinea sa: „Eu sădesc această dumbrăvioară sau această alee în amintirea membrilor neamului meu. Eu făuresc Vatra Familiei în care să se adune membrii neamului meu ce au trăit în trecut şi ce vor trăi în viitor.”

Sădind fiecare copac în parte, e necesar să se amintească numele unei rude nu prea depărtate, să fie imaginată fiecare dintre ele, pomenind-o cu cuvinte frumoase. Omul nu poate să-şi amintească rudele în fiecare zi şi în fiecare ceas, însă copacii, primind aceste informații, vor păstra în ei amintirea în fiece secundă. Sufletele rudelor vor simți asta. Şi vor trăi pe spațiul Vetrei tale în copaci, ierbuşoare, floricele. Razele emanate de copaci sunt mult mai firave decât cele ale oamenilor, însă sunt constante. Sufletele vor simți asta şi la început va veni în acest loc sufletul rudei apropiate pe care-ai pomenit-o tu, după el vor veni, unul după altul, şi celelalte. În zece ani, dumbrava cu copaci sădiți de om va creşte. Aceşti copaci vor fi deosebiți, ei vor deține o energie colosală şi binefăcătoare. Nimeni altcineva nu va putea percepe binefacerea în afară de cel ce a adunat neamul şi de rudele sale apropiate. Îți imaginezi, Vladimir, ce minunat şi frumos gest va face omul? Aidoma unui Creator, va aduna la un loc neamul născut de-a lungul vremurilor.

— Anastasia, tu ai spus că Sufletul este un complex energetic şi că unele din Suflete se împrăştie în mici părticele, dăruind energia lor insectelor, plantelor şi animalelor.

—Da, aşa este. Asta se întâmplă atunci când în timpul vieții, acel complex energetic, Sufletul uman, se află în dizarmonie cu mediul înconjurător până la un nivel la care se simte un pericol pentru existența terestră. Deplinătatea complexului Sufletului morților se păstrează doar când acest dezechilibru nu atinge punctul critic. Apoi se va reîncarna într-un corp uman, de data asta mult mai armonios. Din nefericire, aceste Suflete în spațiul Universal devin din ce în ce mai puține, iar acum programul le alege pe cele mai bune dintre toate.

— Dar în cazul în care toate Sufletele neamului meu s-au împrăştiat în părticele, înseamnă că niciunul nu se va apropia de dumbrăvioara sădită de mine?

— De vreme ce tu, Vladimir, exişti, înseamnă că lanțul neamului nu este întrerupt.

— Ce se întâmplă atunci când omul este îngropat pe Vatra Familiei?

— Când trupul omului este îngropat în locul de mâinile lui plăsmuit, Sufletul său nu se avântă în întunericul Universului, ci rămâne în spațiul Vetrei de Familie. Acolo, omul a sădit copaci şi a avut contact cu pământul. Nevăzând şi neauzind nimic, însă percepând, Sufletul va simți căldura dăruită de plante. Iar oamenii, urmaşii săi care trăiesc în Vatra Familiei, atingându-se de faptele sale, şi-l vor aminti mai des.

—Eu ştiu o întâmplare în care pe proprietatea unor cunoştințe de-ale mele a venit mama lor bătrână. Avea peste optzeci de ani. A venit doar pentru câteva zile, în ospeție. A venit la fiică-sa să vadă ce a făcut ea cu soțul acolo. Apoi a cerut să rămână de tot. Şi a rămas. Şedea pe băncuța ei ore în şir, uneori se plimba prin livada gospodăriei. Odată i-a spus fiicei şi ginerelui: „Când mor, vă rog, nu mă duceți la

cimitir, îngropați-mă aici.” Şi le-a indicat locul pe care-l alese singură. Când bătrâna muri, fiică-sa şi ginerele i-au îndeplinit ruga. Ce se va întâmpla cu Sufletul acestei bătrâne, dat fiindcă ea nu a apucat să sădească nimic în această gospodărie?

— Sufletul său rămâne pe Vatra Familiei, chiar dacă a stat pe băncuța ei. A dorit să fie îngropată acolo, aşadar s-a gândit la asta înaintea morții, astfel rudele ei vor trece pe la ea mai des decât la cimitir şi o vor pomeni mai des.

— Da, Anastasia, interesantă situație. Înainte, oamenii ştiau asta, înțelegeau?

— Bineînțeles că ştiau, Vladimir. Chiar şi în vremuri recente, mulți oameni aveau cimitirul familiei, tu ştii de asta, nu? Iar în vremuri şi mai depărtate, oamenii, în genere, nu aveau cimitire. Acestea au apărut odată cu acei oameni care nu mai aveau o Vatră de Familie: meşteşugarii de prin oraşe, servitorii, tot soiul de slugi şi prizonierii de război. Când aceşti făr’ de neam mureau trebuiau îngropați, astfel îi luau şi-i aruncau în gropile de mortăciuni, unde erau de regulă aruncate dobitoacele moarte. Sau în gropi comune. Ulterior, când oraşele se dezvoltară nemăsurat de mult şi în ele trăiau multe familii avute, au început să ia ființă cimitirele. Oamenii bogați cumpărau parcele mici de teren pe care îşi înmormântau răposații. Alături, ceilalți mai puțin avuți. Ca urmare, cimitirele au început să se diferențieze, după cum se spune azi, în cimitire de elită, semi-elită şi comune, pentru servitori.

— Acestea există şi astăzi. Ca să îți rezervi un locşor cât de cât decent în *cimitirul Vaganikovskoe*[7], trebuie să ai

---

[7] *Cimitirul Vaganikovskoe* - (rus. *Ваганиковьское кладбище)* - unul dintre cele mai mari cimitire din Moscova (cca. 50 ha). De remarcat denumirea originală, derivată de la latinul *clerici vagantes,* care descrie un fenomen din Evul Mediu Târziu: studenţi vagabonzi care puteau emigra în toată Europa in căutarea studiilor pe care le considerau mai oportune, fenomen care, raportat la ceea ce spune Anastasia devine un punct interesant de reflexiune. (n.t.)

cunoştințe tari şi să investeşti nu puține resurse. Locurile sunt distribuite de o comisie funerară specializată.

Trei cuvinte din Legea Universală

— Anastasia, care sunt cele trei cuvinte din Legea Universală, de care-a pomenit *Brunetul,* acele cuvinte care descriu menirea fiecărui om în parte şi a umanității în întregul ei? Tu le ştii?

— Da, Vladimir, eu le cunosc. Cunosc acele trei cuvinte care definesc misiunea întregii umanități.

— Le poți pronunța acum pentru mine?

— Pot.

— Pronunță-le.

Anastasia se ridică în picioare şi rosti cu apăsare fiecare literă în parte:

— DESĂVÂRŞIȚI SPAȚIUL VIEȚII.

— Şi-atât? — am întrebat eu bulversat.

— Da, e tot.

— Să fiu sincer, mă gândeam că ar fi cine ştie ce cuvinte neobişnuite, magice.

—Într-adevăr, sunt neobişnuite şi magice. Sunt cuvinte din Legea Universală. Sunt cele mai importante cuvinte din programele Divine. Pe baza lor se poate stabili nivelul de utilitate sau inutilitate pentru Univers atât a fiecărui om în parte, cât şi a umanității în ansamblu.

Cu ajutorul lor se poate stabili eficiența sau ineficiența legilor terestre, concepute de oameni. A desăvârşi spațiul vieții, înseamnă a te desăvârşi pe tine însuți. Toate cele ce există în Univers şi pe Pământ reprezintă un unic spațiu al vieții şi se află într-o indivizibilă corelație, atât între ele, cât şi cu omul, care se află în centrul tuturor. A desăvârşi propriul ambient de viață, înseamnă a naşte şi creşte copii mai desăvârşiți decât tine însuți. Fiecare nouă generație trebuie să fie mai desăvârşită decât cea anterioară. Pentru

ca asta să se întâmple, generația anterioară e obligată să-i ofere celei viitoare un ambient de viață desăvârşit. Asta o poate face omul cu gândul său. Ambientul de viață desăvârşit accelerează şi îmbunătățeşte gândul omului.

Prin desăvârşirea ambientului de trai, omul cunoaşte nemurirea.

Prin desăvârşirea ambientului de trai, omul reîntoarce Pământul în forma celei mai desăvârşite planete din Univers.

Desăvârşirea Pământului ajută omul şi îi conferă posibilitatea să perfecționeze alte planete din Univers.

Desăvârşirea Universului ajută omul şi îi permite să făurească lumi noi.

„ «Unde se termină Universul, ce voi face eu când voi ajunge la frontiera sa? Când voi fi umplut totul cu mine însumi şi voi fi plăsmuit cele gândite?» – l-a întrebat omul primordial pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu i-a răspuns fiului Său: «Fiul Meu, Universul poartă în el gândul. Din gând s-a născut visul, parțial vizibil în material. Atunci când vei ajunge la o margine, gândul tău va deschide un nou început şi o perpetuare a ta. Din nimic ia ființă noul, măreața ta naştere, aspirațiile, Sufletul şi visul oglindindu-le. Fiul Meu, tu eşti etern! Veşnic eşti! În tine se află gândurile tale creatoare.» "

Anastasia tăcu. Eu am continuat s-o privesc fermecat de intonația şi semnificația cuvintelor pronunțate de ea. Şi am realizat cu toată claritatea posibilă! Ea nu este doar o pustnică pădureancă, care îşi duce traiul în taigaua siberiană. Nu este doar o femeie frumoasă. Anastasia este un om dintr-o altă dimensiune, din dimensiunea în care triumfă Rațiunea umană. Ea simte şi vede această dimensiune a Rațiunii. Este demnă de ea. De dimensiunea în care omul-creator desăvârşit şi fericit transformă planeta Pământ în cel mai minunat loc din Univers. Iar fascinația acestor creații terestre atrage toate planetele din Univers să se gândească şi la ele. Măcar cu mâna să le atingă suprafața

şi cu un zâmbet viitorul să li-l pregătească. Şi cât de sfâşietor poate să fie pentru ea să privească la actuala bramburească de pe Pământ. Ea a născut doi copilaşi, fără teamă că ai săi puişori vor fi înghiţiţi de anti-raţiunea care guvernează azi omenirea. Înseamnă că ea, ceva-ceva a schimbat sau schimbă de-acum.

— Anastasia, cu viziunea ta asupra vieţii, nu suferi când te uiţi la realitatea contemporană?

— Foarte mult, Vladimir, şopti Anastasia.

— Şi cum suporţi o durere atât de sfâşietoare?

— Plăsmuind tablouri ale unui viitor minunat, îndrăgostindu-mă de ele şi entuziasmându-mă. Fericirea dată de contemplarea lor învinge suferinţa. Mai multe foloase aduce contemplarea tuturor acestora. Aşa cum îţi imaginezi viitorul, aşa acesta va fi!

Dimensiunea anti-raţiunii

— Chiar aşa să fie, Anastasia? Omenirea contemporană chiar trăieşte în dimensiunea anti-raţiunii, după cum a spus tânărul cu părul negru? Şi ce-i aia anti-raţiune? Cum se poate vedea concret?

— De vreme ce ţi s-a înfiripat acest gând, această informaţie, vei putea verifica realitatea doar prin forţe proprii.

— Cum să verific, cu ajutorul a ce? Dacă omul trăieşte în dimensiunea anti-raţiunii, atunci şi gândurile i se vor încadra în categoria anti-raţiunii.

—Da, este adevărat. Cu toate acestea, omul mai conservă raţiune, chiar dacă în proporţii mult mai mici. Şi dacă tu i te adresezi mintal Raţiunii, aceasta se activează şi atunci, cu ajutorul ei, tu vei putea să individualizezi fenomenele anti-rationale. Hai mai bine să nu mai vorbim pe această temă, Vladimir, mergi să te plimbi singur prin poiană, prin taiga şi meditează. Aici, în aceste locuri, Raţiunea şi anti-raţiunea se află în echilibru. În tine nu; iată de ce ar trebui ca, din când în când, să-ţi ajuţi, să-ţi activezi Raţiunea.

— Cum să o activez?

— Doar rosteşte în sinea ta: „Raţiune” sau, mai bine, „Raaaa-ţiuuuu-neee”.

Am rămas singur şi m-am căznit să judec din poziţia Raţiunii. Şi iată la ce deducţii am început să ajung.

Lumea artificială

Societatea umană contemporană nu trăieşte în lumea reala, ci în cea artificială.

A clădit-o el însuşi şi o slujeşte ca un rob.

Am creat o lume artificială şi ne ducem existența noastră artificială în ea.

Lumea reală, autentică, se află pe marginea străzilor asfaltate pe care omenirea modernă se îndreaptă spre prăpastie.

În conştiința maselor umane contemporane au fost inoculate cunoştințe artificiale.

Oamenii noştri de ştiință şi cercetătorii inteligenți s-au hazardat să denumească medicina modernă, care există de abia două sute de ani, tradițională, în timp ce pe cea populară, istoria căreia durează de sute de mii de ani, ne-tradițională. Şi, în acelaşi timp, lecuitorii – şi mă refer aici la adevărații lecuitori, vracii – acei oameni care cunosc bine componența plantelor medicinale, au început să fie denumiți şarlatani. Ca rezultat, grămada de boli pe care lumea doar cu o sută de ani în urmă o putea cura lesne şi gratuit cu plante adunate din propria grădină, omul modern e constrâns să o trateze cu tablete scumpe de prin farmacii, după recomandarea medicilor. Se pot ține ambele orientări în medicină: medicina populară, care să se predea în şcoli şi, în paralel, să fie pregătiți şi specialişti prin institute. Optzeci la sută din maladii pot fi tratate cu ajutorul medicinii populare, astfel se reduce presiunea asupra actualului sistem sanitar, iar ca efect se obține o îmbunătățire a prestării de servicii medicale. Însă, pentru asta, ar fi necesară o gândire Rațională.

Conductele artificiale de apă

Oamenii au îngropat în pământ milioane de kilometri de tuburi metalice, denumite conducte hidrice. La realizarea, îngroparea şi săparea şanțurilor pentru aceste tuburi, au fost irosite resurse şi eforturi inimaginabile. Acestea cer o continuă mentenanță şi reparații capitale, pentru care oamenii sunt constrânşi să depună eforturi colosale. Şi cu toate acestea, apa care ajunge la robinetele din apartamentele noastre nu este bună de băut. Toate astea, în

timp ce în natură există conducte naturale: acestea nu sunt numai râurile, ci şi pânzele freatice subterane. Prin vinele Pământului curge apă vie, vindecătoare, în măsură să umple milioane de puțuri. Conducta naturală de apă nu necesită mentenanță, ba mai mult, este în măsură să curețe apa întinată la suprafață, să o îmbogățească cu minerale şi cu alte substanțe necesare alimentului celui mai important. Dar modelul modern de viață al oamenilor de la oraş i-a privat de posibilitatea de a folosi conductele naturale de apă, proiectate şi construite de Creator.

Mă întreb: „Acest model de viață, omul l-a adoptat de bună voie sau sub influența unor oarecare forțe?" Dar pentru a răspunde la această întrebare, haideți să analizăm încă o situație care cu greu o putem numi altfel decât boală psihică a societății. Ce acțiuni le sunt propuse familiilor medii din Europa, SUA şi Rusia pentru a-şi dobândi o casă, un apartament?

Ipoteca anti-rațiunii

Familiei i se propune, de exemplu, ipoteca. Sau, mai concret, i se propune să ia un credit bancar pe douăzeci sau treizeci de ani, să-şi achiziționeze o căsuță modestă, iar în tot acest termen, lunar, să-i întoarcă băncii banii cu dobândă. Dacă familia nu poate plăti, atunci i se ia apartamentul. Douăzeci de ani la rând, tânăra familie trebuie să trăiască cu spaima de a pierde casa, să muncească, de regulă la un serviciu pe care nu-l agreează, doar pentru a fi plătită cât mai mult. Se umileşte în fața patronului, cu frica să nu piardă slujba. Posibil ca acestei idioate alegeri să nu-i corespundă o alternativă? Există alternativă! Iar asta dovedeşte tocmai că piedicile în dobândirea unei locuințe, implantate în capetele tinerilor, sunt artificiale. Aceste piedici sunt virtuale şi sunt caracteristice unei realități virtuale. Acum voi aduce un exemplu specific lumii virtuale.

Tânărul pe nume Andrei, din oraşul Vladimir, nu se

deosebeşte mai cu nimic de contingentul său. A mers în discotecă şi pe la baruri, a fumat şi a băut alcool. Când a citit despre Vetrele de Familie, a început să viseze la casa şi pământul lui. Mijloacele necesare achiziționării terenului şi ridicării casei îi lipseau, părinții nu-l puteau ajuta material. În 2001, la treizeci de kilometri de Vladimir, în sătucul Koneaev, un hectar de pământ părăsit, năpădit de buruieni, costa treizeci de mii de ruble[8].

În jur de cincizeci de familii din rândul cititorilor şi-au cumpărat pe aceste terenuri abandonate câte-un hectar de pământ şi au trecut la construcție.

În mare parte erau oameni oarecum în etate, cu ceva economii puse deoparte. Şi lui Andrei îi plăcu acest loc de pe malul lacului din pădure, şi terenuri libere încă se mai găseau. Purtat de visul la propria Vatră de Familie, Andrei a încetat să mai frecventeze chefurile cu tinerii şi, trudind din greu, doar în şase luni a reuşit să adune treizeci de mii de ruble şi să-şi cumpere un hectar de pământ. Dar de unde să ia bani pentru casă? Pe atunci, un metru pătrat de locuință, în Vladimir, costa până la douăzeci de mii de ruble, prin urmare pentru a-şi ridica o căsuță de cincizeci de metri pătrați, ar fi trebuit să mai adune încă vreun milion de ruble. Andrei nu a luat credit de la bancă pentru ca apoi, pentru douăzeci de ani să-l întoarcă cu dobândă. Tânărul de douăzeci şi trei de ani a intrat într-un magazin, şi-a cumpărat un topor bun şi într-un an şi-a ridicat singur pe proprietatea lui o căsuță de lemn. Asta ca să scurtez. Acum, ceva mai pe larg...

La început, Andrei şi-a găsit un serviciu la o firmă la care lucrau meşteri în prelucrarea lemnului. A dobândit de la ei meşteşugul muncii cu lemnul, totodată a strâns şi bani pentru a-şi cumpăra buştenii pentru viitoarea casă. Acum, pe proprietatea tânărului creşte o livadă, a săpat un puț, un iaz, are o casă de lemn, iar oamenii noi ce sosesc în sat se

[8] Treizeci de mii de ruble – la cursul din 2001, aproximativ 455$(n.t.)

înscriu la el pentru a-şi construi casele din lemn. Acum, Andrei este un meşter iscusit şi respectat.

Se poate spune că, prin acțiunile lui, Andrei, doar într-un an, a economisit un milion de ruble. Sau l-a câştigat? Cred că nu contează. El a câştigat mult mai mult decât un milion de ruble.

Şi-a dobândit încrederea în forțele proprii şi o casă ridicată cu propriile mâini. Sunt convins că se va găsi o fată destoinică care să se mute în această casă şi să-i nască lui Andrei un fiu sau o fiică. Iar copiii le vor povesti nepoților cine a ridicat cu propriile mâini acea casă, cine a săditlivada şi cine-a făurit micuța lor Patrie.

Povestea lui Andrei nu e unică. În acelaşi aşezământ mai sunt şi alte familii care şi-au înălțat casele cu propriile lor mâini.

Mi-amintesc că şi tatăl meu, împreună cu bunicul, a ridicat o casă de lemn, iar pe lângă noi, la fel au făcut şi părinții camarazilor mei. S-a scurs aproape o jumătate de secol şi în aceste case încă mai trăiesc oameni…

Şi iată că-mi vine o întrebare: cum s-a întâmplat că în doar jumătate de secol, societatea a inventat noi tehnologii de construcție, noi materiale, mecanisme şi accesorii, chipurile mai perfecte? Care în realitate…

O familie medie e constrânsă să trudească două-zeci-treizeci de ani pentru a obține o locuință pe care, înainte, ar fi putut-o dobândi în doar un an-doi. Pentru multă lume, chestiunea locuinței a rămas nerezolvată şi de asta trebuie să se ocupe statul.

Situația de față să fi luat naştere de la sine sau să fi fost dată artificial de cineva? Printre altele, asta nici nu are mare importanță, important este că ea este absolut anti-rațională, iar societatea, prinsă în rutina cotidiană, nu este capabilă nici să judece, nici să analizeze. S-a obişnuit cu situația şi nu-şi imaginează alternative. Societatea a ajuns la anti-rațiune. Şi a încetat sa mai fie rațională.

De ce pleacă Iubirea?

Modelul contemporan de viață al omului a iscat numeroase probleme, soluționarea cărora se află sub o strictă interdicție şi, din moment ce nu este posibil să fie solutionate, rămân nerezolvate.

În întreaga lume au loc miliarde de conflicte familiale care adesea duc la bătăi sau chiar omuciderea soților între ei. În țările aşa-zis civilizate, optzeci la sută din tinerele perechi căsătorite se despart la scurt timp după asta. Această decizie e precedată de lungi emoții negative, stresuri şi venirea pe lume a unor copii nefericiți.

Practic, în întreaga lume, de-a lungul mileniilor, au loc războaie locale între comunități care vor să-şi clădească o coexistență în iubire. În aceste conflicte nu suferă cumplit doar părțile, ci şi copiii lor. Comunității contemporane, această condiție îi e prezentată ca starea de fapt firească. Cum să fie firesc că iubirea vine şi pleacă? Dar se pare că o astfel de situație este *legiferată* doar pentru oamenii din lumea artificială. Pentru omul naturii veritabile, aceasta este o condiție străină.

Pentru prima dată, pustnica din taiga a demonstrat că atracția primordială dintre tineri nu este iubirea. Aceasta este doar impulsul către naşterea mărețului sentiment, care ia ființă în clipa uniunii celor trei componente. Ea le-a dat nume acestor trei elemente şi a zugrăvit trei ritualuri ancestrale care ajută la naşterea acestei iubiri. Eu am vorbit despre toate astea în cărțile anterioare. Am fost constrâns să aleg cuvântul *ritual,* întrucât în limba rusă nu există o expresie mai precisă pentru a descrie aceste fapte raționale care atrag unul spre celălalt tinerii şi părinții acestora. Dar tema în discuție, ca multe altele, s-a arătat a fi interzisă mijloacelor de informare în masă. Pe deasupra, la îndemnurile unor binevoitori, s-au făcut eforturi remarcabile pentru ca izvorul să fie *obscurat.* S-a ajuns până într-atât încât pe primul canal al televiziunii Ruse, în

emisiunea *Misterioasa Anastasia,* unele personaje să declare cum că de la citirea cărților mele, cu afirmațiile pustnicei din taiga, oamenii o iau razna. Nostim! De la răsfoirea revistelor porno, cărților de război sângeroase şi de la vizionarea filmelor agresive nu înnebuneşte lumea, însă de la discuții filozofice despre iubire, despre condiția de viață a omului, da? Astfel de poziții stau mărturie tocmai faptului că în societatea contemporană există forțe care programează cataclismele sociale. Se afişează oameni prin care aceste forțe se manifestă folosindu-se de neînțelegerea din partea acestora a esenței evenimentelor.

Sunt de înțeles. Ia închipuiți-vă ce-ar fi dacă un om care-a citit cărțile din seria *Cedrii sunători ai Rusiei* ar începe să susțină că, pe baza a doar trei ritualuri ancestrale, tinerii de azi, în momentul cununiei reuşesc să încropească, în doar treizeci de minute, pe o paraginã, sub ochii rudelor, o Vatră a Familiei cu grădină, în care vor creşte peste o sută de culturi necesare vieții. Să înalțe casă cu toate acareturile de rigoare, în acelaşi timp să primească şi majoritatea animalelor supuse. Omul care susține toate astea ar putea fi privit de cei care nu au citit seria *Cedrii sunători ai Rusiei,* drept nebun sau neserios. Dar haideți să vă deschid eu puțin mecanismul prin care au loc în realitate aceste *miracole.*

Cei doi tineri care simt atracție reciprocă, conform legilor sau ritualurilor ancestrale – le puteți numi cum vă place – merg la marginea satului, îşi găsesc un petic de pământ nu mai mic de un hectar, îşi încropesc un mic cort şi împreună îşi proiectează complet şi în detaliu viitoarea Vatră a Familiei. Totodată, ei creează şi spațiul în care poate trăi energia iubirii. În acest proiect, ei nu stabilesc doar locul în care se va afla viitoarea casă cu toate anexele utile, ci şi locul fiecărei plante în parte.

Munca de realizare a proiectului poate dura de la trei luni la un an. Când au finalizat proiectul pleacă în vizită la rudele miresei şi mirelui, invitându-le să participe la

ritualul cununiei. În vizită la fiecare dintre rude, ei vorbesc, de exemplu: „Ah, ce măr frumos aveți!” Aceste cuvinte îi dau de înțeles invitatului ce să aducă în dar tinerilor la cununie, în cazul de față, un puiet de la mărul care le-a plăcut tinerilor. Altui invitat ar putea să îi spună, de pildă: „Ce mânzişor temperamental!”. Asta înseamnă că invitatul nu are ce să mai gândească, ce cadou să le aducă tinerilor, le dăruieşte mânzul, şi aşa mai departe.

În cursul ritualului cununiei, tinerii dau un examen de viață în fața rudelor şi prietenilor, vorbindu-le despre proiectul de ei realizat şi arătând detaliat ce şi unde se va afla. Terminându-şi prezentarea, ei, printr-un semnal, le permit rudelor participante şi prietenilor să ducă cadourile în locurile special indicate de tinerii cununați. Tinerii, cu emoție, vor contempla măreţele fapte colective săvârşite de rudele apropiate şi de prieteni. După asta, deja cununați, cu măreață inspirație şi trăind o intensă avalanşă emoțională, tinerii se îndreaptă fiecare la casa părintească unde vor dormi două nopți. În acest răstimp, rudele miresei şi mirelui vor transporta, pe bucăți, structura casei dinainte pregătită. În zorii celei de-a doua zi, el şi ea se vor grăbi să meargă în proaspăta Vatră de Familie pentru prima lor întâlnire în calitate de soț şi soție. Ceea ce se întâmplă cu ei în noua casă, plină de emoții pozitive şi nemaiîntâlnită energie inspiratoare de iubire a unuia față de celălalt şi de spațiul proaspăt zămislit, nimeni nu poate descrie.

Ce-ar fi dacă acestor tineri ai Primordialității li s-ar spune că va veni vremea în care cununia se va face cu totul altfel? Doi tineri intră într-o clădire oarecare, se înscriu într-un registru oarecare şi se plimbă într-o maşină care nu le aparține, împodobită cu benzi colorate, pe un drum care nici nu le aparține şi nici nu le va aparține vreodată. Apoi, împreună cu invitații, se vor aşeza la masă într-un restaurant oarecare şi vor mânca mâncăruri gătite nu de mâinile lor, nici de cele ale rudelor, vor bea votcă, iar rudele şi prietenii deja beți le vor striga *amar- amar,* cerându-le să

se sărute în public. Şi atât. Mai departe, aşa-zisul cearşaf al nopții nunții şi nicio altă urmare plăcută de la cele întâmplate. Iar cel mai grav, nici un spațiu pe care ar fi putut să-l umple cu energia iubirii.

„Aşa ceva e imposibil! În veci nu poate fi aşa!", vor spune tinerii Primordialității, „Omul este o ființă rațională, nu o bestie căpiată, care să ucidă abia înmugurită şi încă neconsolidata iubire".

Aşa deci, cine e nebun? Judecați singuri, stimați cititori. Răspunzând la întrebarea *de ce pleacă iubirea?,* se poate răspunde că, la majoritatea tinerilor de azi, adevărata – deplina – iubire, nici nu ajunge, deoarece nu există pentru ea un spațiu potrivit.

Ce este iubirea? Un sentiment, o măreață energie, în măsură să inspire omul la artă, să-i îmbunătățească condiția fizică şi spirituală. Este o energie rațională care ocupă întregul spațiu în care se găsesc cei doi îndrăgostiți, care făureşte pentru ei unicul şi desăvârşitul Spațiu de Iubire. Şi acum uitați ce se întâmplă: tinerii sosesc la oficiul stării civile ca să-şi înregistreze căsătoria. Locul în care e situat acest oficiu nu este în spațiul lor, ci doar un loc de trecere vremelnică, la fel şi locația în care au loc procesele cununiei. Iar energia rațională a iubirii nu poate ocupa acest spațiu.

Nici plimbarea cu maşina, adesea cu una străină, nu este potrivită pentru energia iubirii. Şi nici un apartament modern nu-l poate ocupa. Deoarece energia iubirii nu poate mângâia obiectele neînsuflețite, degradabile, iar într-un apartament modern, chiar şi în unul nou, în fiecare clipă, totul îmbătrâneşte şi se deteriorează, nimic nu se autoreproduce, astfel, energia iubirii nu se poate adapta acestei continue deteriorări, nu poate îmbunătăți o astfel de situatie, aflându-se în ea.

Ea are nevoie de un spațiu viu, creat de oameni, în cazul de față de oameni concreți, care se simt atraşi unul de celălalt. De altceva nu are nevoie. Dovada? Mulțimea de

procese interminabile de divorț din întreaga lume.

Chestiunea plecării iubirii este cercetată de o miriadă de anchete. La rândul meu, o voi face în cartea următoare, în care voi vorbi despre o țară antică, oamenii căreia cunoşteau taina păstrării iubirii. Abordarea contemporană a chestiunii iubirii este, în realitate, de domeniul anti-ratiunii.

Putere peste putere

Influența asupra oamenilor – şi puterea nu este exclusă – se poate exercita prin diferite metode. Iar cea mai eficientă dintre acestea este imaginea. Oamenii se obişnuiesc cu condițiile şi imaginile absurd şi le iau drept obiectivitate. Există concepția că puterea, în acelaşi timp şi Duma de Stat, unde se prelucrează şi se promulgă legile, trebuie să se afle în centrul megalopolisului. Aşa ne-am obişnuit. E rațional oare?

Unde aveau revelații profeții? Şi unde meditau înțelepții? De unde au primit ei legile lui Dumnezeu? Moise! A primit pietrele legii cu cele zece porunci, mergând în pustnicie pe muntele Sinai. Hristos! A mers timp de patruzeci de zile în deşert. Buddha! A petrecut mai mulți ani în adâncul pădurii. Mohamed! Luni de-a rândul s-a aflat în izolare în peştera Hira, pe muntele Nur. Filozofi şi învățați au trăit ani întregi în izolare. Confucius, Lao-Tzu, Kant, Nietsche şi mulți alții.

Şi unde se află clădirea Dumei de Stat? Unde scriu legile noastre înțelepții aleşi de popor? Ați înțeles?! Clădirea Dumei se află tocmai la intersecția celor mai aglomerate bulevarde. Se pot oare crea condiții mai absurde de muncă pentru aleşii poporului?

Ce-i aia? Duma de la răscrucea drumurilor?!

De ce cad imperiile

Poate fi adus în discuție un întreg şir de exemple legate

de acțiunea imaginilor care influențează societatea umană şi provoacă catastrofe planetare. Dar cel mai evident exemplu pentru omul modern, mai ales pentru cel care trăieşte în Rusia, este situația legată de căderea Rusiei Țariste şi, mai târziu, a Uniunii Sovietice.

„O scânteie va aprinde o flacără", a spus liderul mişcării proletare mondiale, V. I. Lenin despre ziarul bolşevic *Scânteia* care critica regimul țarist. În mod sistematic s-a emanat o imagine negativă despre puterea țaristă şi una nouă şi frumoasă a sovietelor. Țarismul a fost răsturnat. A luat naştere şi a început să se dezvolte un nou imperiu – URSS – cu o puternică armată, dotată cu arme nucleare.

Cu toate astea, în doar şaptezeci de ani, impunătorul Imperiu Sovietic se destramă şi se divide în câteva state distincte care nu întotdeauna întrețin relații cordiale între ele. Printre vinovații prăbuşirii, politologii au găsit unii politicieni care au decis diviziunea şi, de asemenea, şi situația politico-economică. La o privire atentă, toate acestea nu sunt altceva decât efectul acțiunii imaginilor. Haideți să ne amintim cărțile talentatului Soljenițîn despre gulaguri şi operele altor maeştri ai condeiului, care au contestat URSS. Concomitent, alți scriitori au creat imaginea statelor înfloritoare ale Occidentului, în care, nu ca în cazul Uniunii Sovietice, galantarele magazinelor gemeau de mărfuri de tot soiul, iar oamenii fericiți şi liberi se plimbau în maşini de lux. Descriind cuceririle civilizației occidentale, tăceau despre problemele acestora.

Viitorul Rusiei, de asemenea, se defineşte prin imagini turnate în mințile şi sufletele oamenilor de aici. Din păcate, e o pleiadă de imagini destinată a duce țara de râpă. Cultul violenței, cultul banilor din miile de filme şi programe televizate, formează imaginea distrugerii. *Alinierea la Occident* este predicată de mulți dintre politicienii noştri. Nicio cucerire economică sau militară nu poate reprezenta o chemare pentru patrioții țării să se împotrivească acestor imagini.

Unei imagini i se poate împotrivi tot o imagine, în măsură să inspire milioane de oameni. Anastasia a reuşit să elaboreze o imagine în contrapoziție cu armatele distrugătoare. Sute de mii de oameni au acceptat imaginea viitorului minunat al țării, şi-au adăugat imaginile lor şi au început să materializeze totul în realitate – au făurit Vetre de Familie! Inițiativa de jos s-a potrivit cu planurile conducerii. La adresa Vetrelor de Familie s-au exprimat pozitiv mulți politicieni cunoscuți, activişti de stat, oameni de ştiință faimoşi, oameni de cultură şi lideri de congregații spirituale. Nu voi cita afirmațiile lor, dar cine doreşte, le poate cunoaşte accesând saitul Anastasia.ru. Toate aceste declarații au inspirat oamenii, totuşi rămân voci de coridor, chiar de foarte îndrăznețe. Deoarece aceste voci răsună în ambientul anti-ratiunii, sfârtecând-o.

Unele afirmații ale pustnicei din taiga pot părea fantastice. Şi mie, la începutul relației cu ea, mi se părură aşa. Acum, la cincisprezece ani de la prima întâlnire cu ea, am reuşit să pătrund multe din ele. Noi, societatea modernă, trăim într-un ambient fantastic, nenatural pentru o viață rațională. Anastasia vorbeşte despre o realitate rațională. În mod metodic o clădeşte şi o pune la punct, eu mă voi strădui să o ajut. Sute de mii de alți oameni deja o fac.

Dar iată încă ceva foarte interesant. În mijloacele de informație de masă electronice sau tipărite, în literatură şi filme, aproape că lipsesc eroii pozitivi care să se raporteze inteligent pământului. Amintiți-vă mediul de viață al tuturor personajelor principale. Ele sunt prezentate, predominant, prin apartamente, birouri, restaurante, cazinouri, pe străzile marilor oraşe sau în locuri asemănătoare. Dacă se întâmplă, rareori oricum, ca omul să fie prezentat având un raport voit cu pământul, atunci acest om ori e primitiv, ori degenerat. Societatea umană este sugestionată premeditat şi îndrumată în mod sistematic în ce ambient trebuie să-şi ducă viața. Să fie întâmplătoare

această situație? Cred, adică sunt convins, că deloc! Conduce spre catastrofa personală, socială şi planetară.

Abia mai încolo, după reflecțiile mele, discutând cu Anastasia, i-am spus cu convingere:

— Sunt absolut convins că societatea contemporană trăieşte în dimensiunea anti-rațiunii. Gândeşte din prospectiva anti-raționalului şi tocmai din acest motiv nu are un plan coerent de clădire a unui viitor armonios. Societatea doar va constata faptul propriului sfârşit şi va vorbi de el.

Anul 2012

Data de 22 decembrie 2012 este intens discutată atât în cercurile ezoterice, ştiinţifice, cât şi pe Internet. Multă lume crede că în această zi va fi sfârşitul lumii.

De ce se vorbeşte tocmai despre această dată? Deoarece această zi coincide cu sumbra predicţie apocaliptică a misterioşilor mayaşi antici, după calendarul cărora (apropo specialiştii sunt de părere că acest calendar mayaş ar fi mult mai precis decât cel gregorian, adoptat acum de noi) în ziua de 22 decembrie 2012 ia sfârşit un ciclu în curs, aşa-zisului Marele Ciclu, Era Celui de-al Cincilea Soare sau Epoca Jaguarului. Conform legendei, odată cu încheierea Epocii Jaguarului vor veni ani de moarte şi distrugere care se vor prelungi până la începerea epocii reînnoirii umanităţii.

Oamenii de ştiinţă au declarat nu demult că indicaţiile din calendarul Maya sunt date astronomice de relief. În această zi va avea loc un eveniment care se repetă o dată la 25.800 de ani. Soarele se află pe o linie cu misteriosul centru energetic al Galaxiei şi civilizaţia modernă, pentru prima oară va supravieţui unui fenomen astronomic rar. Sau nu va supravieţui.

Se presupune că înaintaşii Maya, ale căror monumente se află pe teritoriul Americii Centrale, de-a lungul a unsprezece milenii înaintea erei noastre, au coborât de pe munţii pe care locuiau, în pădurile tropicale şi pe câmpiile Yucatan. Tocmai pe aceste câmpii, civilizaţia Maya, în ultimul mileniu înaintea erei noastre, a cunoscut cea mai intensă înflorire. Mayaşii stăpâneau scrierea hieroglifică, pe primele locuri se aflau matematica şi medicina. Înălţară oraşe de piatră şi incredibile monumente de ritual, cum ar fi

Marele Palat din Palenque şi, cel mai important, deţineau profunde cunoştinţe în domeniul astronomiei.

Până azi încă nu s-a înţeles de ce oraşele mayaşe au rămas pustii mult timp, până la sosirea europenilor. La baza astrologiei civilizaţiei Maya stă numărătoarea zilelor. În astrologia larg acceptată (Sumeria, Babilon) ca bază este poziţia planetelor pe cercul zodiacal. Şi mayaşii cunoşteau constelaţiile zodiacale, numai că la ei, Zodiacul nu era compus din 12 constelaţii, ci din 13. Ei se bazau pe constelaţia Opiucus (Purtătorul de Şerpi) (la Maya, a Liliacului), prin care Soarele se arată doar câteva zile.

Acum, despre misteriosul calendar. Ciclul în curs, care se încheie spre sfârşitul anului 2012, se calculează de la o dată foarte veche: 13 august 3114 î.e.n. Şi asta e foarte straniu, deoarece, după cum a fost remarcat, cultura însăşi a mayaşilor este cu cel puţin o mie de ani mai tânără. Specialiştii care studiază cultura Maya nu au ajuns la o concluzie comună în legătură cu ceea ce reiese din calendarul de piatră. Se vehiculează ipoteze cum că acest calendar, la fel ca şi scrisul, ar fi fost lăsat moştenire mayaşilor de către olmeci, a căror cultură are o istorie mult mai străveche. Într-adevăr, pe teritoriile aşezămintelor antice ale olmecilor din La-Venta, arheologii au făcut descoperiri care confirmă o oarecare corelaţie sau interdependenţă între aceste culturi. Dar mult mai interesant ei este altceva.

Când cercetătorii au trecut la cronologia comparativă, s-a explicat că începutul actualului ciclu, după calendarul Maya – anul 3114 î.e.n. – coincide perfect cu unele evenimente semnificative dintr-o civilizaţie umană anterioară. Aşa că, aproximativ în acest moment se demarează construcţia misterioasei structuri megalitice Stonehenge. În Mesopotamia se descoperă scrisul. În Egipt, după unirea Regatului de Sus cu Regatul de Jos şi după ridicarea fortăreţei Peretele Alb – pe greceşte Memfis – apar dinastiile domnitoare. În America se începe cultivarea

mais[9]-ului. Se dă impresia ca pe întreaga planetă, sub acțiunea unor forțe externe, tocmai în acea epocă, să fi avut loc o revoluție globală şi oamenii să fi asimilat noi cunoştințe. După una din ipoteze, iluminații, şamanii şi preoții acelor timpuri, în meditație, ar fi intrat în contact cu niscaiva comori de cunoştințe tainice.

Prezicerile civilizației Maya, cunoscute proorocilor şi surselor oficiale, care vorbesc despre o catastrofă planetară, merită desigur atenție. Cu toate astea, cele mai importante şi credibile definiții ale viitorului le poate da fiecare om contemporan, inteligent.

Haideți să-ncercăm să analizăm care este tendința schimbărilor situației ecologice în Rusia.

Să luăm ultimii cincizeci de ani. Majoritatea populației țării a plecat să trăiască în oraşele mari şi mijlocii. Oamenii din aglomerările urbane erau privați de apă potabilă de calitate. Pe deasupra, acest aliment de bază pentru viața omului a început să fie pe bani.

Acum cincizeci de ani, o astfel de situație, populației i s-ar fi părut de-a dreptul fantastică. Astăzi s-a obişnuit. Păcat, însă. Apa e criteriul universal şi dacă societatea acceptă murdărirea ei sistematică, atunci aceasta nu are dreptul la existență. Această frază este adresată direct omului.

Voi preschimba iadul predestinat Pământului

Această frază a rostit-o pustnica din taiga, Anastasia. Sunt de părere că majoritatea oamenilor de pe Pământ ar trebui să o pronunțe şi să acționeze în conformitate cu cuvintele. Astăzi este o chestiune de viață şi de moarte.

Multă lume de pe Pământ remarcă efectele nefaste ale încălzirii globale. Cercetătorii declară că au loc schimbări la nivelul polurilor geomagnetice ale Terrei şi că, în curând,

[9] *Mais* - porumb (n.t.)

întregi continente se vor afla sub ape. Sub ochii contemporanilor au loc catastrofe extraordinare ca aceea din Indonezia, unde au pierit peste două sute de mii de oameni sau cea din SUA, unde a fost inundat oraşul New Orleans – oraş cu milioane de cetăţeni. De asemenea, tot oamenii de ştiinţă anunţă alarmante schimbări ale activităţii solare.

Chestiunile siguranţei ecologice a Pământului au devenit atât de tăioase, încât, la iniţiativa Angliei, au fost introduse pe ordinea de zi a ONU. La începutul anului 2008 au fost dezbătute în Consiliul de Securitate a Rusiei.

Pentru prima oară, previziunile relative la catastrofa global s-au potrivit cu opiniile cercetătorilor contemporani şi cu conducerile multor state. Preoţii civilizaţiei Maya vorbeau despre o catastrofă globală care va avea loc în anul 2012. Despre asta, într-o mai mare sau mai mică măsură, au auzit mulţi oameni, cu toate acestea în discuţiile la scară globală despre catastrofa din 2012, se dezbate doar o mică parte din ceea ce se vorbeşte în descoperiri.

Este posibil, oare, să credem ca sunt doar nişte zvonuri că guvernul Japoniei ia măsuri de a-şi muta populaţia ţării? După unele previziuni, prima care se va scufunda va fi Anglia. Din acest motiv, se vede că tocmai această ţară a fost iniţiatoarea introducerii pe Ordinea de zi a Consiliului de Securitate al ONU a chestiunii ecologice. Este posibil ca guvernele multor ţări să acţioneze corect, atunci când nu afişează deschis şi amănunţit situaţia creată. La ce bun să bagi poporul în panică? Pe de altă parte, aflându-se în ignoranţă, majoritatea populaţiei poate pieri, în timp ce se va salva, în cazul unei prăbuşiri, doar elita informată, care-şi va acapara slugi, fiecare cu sutele. Cercetătorii prognozează care vor fi ţările care, ca Atlantida, vor fi scufundate de stihiile naturii şi pe care nu le va aştepta inundarea. De exemplu, în Rusia, vor fi inundate regiunile de coastă, în timp ce Siberia va rămâne locul propice vieţii.

După încălzirea globală, pe Terra va veni era glaciară.

Ce mai contează acum ce încălzire va mai fi, de vreme ce populația nu este în stare să combată nici măcar fenomenele catastrofice actuale, cum ar fi de exemplu poluarea aerului prin oraşe, radiațiile electromagnetice care pătrund în locuințe şi multe altele? Există alternativă situației triste a omenirii? Bineînțeles că da! Dar, pe rând.

Aşadar, forurile internaționale au ajuns la o concluzie definitivă: catastrofa este de aşteptat în următorii ani. Şi iată că ia naştere o întrebare intrigantă: or fi capabile guvernele şi ştiința să ia oarecare măsuri de preîntâmpinare a acesteia? Reprezentanții ştiinței mondiale nu au ştiut să dea un răspuns acestei întrebări. Guvernele multor tări, au tentat cumva să influențeze situatia, decretând acel aşa-zis Protocol de la Kyoto, prin care toate țările sunt invitate să reducă emisiile de gaze nocive în atmosferă. Protocolul, nici până azi nu a fost ratificat de multe tări.

Ceea ce se poate întâmpla în viitor, desigur, dă nelinişte, dar oare nu ar trebui să neliniştească mult mai mult catastrofa deja în curs, mascată sub numele de cucerire a civilizației?

Caracatița
devoratoare de oameni

Tabloul zugrăvit de Anastasia sau de tânărul cu părul negru, în care oamenii îşi ridicau propriile case lângă tentaculele fetide ale monstrului care înghițea oameni, nu este tocmai o născocire, ba dimpotrivă, o realitate izbitoare. O realitate la care oamenii s-au adaptat într-atât încât o consideră firească, obiectivă.

Iar monstrul continuă să trăiască şi să se mărească. Acestea sunt străzile noastre şi tot ceea ce se mişcă pe ele. Informația despre acestea este tuturor accesibilă. Se ştie, de exemplu, că lungimea autostrăzilor din lume acoperite cu mantă dură, depăşeşte 12 milioane de kilometri. Ca să avem o comparație, mai mult de un sfert din diametrul ecuatorului terestru, lungimea căruia măsoară 40 de milioane de kilometri. Lungimea liniilor aeriene se apropie de 6 milioane de kilometri, liniile ferate circa 1,5 milioane, conductele magistrale diverse aproape 1,1 milioane kilometri, apeductele interne peste 600.000 de kilometri. Multe milioane de kilometri traseele maritime.

Dacă ar fi să ne luăm de chestiunea poluării atmosferei de către diferitele mijloace de transport, atunci automobilele sunt responsabile în proporție de 85%! Însă chestiunea nu se reduce doar la gaze. Nu trebuie să uităm de acei factori ecologici neplăcuți cum ar fi poluarea fonică şi vibrațiile. Astfel, 80 dB – iar acesta este nivelul aproximativ al zgomotului unei străzi dintr-un oraş cu trafic – reprezintă deja un potențial pericol pentru auz. De asemenea, mijloacele de transport moderne care invadează străzile, nu corespund unei sănătăți psihice bune. Şi aceşti factori nu

dăunează, direct sau indirect, doar şoferilor sau călătorilor, ci şi multor alți oameni care nu se află în circuitele de transport şi comunicații. Străzile cu trafic intens, orele continue de stop în aglomerație, care fac imposibilă pur şi simplu traversarea străzii – toate acestea ridică brusc nervozitatea, duc la stresul cronic şi amplifică agresivitatea, nu rareori provocând la oameni comportamente pe care, uneori, aceştia nu numai că nu le-ar fi adoptat, dar nici măcar nu şi-ar fi închipuit că ar fi putut fi în stare să le aibă aflându-se undeva, într-un alt loc. Statisticile zilnice asupra stării mediului din regiunile țării noastre vorbesc elocvent despre cât de spinoasă a devenit problema siguranței ecologice a tuturor megalopolisurilor ruse, fără excepție. Iar motivul principal al reducerii siguranței ecologice ale regiunilor este denumit unanim de specialişti ca fiind *procesul intensiv de automobilizare a populației.* Medicii de pe acum demonstrează că *presing-ul ecologic* comportat cu sine de complexul de autotransporturi îl costă pe omul mediu, cetățean al unui oraş din Rusia, 4-5 ani de viață. Iar asta în ce-l priveşte pe om – omul nu poate numai să constate problema, ci să o şi exprime verbal. Pământul, nsă cum să facă? E posibil ca şi Pământul să-şi manifeste durerea, dar oare mai reuşim noi să-i auzim vocea prin vacarmul, vibrațiile şi fumul din viața noastră? Concret, prin ce îl ucide pe Pământ complexul de autotransporturi?

Mai înainte de toate, pământul, ca atare, este necesar la construcția liniilor de transport, la fel ca apa şi aerul. În SUA, de exemplu – există această statistică – suprafețele de teren pe care sunt construite autostrăzile, liniile ferate şi aerodromurile, se extind pe 101.000 km^2, în timp ce cea a oraşelor pe 109.000 km^2. În Rusia, lungimea autostrăzilor a depăşit o jumătate de milion de kilometri.

Bine, se construiesc autostrăzi pe pământ. Ce înseamnă asta? În procesul de construcție şi exploatare a autostrăzilor, conductelor şi aerodromurilor se distruge solul: au loc surpări, alunecări de terenuri şi eroziune

progresivă. Şi odată cu autostrăzile, mizeria şi consecinţele nocive aleargă şi se revarsă prin împrejurimi, înrăutăţind şi mai mult situaţia.

Mai departe şi mai rău: de-a lungul autostrăzilor, căilor ferate şi a conductelor petroliere şi de gaze de suprafaţă, pământul, pe suprafeţe mari, se murdăreşte, amestecându-se cu plumb, sulf, derivate ale petrolului şi multe alte substanţe. Cea mai expusă parte, în opinia specialiştilor, este suprafaţa de până la 200 metri distanţă pe ambele laturi ale magistralelor asfaltate traficate. Dată fiind situaţia, în mod categoric se interzice, ca în vecinătatea acestor străzi să se facă agricultură, să se adune bureţi, fructe, să se păşuneze, mai ales dobitoacele de lapte (se cunosc situaţii de otrăvire a copiilor cu lapte de la vaci care au păscut în preajma străzilor). În apropierea autostrăzilor, stratul de aer de până la un metru de la sol este poluat în mod catastrofal de particule amestecate de asfalt, gumă, metale. Nu lipsesc sulful şi multe alte substanţe care au efect cancerigen şi mutant. Despre asta e bine să-şi amintească cei cărora le place să facă jogging sau să se plimbe de-a lungul străzilor, dar mai ales celor care ies la plimbare cu copiii mici. De regulă, ori pe jos, ori în căruţ, plimbarea se face tocmai în zona de risc.

Însă iată ce aş vrea să mai adaug. Luaţi aminte: concentraţia cea mai mare de drumuri nocive sănătăţii nu se află în deşert şi nici în Antarctica, ci în locurile dens populate. Iar megalopolisurile se mândresc cu centurile lor de autostrăzi-ucigaşe.

Toate ţările folosesc resurse uriaşe din bugetul de stat pentru construcţia şi mentenanţa autostrăzilor. Dar cum altfel? Că doar, în lipsa străzilor, cetăţenii marilor oraşe ar putea rămâne fără alimente şi medicamente. Străzile nu sunt altceva decât vinele – purtătoarele celor necesare vieţii oamenilor de la oraşe.

Stop! Ce abracadabra e asta?! Într-adevăr, a triumfat anti-raţiunea! Vinele – purtătoarele celor necesare vieţii,

fără care chipurile nu-i chip, aduc, de fapt, moartea înceată.

Ah, cât de spirituali, inteligenți şi pricepuți vrem să părem! Dar de lăsăm viitoarelor generații această monstruozitate, înseamnă că ne abandonăm propriii copii pieirii. Şi-atunci ce suntem?

Totuşi s-ar părea că nu există o ieşire din situația absurdă în care-am nimerit. Dar numai pare aşa, deoarece ieşire există! Şi se relevă în modul de viață adoptat atât la nivel individual, cât şi obştesc.

Gazele împuțite ale milioanelor de automobile, conductele marilor şi micilor fabrici şi alte izvoare de poluare care sunt responsabile de mizeria de azi, nu sunt altceva decât urmările şi nu cauzele care le generează.

Cauza este modul de viată tehnocrat anti-rational.

Preîntâmpinarea catastrofei planetare

Aşa deci, că ne aflăm în gura unei catastrofe planetare o spun mulți, începând cu ONU, guvernele multor țări şi terminând cu oamenii simpli. De asemenea, se mai vorbeşte cum că motivul catastrofei ar fi mâna omului. De la sine se înțelege că doar constatarea iminentei dezastrului în sine, nu îl va şi preîntâmpina. Sunt necesare acțiuni concrete, în măsură să îmbunătățească situatia. Să existe, oare, în natură o metodă concretă de a ieşi din situatia de criză? Da, există! Denumirile codificate ale acesteia sunt *Vatra Familiei, Cedrii sunători ai Rusiei, Anastasia.* Aceste cuvinte, imaginile dindărătul lor, informația şi filozofia, în termene foarte scurte sunt în măsură nu doar să scoată țara din criză, ci să şi deschidă o nouă pagină a unei dezvoltări armonioase a societății. Pentru a înțelege cum e posibil ca asta să se întâmple, haideți mai întâi să enumerăm câteva din problemele contemporane.

Ecologia: în oraşe lipseşte aerul de calitate, apa curată şi alimentele sănătoase;

Transportul: străzile multi-kilometrice au devenit ceva normal în marile oraşe. Din cauza drumurilor proaste, în Rusia mor zilnic treisprezece mii de oameni în accidente rutiere;

Corupţia: despre amploarea pe care o are acest fenomen se vorbeşte mult şi la niveluri înalte. Funcționarii statului care jefuiesc bunurile obşteşti, cei ce dau mită şi cei ce-o iau, nu sunt mai puțin periculoşi decât sabotorii inamici;

Şomajul: urmarea cea mai gravă a şomajului este depresia. Când această boală îl cuprinde pe om, acesta devine un cadavru viu. Dacă depresia cuprinde o parte din

societate, se iveşte pericolul morţii statului;

Alcoolismul şi narcomania: cu aceste plăgi se dă o luptă demult şi fără succes;

Problema locuinţelor: oricât efort s-ar depune pentru soluționarea acestei chestiuni, situația se înrăutățeşte pe zi ce trece.

Acum haideți să ne imaginăm următoarea situație. Cincizeci la sută din populația Rusiei, Americii şi Canadei a decis să ducă un trai sănătos şi să-şi creeze Vatra Familiei pe o bucată de pământ nu mai mică de un hectar.

Conducerile acestor țări au pus la dispoziția familiilor terenurile necesare la constituirea comunităților compuse din Vetre de Familie şi au pregătit baza legală de rigoare.

Pe terenurile abandonate ale fostelor CAP-uri, Gostaturi şi ferme, oamenii care au primit pământ au demarat un proces nemaivăzut de construcție. Au construit case şi anexele necesare. Cei care nu au avut destule resurse au realizat construcțiile cu ajutorul familiilor. Cei mai avuți au plătit antreprize de construcții. Însă, cel mai important, aceşti oameni, fiecare pe hectarul său, au plantat livezi şi grădini.

Pământurile înainte părăsite de pe teritoriile Orientului îndepărtat, Siberiei şi Rusiei Centrale s-au transformat în oaze înfloritoare. În țările în care apar astfel de oaze, chestiunea agroalimentară se soluționează pe deplin, întrucât familiile care şi-au schimbat modelul de trai nu sunt numai în măsură de a-şi asigura o alimentație de primă calitate, ci au şi posibilitatea de a hrăni populațiile oraşelor mari şi mici. În marile metropole a dispărut pericolul colapsului transportului în comun. Mulțumită reducerii la jumătate a numărul automobilelor, calitatea aerului se îmbunătățeşte simțitor. S-a rezolvat complet chestiunea locuințelor, întrucât ceea ce se eliberează acoperă cerințele suspendate. A dispărut cu desăvârşire şomajul, astfel statul a încetat să se mai preocupe de ceea ce se va întâmpla atunci când se închide câte-o fabrică

nerentabilă. Tensiunea socială a scăzut brusc. Discrepanțele dintre bogați şi săraci nu mai dădeau motiv de tensiune şi invidie socială. Au apărut priorități mult mai semnificative pentru oameni decât cantitatea de bani.

Conştientizarea raportului cu pământul îi va deschide omului orizonturi şi posibilități atât de vaste, încât inteligența tehnocrată, nici în cele mai fantastice filme ale sale nu şi le imaginează. Tocmai de asta consider că noi toți, împreună, trebuie să facem eforturi să pătrundem esența acestui raport misterios. Schimbarea modelului de trai a unei părți semnificative a populației elimină eventualitatea unei catastrofe de amploare. Câte cineva va gândi despre acest tablou al viitorului că e un pic cam prea fantastic şi colorat. De unde, pe nepusă masă, această dorință atât de inspirată a unei părți considerabile a populației de a adopta un mod de trai sănătos? De a-şi făuri Vetrele Familiilor, smulgând buruienile în exces de pe pământurile lor şi asta pe cheltuială proprie?! Iar toate acestea doar mulțumită unor cuvinte-imagini codificate. Ireal, basme…

Din capul locului vreau să spun că, în legătură cu această chestiune, e totul în ordine. Cuvintele-imagini sunt pe deplin funcționale. Zeci de oameni o dovedesc în practică. În Rusia există deja mai bine de o mie cinci sute de aşezăminte compuse din Vetre de Familie, fondate de cititorii seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* Iar astfel de aşezăminte există şi în Ucraina, Bielorusia şi Kazahstan.

Aceşti oameni minunați, din fantastica tabără a Rațiunii, nu numai că nu beneficiază de un ajutor din partea structurilor statale, ci, în unele cazuri, întâmpină până şi opoziție în nobilele lor aspirații.

Corul glasurilor la nivel internațional şi regional îndeamnă la luarea de măsuri menite să preîntâmpine catastrofa ecologică. Dar singurii care acționează concret în vederea preîntâmpinării convulsiilor sociale şi ecologice sunt tocmai făurarii Vetrelor de Familie.

Cu mai bine de un an în urmă a luat naştere o idee:

fiecare dintre cei ce şi-au pus bazele unei Vetre de Familie sau care intenționează să o facă să-şi declare intențiile şi aspirațiile! Pentru prima oară, această declarație a fost citită la una din întâlnirile de pe una dintre aceste aşezăminte. Ideea a fost îmbrățişată şi de atunci textul a suferit numeroase modificări şi completări. Îl voi expune aici cu cele mai relevante amendamente.

Declaraţia Vetrei de Familie

Declaraţia Vetrei Familiei mele (*proiect)*

Eu, cetățean al F.R., am luat la cunoştință ideologia modelului de viață, în formă artistică, ilustrată în cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* Ideea punerii bazei Vetrei de Familie m-a inspirat şi m-a îndemnat la acțiune.

Mi-am cumpărat, pe un loc viran în afara oraşului, un teren de un hectar cu scopul de a crea condiții optime de trai familiei mele, urmaşilor mei şi în amintirea înaintaşilor.

Acest loc l-am denumit *Vatra Familiei.* Pe terenul achiziționat am sădit livadă cu pomi, am săpat un mic iaz în care voi creşte peşte, am făcut câțiva stupi de albine, voi cultiva pomi fructiferi şi voi avea culturi de legume şi verdețuri.

Intentionez să îmbunătățesc solul excluziv cu îngrăşăminte naturale. Găsesc că ar fi pozitiv ca multe familii dornice şi îndemânatice la lucrarea pământului să-şi făurească propriile Vetre de Familie în preajma marilor şi micilor oraşe. Astfel vor fi în măsură să aprovizioneze satisfăcător populația oraşelor cu produse alimentare pur ecologice, de origine vegetală, şi să îmbunătățească situația ecologică în regiuni.

Consider inadmisibil faptul că zece milioane de hectare în țară la noi nu se lucrează, zăcând în paragină, iar 60% din necesarul agroalimentar îl achiziționăm de peste hotare. Produsele importate, în parte sunt de calitate deplorabilă şi nocivă pentru populație, în special pentru copii.

Consider că actuala conjunctură poate aduce nu numai prejudicii producției agroalimentare a statului nostru, ci

poate chiar nimici națiunea care locuieşte pe teritoriul său.

Consider că în aceste împrejurări este anti-productiv ca pentru greşeli să fie acuzat guvernul. Greşelile le-a săvârşit întreaga obşte şi nu numai în țară la noi. În consecință, mai multe țări sunt expuse riscului unor explozii sociale. În situația de față fiecare este dator să se gândească la ceea ce ar putea face concret pentru a demara o schimbare pozitivă şi asta în viitorul imediat.

Exemplul țărilor care au ales modelul fermelor dovedeşte ineficiența şi chiar periculozitatea acestei alegeri. Fermierii, orientați spre câştig din producția agroalimentară nimeresc în lupta concurențială între ei. Pentru a învinge concurența, sunt constrânşi să folosească erbicide, pesticide, să adopte culturile modificate genetic, periculoase pentru om, prin asta expunând riscului populația unor țări întregi.

Familia, în Vatra ei, cultivă produsele agroalimentare pentru consum propriu şi pentru al rudelor de la oraş. Astfel, familia care îşi duce traiul în Vatra sa are, din principiu, un alt comportament față de pământ. Produsele în surplus, provenite de pe Vetrele de Familie, se vor deosebi în sens pozitiv de restul, de cele sosite din alte părți şi ajunse pe galantarele magazinelor de la oraşe.

Agravarea crizei economice mondiale amenință multe state cu convulsii sociale. Pentru ieşirea din criză, în principiu este necesară o nouă ideologie, clară, pentru viața de familie. Iar această ideologie este expusă în cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei.* Conceptele de bază ale acestei ideologii le-am adoptat eu, inspirat fiind de cele descrise mai sus.

După cum a demonstrat practica, nu mulțumită influenței financiare, ci tocmai datorită acestei ideologii, alături de proprietatea mea, luând câte un hectar de pământ, deja îşi făuresc propriile Vetre de Familie mai bine de o sută de familii în care copiii se nasc şi sunt educați într-un ambient mult mai desăvârşit şi ecologic.

Ştiu că mulţumită acestei ideologii, în multe regiuni ale Rusiei, Ucrainei şi Bielorusiei, mii de familii deja îşi clădesc Vetrele lor de Familie. Milioane de familii se pregătesc să facă acest pas, imediat ce baza legislativă va deveni cât de cât mai favorabilă. Multe familii se pregătesc să se ocupe cu mici afaceri în domeniul producţiei agroalimentare.

Eu susţin pe deplin iniţiativa Guvernului şi a Preşedintelui F.R. de creare a condiţiilor favorabile construcţiei de locuinţe cu puţine etaje în împrejurimile oraşelor şi, de asemenea, atribuirea terenurilor agricole în scopul construirii de case cu terenuri aferente pentru fiecare familie. Consider că suprafaţa acestor terenuri nu trebuie să fie mai mică de un hectar, deoarece pe parcele mai mici este aproape imposibil să se creeze un ecosistem echilibrat şi autosuficient şi mici gospodării agricole. În cazul atribuirii de suprafeţe prea mici, aşezămintele din raza oraşelor nu vor deveni producătoare, ci, dimpotrivă, consumatoare, ceea ce va agrava ulterior şi aşa deplorabila condiţie ecologică şi socială din ţară. Găsesc ca este de vitală importanţă ca Guvernul şi Preşedintele F.R. să accelereze lucrările în această direcţie şi să elaboreze o lege adecvată pentru Vetrele de Familie.

Mă adresez Preşedintelui şi Congresului American, Organizaţiei Naţiunilor Unite şi tuturor şefilor de state mânaţi de ideea înfloririi popoarelor care trăiesc în acele ţări, cu propunerea de a analiza şi lua în consideraţie *Ideea Vetrei Familiei*, drept ca pe una dintre cele mai eficiente proiecte de scoatere a ţărilor din criza economică globală şi de preîntâmpinare a catastrofei ecologice şi, de asemenea, de evitare a unei crize agroalimentare.

O mare parte din popoarele Rusiei a îmbrăţişat proiectul *Vatra Familiei* şi îl consideră idee naţională. Fie ca această idee să devină internaţională şi ca ţările noastre să se întreacă în materializarea unui viitor minunat.

Înţelegerea profundă a ideii, promovarea şi susţinerea ei la nivel guvernamental în multe tări, va frâna depresia care

acum se extinde. Şi va declanşa un proces internațional constructiv şi inspirator.

Mii de familii ruse au demonstrat deja efectele pozitive ale proiectului *Vatra Familiei* în practică. Aceste declarații de *Vatra Familiei,* au fost semnate de mai bine de o mie cinci sute de familii ruse, dintre cele care au trecut deja la crearea acestora spații. Lista e destinată a se lungi.

Le urez succes şi inspirație tuturor oamenilor mânați de aceleaşi aspirații, în făurirea unui mediu de viață optim pentru familiile lor, în țară şi în lume!

Semnătura fondatorului (fondatorilor) Vetrei

Cu trecerea timpului, acest document şi-a dobândit o viață proprie şi a trezit în mine un sentiment de tot mai crescută importanță. Şi am început să fiu tot mai convins că nu buletinul, nu diploma sau medaliile, ci anume această declarație ar fi cel mai important document al omului. Întorcându-mă cu gândul la acest document, am tot încercat să pricep de unde vin aceste senzații. Textul sau limba pot fi diferite, însă nu ele sunt importante aici, ci esența.

Am citit această declarație Anastasiei, i-am vorbit despre senzațiile mele şi am întrebat-o:

—Tu cum crezi, Anastasia, de ce am avut aceste senzații? Şi de ce nu numai eu? Am vorbit cu multe persoane şi acestea au aceeaşi senzație: că această declarație are o mare însemnătate. Doar că nu e clar de ce nimeni nu ştie să explice. De ce?

— Înțelegi, Vladimir, nici în mine nu s-a născut acest sentiment din prima. Dar, ca şi tine şi ceilalți oameni nici eu nu pot explica uşor de ce este important, ce cheamă aceste sentimente. Probabil ar trebui să reflectăm împreună.

—Probabil. Eu am meditat de multe ori. Senzația persistă, dar de unde provine, nu am reuşit să înțeleg.

Dintr-odată, Anastasia, ca şi cum ar fi vibrat şi s-ar fi iluminat toată, vorbi pronunțând apăsat fiecare silabă, aşa

cum făcea de fiecare dată când încerca să sublinieze ceva:

—Vladimir, eu cred că am înțeles de unde vine măreața ei însemnătate. Uite! Când Creatorul a plăsmuit lumea terestră, înainte de măreața Creație, El şi-a exprimat intenția. A anuntat toate esențele Universului, la întrebarea lor: „Ce-ți doreşti tu aşa pasional?", a răspuns: „Creația colectivă şi fericirea de la a ei contemplare".

—O fi chiar aşa important să-i anunți pe toți de intențiile tale?

—Desigur, e foarte important. Deoarece a-i anunța pe ceilalți înseamnă a te anunța pe tine însuți în primul rând. Să înțelegi ceea ce se petrece, să crezi în sine.

Declarându-ți prin cuvinte gândurile, tu de fapt le materializezi. Anunțându-i pe ceilalți despre ele, tu îi inviți la creația colectivă.

—Şi de ce să-i inviți pe toți? Câte unu' poate să râdă, altu' să se împotrivească sau să rămână indiferent.

— Cei ce râd, cei ce rămân indiferenți sau se împotrivesc, vor trece de partea opusă. Ei sunt vitali pentru ca creația să fie completă, creația în care tu echilibrezi totul.

—Sunt un pic tulburat, Anastasia. De unde vine asta?

—Vladimir, şi eu mă tulbur. Precursorul noii ere pe Pământ este tocmai acest document. Aspirațiile oamenilor dindărătul lui poartă cu ele măreață conştiință. De-a lungul mileniilor, oamenii au trăit fără să dea un sens vieții lor. Pentru ce s-au bătut, de ce? Ca să le dea ce, noilor generații? Ca să descopere ne-viabilitatea căilor alese? A căror căi? Iar în sistem, femeile au născut prunci fără să le hărăzească un țel în viață. Ce să ducă mai departe, nu au ştiut copiii lor. Şi au pierit civilizațiile terestre, ducându-şi traiul în rutină. Doar fărâmițe din ele au rămas şi vțrfuri de săgeți. Iar despre ai lor înaintaşi le-au fost inoculate păreri străine.

Ce aştepta de la viață bunicul tău, Vladimir, tatălui şi mamei tale netransmițându-le nimic? La rândul lor, ei ție netransmițându-ți. Tu eşti continuarea lor. Spune-mi, ce

continuitate au vrut ei în viață?

— Nu ştiu. Probabil doar o continuitate şi-atât.

— Se poate presupune orice. Dar tu poți şti cu exactitate aspirațiile vieților lor, asta nu e condiționat de nimic.

— Da, nu e condiționat. La fel e şi pentru alți oameni pe care-i cunosc eu.

— Pentru prima oară, poate, după miliarde de ani, de parcă s-ar fi trezit în zori, a spus omul:

Eu vreau! Îmi încep creația şi generațiile de după mine vor trăi pe Pământul Făgăduinței. Şi îl vor îmbunătăți! E de la sine înțeles că vor fi mai desăvârşiți ca mine. Eu doar încep! Şi în urmaşi va trăi şi o fărâmiță din mine!

Se pot aduce numeroase exemple despre cum cele nespuse mor odată cu trupul.

… A meditat omul cum să le îmbunătățească urmaşilor ambientul de viață şi a plantat un cedru pe bucățica sa de pământ. La nu mult timp, omul a murit. Au trecut douăzeci şi nouă de ani, iar frumosul cedru stufos a atins înălțimea de paisprezece metri. Doar peste un an el ar fi trebuit să dea primele roade binefăcătoare, însă oamenii – copiii omului care l-a plantat – l-au tăiat. Au gândit: „De ce să stea aici copacul ăsta? Umbreşte o bucată de grădină, iar umbra sa împiedică roşiile şi castraveții de pe strat să crească.” Şi au tăiat cedrul stufos. L-au tăiat pentru că omul nu şi-a rostit intențiile cu voce tare.

Ginghis Han a cucerit aproape o jumătate din popoarele lumii: Rusi', India, China şi Palestina, apoi le-a unit sub puterea lui, pentru ca să nu mai fie războaie. A construit drumuri, a redus dările, respecta tradițiile şi culturile multor popoare şi nu a trăit în palate, ci în iurtă. I-a chemat la el pe înțelepții lumii, încercând să înțeleagă împreună cu ei cum să facă lumea mai fericită şi cum să ajute popoarele să cunoască nemurirea şi viața veşnică. Printre imperiile lumii, al său a dăinuit cel mai mult timp. El ştia, atinse şi demonstră ceva, cu toate astea, imperiul lui s-a prăbuşit. Iar Ginghis Han, de-a lungul veacurilor, continuă să fie

cunoscut ca războinic. Cine ar putea să spună azi care era esența aspirațiilor lui? Deoarece, el nu le-a declarat.

—Poate că au fost distruse sau zac pe undeva pe nişte pergamente.

— Aspirațiile sale nu sunt aşternute numai pe pergamente. Ar trebui să se fi păstrat în inimile oamenilor. Nu a reuşit Ginghis Han să le facă auzite atât de bine încât să se păstreze peste veacuri, să se transmită din generație în generație.

— Impresionante exemplele! Ne putem doar mira cum de atâtea milioane de ani, oamenii nu au dat nicio însemnătate necesității de a-şi face cunoscute aspirațiile. Acum şi eu gândesc: acest document este prevestitorul unei noi ere! Spune-mi, Anastasia, cum să faci cunoscute aspirațiile în fața ta şi în fața celorlalți oameni?

— Vladimir, în cărțile tale sunt aşternute aspirațiile mele. Şi dacă e nevoie şi de concretitudine, atunci spune aşa: „Din întregul Univers, voi strânge cele mai bune sunete şi din ele note muzicale şi combinații de litere voi crea. Poeților vremii tale şi barzilor, Vladimir, le voi cere să le cânte. Şi multă lume le va auzi cu sufletele. Să interpreteze oamenii pe limba lor şi să modeleze răsăritul Pământului şi minunata sa înflorire. Când peste tot Pământul omul va fi aşternut un ambient armonios, printre buni vecini, eu îi voi ajuta şi pe nepoții noştri să-şi clădească Vatra lor de Familie, Spațiul lor Natal."

—Şi ce să spun eu, cum să sune declarația mea în fața oamenilor?

—La asta trebuie să se gândească fiecare în parte.

—Da. Desigur, fiecare singur. Chiar de proiectul meu, deja existent, a răsunat. Ce să-i mai adaug, o să văd singur…

O să le cer şi tuturor cititorilor să se gândească la asta. Acest document este necesar, e cea mai importantă trimitere a părintelui Vetrei de Familie către generațiile viitoare ale neamului. Îndrumător venit din popor, putere la

orice nivel, comunicare inter-generațională. Bine dacă este frumos formulat. Un asemenea document se va păstra în fiecare familie ca un tezaur care, laolaltă cu Cartea Neamului, va crea o bază de pornire.

Omul îl va citi cu emoție şi recunoştință în a sa grădină şi peste o sută de ani, şi prin asta îşi va aminti de părintele fondator. Câte unul, rătăcit prin vâltoarea vieții, va cotrobăi printre lucruşoarele ponosite ale părinților şi va da de acest document şi-l va citi aflând despre aspirațiile lor. În acest om va lua naştere dorința de a le îndeplini. Şi mai gândesc eu, nu ar fi rău dacă aceste documente ar fi înmânate şi fiecărui membru din conducerea locală şi din ONU. De asemenea, mai găsesc că ar fi de bun simț ca în cadrul ONU să fie instituită o conferință anuală cu numele: *Vatra Familiei viitorului.*

Hectarul meu unic

Anastasia are, în opinia mea, o trăsătură nu tocmai plăcută. Deține un volum colosal de informații, răspunde cu multă plăcere la întrebări, însă la unele refuză categoric să dea răspuns. Acest mod categoric al ei, uneori deranjează. Alteori înfurie de-a dreptul. Şi chiar de observă nervozitatea şi iritarea, nu-şi părăseşte poziția fermă.

De exemplu, refuză categoric să expună un plan demonstrativ al Vetrei ei de Familie sau aspectul general al acesteia.

„... Dacă aş face aşa, m-aş amesteca în actul tău de creație, Vladimir, gândurile ți le-aş încetini. Şi proiectul nu-l vei mai crea tu, ci eu. Nu va mai fi fructul tău", argumentează ea şi mai spune multe altele.

Însă în mintea mea, tocmai a luat ființă o chestiune serioasă şi nesoluționabilă legată de structura Vetrei. M-am tot gândit cum s-o conving pe Anastasia să mă ajute sau cum să-i explic că problema e fără soluție, astfel încât eu să nu mai irosesc timp inutil.

Încă odată am încercat să o fac pe Anastasia să se răzgândească şi să-şi încalce principiile. Am ales momentul potrivit: ziua era însorită, iar taigaua aromată. Anastasia şedea sub un cedru şi îşi împletea în cosițe părul ei de aur. Eu mă plimbam înainte şi înapoi pe lângă ea încercând mintal să aleg argumente esențiale. A vorbit ea prima. Cu un zâmbet dulce a întrebat:

—Vladimir, te frământă gânduri încurcate... Tu îmi eşti alături, aici, şi-n acelaşi timp eşti departe de aceste locuri.

M-am aşezat lângă Anastasia şi am început să vorbesc, încercând să fiu pe cât posibil convingător.

—Înțelegi, Anastasia, s-a creat o situație din care, fără

tine, nu am cum să mai ies.

— Ce situație, Vladimir?

— Acum şapte ani, nu departe de oraşul Vladimir, mergând prin zonă cu *jeep*-ul meu, am rămas împotmolit. Maşina a intrat într-un şanț, am scos-o cu un tractor. Aşteptându-l pe tractorist, mă uitam la imaşul abandonat, năpădit de buruiene. Locul era foarte pitoresc; imaşul era împrejmuit de pădure, în fața pădurii curgea un pârâiaş, în apropiere se zărea un lac. Am gândit: ce bine dacă aici s-ar înființa un sătuc alcătuit din Vetre de Familie. Oamenii să-şi ridice căsuțe frumoase, să pună flori, să planteze livezi şi să facă drumuri acătărea.

Şi, culmea, la abia un an după aceea chiar aşa s-a şi întâmplat. Cititori ai seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* şi-au luat terenuri şi şi-au încropit gospodării. Organizatorii m-au invitat să-mi iau şi eu un hectar, iar eu, într-un mod inexplicabil, m-am învoit. Probabil din intenția de a-i susține. Doar că de hectar nu m-am ocupat niciodată. Uneori, pentru lungi perioade de timp, chiar şi uitam de el. Am sunat de două ori şi am cerut să însămânțeze muştar ca să îmbunătățească solul fertil. Solul este foarte slab, stratul fertil are abia vreo cincisprezece-douăzeci de centimetri, apoi, dedesubt este un strat de treizeci de centimetri de nisip, după care doar argilă.

Am uitat cu totul de hectarul meu. Eu am apartament şi o casă la țară, nu departe de oraş. Tu o ştii, Anastasia. Şi în Siberia am unde locui.

Însă s-a întâmplat ca doar după cinci ani să merg acolo, unde mi s-a împotmolit *jeep-ul.* Din depărtare am rămas uluit de ceea ce vedeam. Îți imaginezi, Anastasia? Există minuni! Pe ambele maluri ale lacului, acolo unde înainte se întindea o pustietate, acum se înălțau case. Erau de multe feluri. Mari, robuste sau cu totul mici. De la şosea la case erau alei din pietriş. Oamenii au luat terenurile abandonate dimprejurul lacului şi şi-au încropit gospodării pe ele.

Mi-a venit în memorie cum m-imaginam să văd măcar o

Vatră de Familie în timp ce stăteam lângă *jeep*-ul împotmolit. Şi acum… ia te uită! Oamenii s-au aşezat împrejurul lacului. Pe o paraginǎ năpădită de buruieni, din jurul unui lac, a luat naştere o insuliță de pe noua Rusie fericită.

—Înseamnă că visul tău a fost puternic, Vladimir, şi just. ELE l-au acceptat. Şi acum tu contempli materializarea lui şi cum creşte.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent la ce visam acum cinci ani lângă *jeep.* De ştiam cum aveau să se aranjeze toate, l-aş fi sufocat încă din faşă – acest vis. Nu am luat în calcul un detaliu, Anastasia. Acum o să-ți povestesc totul de-a fir a păr. Am nevoie neapărat de sprijinul tău!

— Atunci spune în ordine, Vladimir.

— Cu cinci ani în urmă mergeam cu *jeep*-ul însoțit de un localnic pe o alee de pietriş. Mă interesa un loc. Am lăsat maşina pe un hectar invadat de iarbă. În stânga, pe un alt hectar, se vedea un container de şantier, alături de acesta o casă cu acoperiş frumos. Nu avea încă geamuri la ferestre, însă, după toate aparențele, oamenii de acolo îşi rânduiau viitoarea gospodărie. La dreapta hectarului abandonat se ridica o altă casă frumoasă, de lemn, cu dependințe, saună şi un iaz. Acesta din dreapta se mândrea cu straturile de flori şi, bineînțeles, cu oamenii care-l înfrumusețau.

I-am spus însoțitorului meu: „Am impresia că aceste parcele de câteun hectar îşi au soarta legată de oameni."

„Şi eu cred la fel", a răspuns omul. Probabil fiecare om din lume are hectarul său de pământ, dar încă nu ştie nimic sau a uitat de el".

Eu am continuat: „Când este abandonat un imaş întreg nu e aşa trist, deoarece fiecare parcelă se află în aceeaşi stare, ca nişte copii ai străzii. Însă aici situația e alta. La dreapta şi la stânga, parcelele sunt îngrijite, se construieşte pe ele, în timp ce, iată, acest hectar e ca un copil orfan."

Însoțitorul meu tăcea şi se fâstâcise parcă, cu capul lăsat, de ca şi cum i-ar fi fost ruşine atât pentru hectarul

abandonat cât şi pentru omul care îl lăsase în paragină.

Şi-atunci l-am întrebat: „Al cui e acest hectar?" „Al dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici", a răspuns tovarăşul meu de drum, fără să ridice capul. „Al meu?" „Da. Ne-am strâns mai mulți şi am făcut o intrare pe teren. Tuburile le-am pus în canal şi le-am acoperit cu prundiş. În loc de stâlpi la poartă, de ambele părți am sădit câteun brădişor. Şi atât. În rest, fiecare are grijă de terenul său."

Am coborât din maşină. Pe hectarul meu, de formă pătrată, cu laturile de aproximativ o sută de metri alipit de pădure, creştea doar buruian. Nu părea doar un copil abandonat, ci părea mai suferind chiar decât un orfan. Până şi un copil orfan are unde merge, să-şi găsească prieteni şi să facă ceva. Hectarul meu, această posibilitatea nu o avea.

Mă plimbam pe perimetrul terenului şi prin buruian am zărit două floricele. Era toamnă – septembrie – însă cele două flori înfloriseră. Din drum nu se vedeau, deoarece buruianul era înalt. „Ia te uită, am gândit eu, şi hectarul meu vrea să fie frumos. Cine ştie cum au nimerit aici semințele celor două floricele, însă au crescut şi se agață hectarul meu de mine cu aceste două flori, ca un copilaş cu mânuțele, de parcă mi-ar cere să fac ceva."

Iar în mine a luat naştere o dorință puternică de a face ceva acolo cu orice preț, să nu fie mai prejos de alte locuri, ba chiar mai bine de s-ar putea. Nu ştiu de unde mi-a venit această dorință. Şi nici nu m-am gândit la acest hectar ca la Vatra Familiei mele. Vroiam doar să fac totul cum se cuvine şi frumos. Ba mai mult, îmi doream să devină cel mai frumos loc dintre toate. Şi poate, pe viitor, vreun nepot să fie atras de acest loc. Când va deveni cel mai frumos dintre toate.

Adesea m-am gândit la hectarul meu. Am schițat pe hârtie planul construcțiilor gospodăreşti, am făcut o listă cu plantele ce ar fi trebuit să crească acolo. Aveam de terminat de scris o carte şi multe alte obligații cotidiene, însă acest

hectar îmi prindea gândurile, uneori chiar distrăgându-mă plăcut de la problemele neplăcute. Este uluitor, însă tocmai mulțumită terenului am reuşit să scap de o serie de complicații şi probleme psihologice. Există un mister în legătura dintre om şi pământ. O interacțiune însuflețită. Dorința mea de a-mi înmfrumusețea şi îngriji pământul deveni din ce în ce mai intensă.

— În tine a încolțit o dorință frumoasă, Vladimir, chiar pasionantă, simt. Şi el te va ajuta.

— Cine el?

— Hectarul tău. Ai spus că-ți ocupă gândurile şi ți le îndepărtează de probleme neplăcute.

— Anastasia, hectarul acela are nişte complicații îndeajuns de grave, e ca un copil cu malformații congenitale.

— Ce are?

— Pe acele terenuri nu creşte nimic în afară de buruian. Legumele nu ies. Oamenii nu pot sădi grădini normale. În vecinătate e un sat de vreo două sute de ani, însă nici țăranii de acolo nu pot face grădini normale. Pe aceste terenuri, stratul de sol fertil e foarte subțire, sub el e doar argilă. Primăvara apa stagnează alung pe deasupra, iar vara, dacă-i ploioasă, la fel. Rădăcinile multor culturi nu se pot stabili în argilă. Chiar de sapi groapa adâncă şi o umpli cu sol fertil, ca să sădeşti copaci, nici aceştia nu rezistă şi pier. În groapa de argilă, în sezonul ploios se va aduna apă, argila o păstrează, astfel rădăcinile putrezesc.

—Nu cred să fie chiar fără ieşire situația, aşa cum ai descris-o tu, Vladimir. Spune-mi, oamenii cum privesc condiția asta? Se descurajează?

—Nu se descurajează. Pentru mulți dintre ei, aceste terenuri reprezintă ceva drag, ceva veşnic. La unii vin părinții, trăiesc un timp, apoi cer să nu fie duşi la cimitir când vor muri, ci să fie îngropați în grădina gospodăriei. Totul pare în regulă, însă pe mine mă îngrijorează faptul că pământul nu rodeşte cum se cuvine. Am regretat chiar, că

am visat ca în acest loc să ia ființă un aşezământ. Acum mă simt oarecum vinovat.

— Acum cum procedezi cu hectarul tău, Vladimir?

— Nu am de gând să-l abandonez. Cred că o ieşire ar trebui să existe.

— Aşa cred şi eu.

— Am căutat-o, da' n-am găsit-o. Iată de ce te rog pe tine să mă ajuți.

— Care-i cerința ta, Vladimir? Formuleaz-o în detaliu.

M-am bucurat că Anastasia se interesa serios de problema mea şi am decis să i-o formulez cât mai complicată posibil. Altfel ar fi putut să nu o atragă ideea. I-am explicat:

— Anastasia, vreau din suflet, ca pe hectarul meu şi pe altele să crească meri, pruni şi peri, vişini şi cireşi. Şi să răsară vița de vie! Flori frumoase şi tot soiul de tufişuri cu fructe. Şi ca toate acestea să se întâmple cu eforturi materiale minime, care să se afle la îndemâna oamenilor obişnuiți, nu a bancherilor milionari în dolari.

— Asta-i tot, Vladimir?

— Nu, Anastasia, nu e tot! Te mai rog... Să fie totul în aşa fel încât să se întâmple nu mai târziu de trei ani de acum încolo.

— Mai bine patru sau cinci.

— Nu, doar trei!

— Ai ridicat o problemă bună, Vladimir. Când o vei rezolva, eu o să mă bucur tare.

Acest răspuns m-a pus pe jar, am sărit ca ars, dar m-am abținut şi nu am spus lucruri urâte. Am încercat să mă calmez, pe cât s-a putut, şi i-am explicat:

— Anastasia, eu nu te rog doar pentru mine. Înțelege! În acel loc trăiesc deja trei sute de familii. Îşi clădesc Vetrele de Familie. Au înțeles şi au simțit spusele tale. A devenit un vis pentru aceşti oameni! Însă ei s-au stabilit şi se gospodăresc pe un pământ care nu e deloc fertil. Chiar şi din documente reiese asta. În altă parte, oamenii nu au reuşit să obțină

terenuri. Înainte de perestroika, aceste terenuri aparţineau *sovhozului*[10]. Statul, pe atunci, a încercat să amelioreze terenurile, să le dreneze; au fost implantate conducte de drenaj în pământ pentru a elimina apa, însă, cu toate astea, în afară de cereale nu s-a făcut niciodată nimic altceva.

Astăzi, tot acest proces de ameliorare a fost întrerupt, lipsesc mijloacele, deci practic nu se mai poate nimic. Şi nici nu ar mai avea sens, de vreme ce nu a ajutat cu nimic. Cum să îmbunătăţesc consistenţa stratului fertil pe hectarul meu?

Pe lângă asta, nici nu reuşesc să finalizez proiectul de amenajare a proprietăţii. Aş vrea să fac totul repede şi frumos. Trebuie să-i ajung din urmă pe cei care m-au întrecut cu cinci ani. Iată ce-ţi cer eu ţie: să-mi faci planificarea şi să alegi culturile pe care să le pun.

—Desigur, planificarea e foarte importantă. Planificarea e etapa de creaţie a viitorului cu ajutorul minţii, după care vine etapa materializării. Dar dacă mă însărcinezi pe mine cu planificarea, atunci ce se va materializa pe această bucată de teren?

—Ţi-am spus că şi eu planific, doar că mi-e frică să nu greşesc. Uite, de exemplu, în practică m-am lovit de o problemă, în aparenţă banală – gardul viu.

Din câte se pare, nu e deloc aşa de simplă. Gardul se poate îmbunătăţi la infinit, doar că e nevoie de cunoştinţe nu mai puţine decât ale unui constructor de nave spaţiale. Trebuie ştiut ce plante înfloresc şi în ce perioadă a anului, ce sol necesită, ce înălţime atinge în timpul verii, ce flori face şi cum se vor asorta cu florile altor plate şi multe, multe altele. Am planificat să fac unele părţi din chirpici de lut, însă specialiştii spun că apa îi spală. Îţi imaginezi? Voi angaja oameni, voi construi, apoi voi deveni ţinta batjocurilor.

---

[10] *Sovhoz* (rus. *Совхоз*) – gospodărie agricolă de stat (n.t.)

—Vladimir, chiar de săvârşeşti o greşeală, aceasta va fi a ta, şi se va materializa. De aceea, planificarea trebuie s-o faci tu însuți. Ai putea, desigur, să te sfătuieşti cu câte cineva, însă decizia finală, în cazul de față, va trebui să fie a ta. Primăvara poți semăna culturi anuale, când vor creşte tu le coseşti şi le foloseşti ca îngrăşământ. În fiecare an la fel.

—Nu pot aştepta, eu vreau repede, altminteri se mai duce un an…

—Poate că nu se merită să te grăbeşti. Mai bine să faci totul pe aşezate. Dacă te hotărăşti să faci totul într-un an, vei fi imediat limitat în alegere, iar toamna, când toate plantele anuale se vor usca şi gardul tău viu va rămâne fără verdeață, vei rămâne dezamăgit. În schimb, de faci totul cum se cuvine, vei primi mai multe emoții pozitive. Bineînțeles, se mai poate face şi în varianta grăbită…

Anastasia s-a gândit o clipă şi, din câte mi s-a părut mie, a încropit o variantă de urgență. Iată din ce consta.

Bariera neîncrederii

— Ceea ce ceri tu, Vladimir, este realizabil, eu simt că este, doar că tu nu vrei să cauți soluția singur. În loc să îți cheltui energia pentru a căuta o rezolvare, tu te laşi în baza mea, poate-o găsesc eu...

Singur ți-ai ridicat o barieră dinainte – bariera neîncrederii în forțele proprii! Tratând cu mine, tu o fortifici din ce în ce mai mult. Dincolo de ea, Vladimir, de partea cealaltă a barierei neîncrederii în propriile puteri, înfloresc încântătoare grădini, minunate flori, printre ele trăiesc oameni fericiți, dar tu toate astea nu le vezi – te încurcă bariera de tine însuți ridicată!

Dacă îți voi găsi eu soluția, bariera se va întări şi mai mult. În timp ce soluția e banal de simplă... ceea ce mă întristează. Gândeşte-te, de ce nu o găseşti singur? Nu vrei să crezi că eşti capabil.

Cu siguranță te-ai adresat mie, gândind că sunt un soi de magiciană capabilă, printr-o putere neomenească, să găsească soluția la problema ta. Însă eu nu sunt o magiciană. Eu captez din Univers informația despre orice, despre toate cele ce le ştie El, folosindu-mă de sentimente, însă de acest lucru este capabil oricare om sănătos fizic care gândeşte curat şi care nu şi-a ridicat singur bariera neîncrederii în forțele proprii.

Informația din Univers seamănă foarte mult cu ceea ce poate conține un super-computer. Posesorul unui computer atinge câteva butoane şi primeşte informația necesară. Acum imaginează-ți, Vladimir, că tu, în loc să apeşi câteva taste, ceri ajutor de la mine. Omul are o nevoie constantă de informații, iar dacă nu ştie să atingă acele câteva taste,

atunci alături de el va trebui să se afle în permanență cineva priceput.

—Din computer ştiu cum să scot informațiile, de la Univers nu.

— E simplu! Foarte simplu! Caută singur soluția la probleme. Trebuie să crezi că eşti tocmai cel care găseşte informația cea autentică. Cea veritabilă!

— Da, mă tot gândesc, de un an întreg mă gândesc, dar nu găsesc nici un răspuns.

—Ți-am spus doar, răspunsul nu poate depăşi bariera ridicată de tine, iar cererea ta fierbinte către mine nu face altceva decât să confirme asta. Problema nu o să ți-o rezolv eu.

Refuzul categoric al Anastasiei de a mă ajuta m-a indignat.

— E clar că nu mă vei ajuta. De regulă eşti foarte hotărâtă, nicio argumentare nu te va mişca de pe poziție, i-am aruncat eu cu ironie amară.

— Repet: acolo deja locuiesc trei sute de familii. Doamne fereşte să mai fie la fel şi în alte locuri! Cert e că acolo simt deja trei sute…

— Vladimir, e posibil ca tocmai Dumnezeu să fi predispus condiția asta. Imaginează-ți, dacă solul ar fi fost fertil de la început, poate că oamenii nici nu aveau să obțină aceste terenuri. Posibil ca chiar Dumnezeu să fi aranjat astfel ca administrația să considere terenurile improprii pentru culturi sau grădini. Se poate ca oamenii de acolo să fie luați în batjocură, despre ei să se spună că nu vor avea parte de oaze paradisiace, dar va ajunge doar o scânteioară de informație care să penetreze la cel puțin unu dintre ei şi pe acest pământ vor răsări miliarde de floricele şi iarbă, iar în pomi fructe.

—Da, este posibil să pătrundă o scânteioară, însă am vrea să trăim acum, astăzi, şi posibil cu viziunea unui viitor minunat, nu cu cea a deznădejdii.

Pe neaşteptate am simțit căldură în spate şi m-am

întors. Lângă mine stătea fiul, Volodea. Privirile noastre s-au întâlnit, iar neobişnuita căldură s-a amplificat.

Volodea, la chip seamănă cu Anastasia şi, poate, un pic şi cu mine pe vremea când eram încă tânăr. E înalt cam cât mine. Formele corpului încă juvenil se evidenţiază printr-o structură robustă şi atletică, dar nu ca aceea a culturiştilor formaţi artificial, ci printr-o armonie ideală.

Privirea... Seamănă privirii tandre a Anastasiei, însă mai e şi altceva... înţelegeţi, în privirea lui se citeşte o încredere neobişnuită. Neobişnuită şi oarecum confortantă, de ca şi cum nu ar cunoaşte existenţa neajunsurilor vieţii sau nu şi-ar închipui situaţii pe care omul să nu le poată depăşi.

S-a înclinat în faţa mea, apoi i s-a adresat Anastasiei:

—Mama, eu am auzit ce vorbiţi. Permite-mi să vorbesc şi eu, să îţi spun opinia mea.

S-a plecat cu respect în faţa Anastasiei şi a aşteptat în linişte răspunsul ei.

Pentru prima oară vedeam sau simţeam cu cât respect şi cu câtă dragoste i se adresa el Anastasiei. Fără acordul ei, cu siguranţă nu şi-ar fi început discursul.

Anastasia l-a privit cu atenţie, dar nu s-a grăbit să-i răspundă. În privirile ei nu se citea severitate, ci, mai degrabă, tandreţe şi respect.

„Straniu, am gândit eu, de ce nu răspunde la o întrebare atât de simplă? Viteza ei de gândire e atât de mare, încât într-o pauză atât de lungă ar fi putut pune la punct o mulţime de variante de evoluţie a evenimentului. Şi-apoi, ce era de gândit aici?”

Într-un târziu a vorbit:

—Vorbeşte, fiule, eu cu tatăl tău te vom asculta cu atentie.

—Eu sunt de părere că ar fi bine şi corect să-l ajuţi pe tata. Eu simt că pentru el, problema este importantă. Şi dacă tu-l ajuţi, bariera neîncrederii în sine şi în propria inteligenţă nu se fortifică, ci se coboară. E posibil chiar să

cadă parțial. Consider vital ca tu să-l ajuți.

După acestea, Volodea a tăcut.

Anastasia a lăsat iar ceva timp să treacă înainte să răspundă. Cu un zâmbet pe față l-a privit dulce pe fiu, apoi a spus:

— Bineînțeles, tu ai dreptate, fiule, în situația de față, tata are într-adevăr nevoie de ajutor. Volodea, ajută-l tu pe tata, te rog. Voi doi, împreună cu ceilalți oameni, veți găsi soluția. Cel mai bine ar fi să începeți să o căutați tocmai acum, aici. Eu nu mă amestec!

Anastasia s-a întors şi s-a depărtat încetişor, la câțiva paşi s-a răsucit către noi şi a adăugat:

— Vă aşteaptă o muncă creativă interesantă. Să îmbunătățiți spațiul de viață în mod evident şi semnificativ.

Stăteam față în față cu Volodea şi l-am întrebat:

— Spune-mi, Volodea, tu poți utiliza întreaga informație din Univers, la fel ca mama? Mulți gânditori vorbesc despre ea. Stanislav Lem, un scriitor faimos, a spus despre Univers că este un supercomputer. Şi că fără acesta nu facem nimic. Tu reuşeşti să te foloseşti de el?

— La fel de repede ca mama, nu.

— De ce?

— Pentru că mama e *de rasă.*

— Ce înseamnă *de rasă*? — am întrebat eu mirat.

— Înseamnă că în ea s-a conservat gena Omului Primordial.

—În tine de ce nu s-a păstrat? Am înțeles…

Şi în sinea mea am adăugat: „Pentru că eu, tatăl tău, nu sunt *de rasă.* Probabil aşa i-a explicat şi Anastasia. Şi dacă-i aşa, de ce a decis să dea viață unui copil de rasă îndoielnică? Nu a găsit pe altul, va să zică?…”

Fiul mă privea atent înțelegând, probabil, la ce mă gândesc şi a spus:

— Mama te iubeşte foarte mult, tăticule, hai să-ți arăt două chestii.

— Hai să mergem, am aprobat eu şi am pornit în spatele

fiului.

Ne-am apropiat de intrarea în bârlogul în care am înnoptat cu Anastasia la prima întâlnire. Volodea a urnit o piatră, deschizând calea spre un fel de peşteră sau groapă lungă. A băgat mâna acolo şi a scos, ca dintr-un seif, o sticlă goală de coniac şi un bastonaş.

Am înțeles imediat că era vorba despre sticla din care eu băusem coniac atunci, la prima întâlnire, în timp ce ne odihneam. „Ia te uită, a păstrat sticla", am gândit eu.

— Dar bastonaşul acela ce e? — l-am întrebat eu.

— Este bastonaşul cu care ai vrut s-o baţi pe mama atunci când s-a împotrivit ca tu să mă dai pe mine nenăscut încă, la şcoală (educație).

— Bastonul putea chiar să nu-l țină... — am spus eu încurcat.

— Mama spune că, atunci când îl țineai în mână, erai pătruns de o sumedenie de energii. Acum, pentru ea a devenit foarte prețios.

— Şi ce face ea cu obiectele acestea? În sticlă ar putea pune apă.

—Mama nu ia apă cu sticla. Deseori vine în acest loc, mută piatra, ia în mână sticla şi bastonaşul, le priveşte zâmbind şi pronunță unele cuvinte.

Tata, ea a făcut astfel încât tu să trăieşti veşnic! Din vreme în vreme să adormi câteo clipă, ca apoi să te retrezeşti într-un corp nou.

— Cum se poate face asta prin cuvinte? — am întrebat eu uimit.

— Din cuvinte se pot crea multe, mai ales atunci când aceste cuvinte sunt rostite de mama. O face des.

— Care sunt aceste cuvinte, Volodea? — l-am întrebat eu pe fiu.

Fiul meu a început să recite aidoma unor versuri, cuvintele adesea rostite de Anastasia în acest loc.

— Iubitul meu, veşnicia se aşterne la picioarele noastre. Viața îşi intră de fiecare dată în drepturi. Razele soarelui

strălucesc primăvara, în veşminte noi se îmbracă Sufletul, dar şi corpul terestru îmbrăţişează pios pământul. Floricelele abia înflorite şi iarba răsar în primăvară din trupurile noastre. Iar dacă prin Universul infinit în mici fărâmiţe te vei disipa, necredinţă cu tine păstrând şi prin veşnicie rătăcind, din pulbere, iubitul meu, eu te voi aduna.

— Şi eu am auzit odată aceste cuvinte de la Anastasia, însă am crezut că e doar un discurs frumos, nu mi-am închipuit că ar putea avea o semnificaţie anume.

— Da, tăticule, au o semnificaţie precisă.

— Ia te uită! — am continuat eu. —Îţi mulţumesc mult, Anastasia, pentru veşnicie!

— Când o revezi, tu spune-i mulţumesc cu încredere în cuvintele ei. Ea se va bucura infinit de mult.

— O să-i spun.

— Acum trebuie să rezolvăm problema pe care o ai tu, tata. Este deja a noastră, a amândurora. Hai să mergem la lac. Pe nisip o să schiţez macheta hectarului tău de pământ şi ne vom gândi împreună cum să dispunem totul. Vom medita alung până ce va veni soluţia justă.

Mergeam în spatele fiului meu şi gândeam: „Oh... De unde să scot eu soluţia? Rezolvarea unei chestiuni ca a mea, nu se găseşte nici în literatură, nici în Internet. Am căutat-o peste tot, dar nu am reuşit nimic. Am cerut sfaturi de la specialiştii agronomi, dar nici aceştia nu mi-au oferit o soluţie demnă de luat în consideraţie.

Volodea...? Evident nu a avut de unde să citească despre aşa ceva şi nu are nici capacităţile Anastasiei. Nu e capabil să utilizeze informaţiile universale. Şi dacă-i aşa, de unde să mă ajute, cu ce? Cu toate astea, uite-l cum merge de cutezător, de parcă ar fi deja sigur că rezolvă situaţia. Aici e nevoie de ceva concret, serios, nu de căutări sterile."

Şi am decis să-i vorbesc:

—Opreşte-te, Volodea, hai să ne aşezăm aici, pe trunchiul acesta. Trebuie să vorbim serios.

— Bine, tata, hai să ne aşezăm. Te ascult cu atenţie.

—Acum o să-ți dezvălui nişte chestii, sigur nu prea plăcute ție, dar sunt obligat să o fac.

—Vorbeşte, tata, eu primesc şi ce nu e plăcut, nu mă supăr.

—Tu trebuie să înțelegi că Anastasia te-a îndemnat pe tine să mă ajuți, ca eu să încetez să o mai cicălesc pe ea. Însă tu nu o să mă poți ajuta nici pe mine, nici pe cei care-şi încropesc acolo gospodăriile. Nu eşti înzestrat cu harurile mamei, cât despre agrotehnică, nu ai nicio cunoştință. Nu ştii ce e aia *amenajare peisagistică,* nu-i aşa?

— Amenajare peisagistică? Cred că e o muncă prin care omul se pregăteşte să-şi înfrumusețeze spațiul înconjurător.

— Cam aşa ceva. Doar că pentru a-l înfrumuseța, oameni înzestrați studiază prin şcoli câte cinci ani de-a rândul, uneori chiar şi mai mult, fac schimb de informații, desenează tot felul de schițe. Ai văzut vreun aşezământ amenajat aşa?

— Odată am mers cu mama într-un sat şi am văzut. Împrejurul caselor, pe terenuri, oamenii…

—Tu ai văzut nişte simple curți, fără nicio amenajare specială.

— Da, tăticule, nişte curți, însă atunci mi-am imaginat cum mi-aş dorit eu să-mi aranjez gospodăria. Am meditat şi mi-am imaginat adesea.

—Doar imaginația nu ajunge. Sunt necesare cunoştințe vaste şi concrete – cunoştințe pe care tu nu le deții. De aici rezultă că nici nu ai pe ce bază să gândeşti. Cât despre mine, mă tot gândesc deja de mai mulți ani. Şi nu numai; am cerut sfaturi de la specialişti, însă totul în van. Doar cu gândurile noastre, situația solului nu o vom rezolva. Stau şi mă gândesc totuşi că ai putea să ne ajuți. Am un plan. Va trebui să mă ajuți s-o conving pe Anastasia să se ocupe de problema asta. Dacă insistăm în doi, va ceda.

—Dar mama a luat deja o hotărâre. Decizia ei e ajutorul pentru noi! Eu nu-i pot cere mamei să-şi schimbe decizia.

— Ia te uită la el! Nu-şi permite să cearâ! — am răbufnit eu. —Va să zică, atunci când mama îți spune „ajută-mă”, tu o asculți fără să crâcneşti, dar când îți cere tatăl tău ceva, imediat, chiar fără să gândeşti, „nu pot face asta”. Ce educație! Nici un respect față de cei mai în vârstă! Față de tatăl tău!

—Eu te respect mult, tata, a răspuns calm Volodea. —Îți îndeplinesc cerința şi te ajut.

— Ah, deja e mai bine! Acum hai să ne plimbăm pân’ se înserează, apoi mergem la Anastasia cu fețe îngrijorate. Ea nu o să reziste şi o să ne ajute.

—Tata, când am spus că te voi ajuta, eu aveam în vedere că vom rezolva împreună – noi doi – problema legată de ameliorarea solului. Facem macheta şi amenajăm gospodăria.

— Aşa! Deci, vom rezolva noi doi?! Dar tu ai măcar idee?... Vino cu mine, las’ că înțelegi!...

În aceeaşi clipă ne-am îndreptat înspre râu.

Am schițat pe nisip planul hectarului din apropierea pădurii. Cu bețigaşe şi crenguțe de copaci înfipte în nisip, Volodea a reprezentat pădurea cu care se învecinează proprietatea pe latura opusă drumului. Planul gospodăriei l-am schițat doar pentru ca Volodea să se convingă pe viu de inutilitatea încercărilor lui. Apoi, într-un mod oarecum misterios, am fost antrenat de-a binelea în căutarea tuturor variantelor posibile.

Ne-am concentrat împreună, preț de două zile, asupra unei posibile modalități prin care să facem ca pe solul nefertil să poată fi cultivate legume de toate soiurile. Am făcut mintal mai multe proiecții, însă soluția nu se ivea. Nu se ivea, deoarece unul dintre criterii era acela de a soluționa totul cu resurse minime. De nu ar fi fost acest impediment, de am fi avut mai mulți bani, am fi optat pentru varianta de a cără sol fertil cu *Kamaz*[11]-urile. Doar că pentru asta ar fi

[11] *Kamaz* (rus. КАМАЗ – *Камский автомобильный завод)* – camion fabricat în

fost necesare cel puțin vreo 50 de cuve de Kamaz de pământ. Costul unui singur transport se ridică la şaptesprezece mii de ruble. Prin urmare, ar fi fost nevoie de *opt sute cincizeci de mii de ruble*[12].

Pentru majoritatea din cele trei sute de familii din aşezământ, această sumă ar fi reprezentat o problemă serioasă. Mai mult de atât, apa ce stagna deasupra, în apropiere, primăvara ar fi putut spăla şi căra în aval stratul de sol fertil.

Pentru a simplifica problema de îmbunătățire a stratului fertil, fără soluție în aparență, eu, împreună cu Volodea, am decis să facem acest proiect de amenajare a teritoriului şi ne-am concentrat să dispunem diferitele construcții astfel încât să se potrivească atât între ele cât şi cu teritoriul.

I-am explicat lui Volodea:

—La început va trebui să ridicăm toaleta şi baia, apoi anexele gospodăreşti, casa, garajul, pivnița şi sera. Totul trebuie aranjat astfel încât să fie şi frumos, şi comod.

Macheta casei am făcut-o din nisip şi am aşezat-o în centrul gospodăriei. Baia şi toaleta le-am poziționat lângă casă, anexele gospodăreşti în partea din dos a casei. Şi sera tot din nisip am făcut-o. Deasupra grămăjoarei mai lungi, am aşezat un bastonaş alb care, chipurile, să țină loc de sticlă sau polietilenă.

Însă sera asta nu se potrivea niciunde. Am pus-o ba la dreapta, ba la stânga casei, dar nimic. Oricum am fi aşezat-o nu se încadra în ambient. Ba chiar şi acest aşa-zis ambient, în ansamblu, nu-mi plăcea nici mie şi, din câte se părea, nici lui Volodea.

A privit meditativ la proiect şi a spus:

— Am comis o eroare.

---

uzina de automobile Kairta; (numele munţilor de lângă oraşul Perm' şi al râului – latină *Ciulman* – afluent major al Volgăi) (n.t.)

[12] *Opt sute cincizeci de mii de ruble* – cca. 19.000€ (n.t.)

— Ba chiar mai multe, am adăugat eu, parcă-s mai multe aici.

— Eu cred, totuşi, că e una singură. Trebuia să existe o abordare nouă, un principiu bine definit, o oarecare interdependență sau mai ştiu eu ce, care să ne fi soluționat problema imediat.

— Ce abordare? Eu am predispus totul aşa cum face majoritatea oamenilor din țară. Această structură există de secole, nu există alta. Nu ar fi putut oamenii, secole de-a rândul, să greşească, neştiind acest principiu care, după toate probabilitățile, nici nu există.

— Există, eu simt.

Volodea a tăcut un timp, apoi a adăugat: —Sau, poate, va exista. Ne vom gândi, tăticule, şi îl vom găsi.

— Unde să-l găsim, dacă nici tu, nici eu nu suntem în stare să intrăm în contact cu acea bază de date universală?

— Îl vom căuta înăuntru, în noi înşine.

— Mda, poate că tu îl vei găsi, eu, însă, acuşi păşesc pe şaizeci de ani şi probabil nu o să mai apuc.

— Vom reuşi, tăticule, neapărat vom reuşi! Eu mă voi strădui, îl voi găsi, împreună îl vom găsi!

Competiţia magilor

Pe la miezul celei de-a doua zi, împreună cu fiul am analizat următoarea variantă:

Ce-ar fi dacă nu ne-am mai chinui cu solul fertil, nu am mai scoate apa de primăvară de pe teren, ba dimpotrivă, am stăvili fluxul şi am cultiva plantele hidrofile? Varianta e un pic sărăcăcioasă, grădina nu e prea diversificată…

Tocmai în acele momente se apropie şi Anastasia cu fetiţa de mână.

Micuţa Nastenca, gândind că eu cu Volodea ne jucăm, se apropie repejor de noi şi se uită cu multă atenţie la machetă. Noi săpasem deja un şănţuleţ care reprezenta iazul. Pe malul acestuia se ridica o moviliţă de nisip (trebuia să reprezinte argilă) care compunea, de fapt, stratul superficial al terenului.

Eu, ca să nu stau cu mâinile în sân, am început să îngroş cu un băţ hotarele hectarului de pământ, adâncind conturul, apoi am aruncat beţişorul şi am rămas, pur şi simplu, uitându-mă la macheta de nisip.

Nastenca s-a apropiat de machetă în patru labe, s-a aşezat pe marginea acesteia, şi-a scărpinat meditativă năsucul şi dintr-odată… Mânuţa ei puhavă a început să greble nisipul adunându-l într-o moviliţă. A făcut asta încet, dar cu convingere. Când fetiţa a ajuns la jumătatea unei laturi a hectarului Volodea s-a apucat şi el să facă pe partea lui aceeaşi moviliţă alungită. La rândul meu, fără să stau prea mult pe gânduri, m-am apucat să strâng nisipul de pe margine cu ambele mâini.

Ca rezultat a ieşit un hectar împrejmuit pe toate patru

laturile cu un terasament de pământ. Priveam cu toții în liniște la opera realizată. Fiecare, probabil, ca şi mine, încerca să realizeze ce ar fi putut însemna asta.

— Eu am înțeles! — s-a auzit din spatele meu, vocea Anastasiei. — Fantastic! Ați avut o idee inedită! Acum… Acum o să încerc să înțeleg, să pătrund intenția voastră mai în detaliu. Gata, am înțeles! Voi aveți de gând să realizați un terasament de sol fertil, înalt de aproape jumătate de metru, pe perimetrul hectarului folosind pentru asta atât pământ fertil cât şi nisip. Tare! Ați îngroşat stratul fertil.

Pe tot perimetrul lotului ați proiectat să ridicați doi pereți de argilă la o distanță de patru metri unu de celălalt. Prin săparea iazului va rezulta multă argilă. O puteți folosi la ridicarea pereților. În acest fel, terasamentul vostru se va afla în interiorul tranşeului de argilă. Acolo, în acest tranşeu veți arunca crengi şi frunze putrede din pădure şi veți presăra peste ele pământ. Prin asta veți obține un tranşeu de compost, lung patru sute de metri în care pământul înălțat va fi deasupra nivelului restului terenului. Aceşti pereți de argilă nu vor permite stratului de sol fertil să se spele în timpul ploilor de primăvară. Pământul ridicat, primăvara se va încălzi mai repede, ceea ce va permite însămânțarea anticipată a multor culturi cu cel puțin două săptămâni. Va să zică, voi ați înțeles corect că a face compostul săpând gropi în pământ unde, la suprafață, apa stagnează mult timp, e mai puțin rațional, deoarece aceasta se va umple cu apă de ploaie care nu se poate scurge prin pereții de argilă, iar dacă acolo veți planta pomi, rădăcinile acestora vor putrezi.

Pe acest terasament, deja din primul an poate fi cultivat porumbul, floarea-soarelui, iar pe marginile ridicate, flori. Spre toamnă, chiar din primul an, hectarul de teren nu va fi împrejmuit numai de un simplu terasament, ci de un terasament pe care va creşte un gard verde de doi metri. Vara târziu îl veți reface, veți aduce din nou pământ, iar în primăvara următoare, acest terasament va deveni şi mai

fertil. Când terenul se va aşeza, pe el se vor putea planta pomi fructiferi, legume şi flori. Pereții de argilă, cu timpul se lasă din cauza umidității, dar argila bătătorită ține stratul fertil, iar rădăcinile plantelor nu-i vor permite să se împrăştie.

Aceste ronduri de jumătate de metru din lut, ridicate alături de iaz, ce sunt? Ah, nu-mi spuneți, am înțeles! În ele aduceți pământ fertil din pădure şi plantați pomi fructiferi, iar împrejurul lor, legume şi flori.

Îmi place cum ați gândit! E original şi simplu. Ați decis ca în anumite locuri să înălțați cu jumătate de metru stratul de sol fertil. În această movilă, rădăcinilor le va fi cald şi comod. Mai departe, copacii, crescând, îşi vor face singuri treaba. În fiecare primăvară, copacii se scutură de frunze, care, apoi, putrezesc, îngroşând stratul fertil.

Fantastic! Voi ați apăsat efectiv un butonaş şi ați pus în mişcare un organism biologic de sine stătător.

Am înțeles că Anastasia îşi prezenta soluția de ea găsită, lăsând să se înțeleagă cum că am fi găsit-o noi, iar ea doar o ghiceşte. Această situație nu m-a făcut să mă simt deloc prost. M-am bucurat chiar de soluția găsită de ea. E simplă, frumoasă şi nu cere resurse multe.

Însă Volodea nu se bucura deloc, ci, fără să ridice capul, privea neîntrerupt la macheta aşezării. Mi s-a strâns inima când mi-am imaginat ce ar fi putut fi în sufletul lui în acele momente. Se simțea încurcat față de mine, deoarece ținuse să-mi arate soluția lui. Şi nici față de sine nu se simțea tocmai bine, deoarece nu reuşise să facă ce-i ceruse Anastasia.

În această zi jumătate de colaborare la proiect, m-am apropiat foarte mult de fiul meu. Nu m-am supărat deloc pe el pentru încăpățânarea lui. L-am urmărit cum s-a căznit să îmbunătățească stratul fertil de sol, analizând toate variantele posibile şi acum mi-era milă de el. Încetasem s-o mai ascult pe Anastasia. Nu-i posibil să-ți înjoseşti într-atât copilul! Pe lângă faptul că eu, cu o zi înainte, încercasem

să-i dovedesc că nu are şanse de a găsi o soluție, acum mai vine şi Anastasia cu criticile ei să priveze de valoare munca noastră. Nu ar fi trebuit să se comporte aşa! Sau... Pentru câteva clipe am avut sentimentul că Anastasia îl zădăra premeditat pe fiul nostru, punându-l să se concentreze şi să-şi accelereze gândirea.

—Acele pătrate din centrul proiectului vostru ce sunt? — a întrebat Anastasia.

—E casa, am răspuns eu. —Eu şi Volodea am găsit de cuviință să poziționăm casa tocmai în centrul aşezării. Împrejur vom ridica anexele gospodăreşti. De la poartă către casă vom aşterne un drumeag pe marginea căruia vor creşte flori.

Mă aşteptam ca Anastasia să-mi laude găselnița, de asta am şi spus „eu şi Volodea", cu toate că ideea de a plasa casa în centrul aşezării era exclusiv a mea. Aş fi vrut să-mi susțin oarecum fiul, însă îmi ieşise totul pe dos.

— Şi unde e intrarea în casa voastră? a întrebat ea.

— Pe partea pe care vine drumeagul, se înțelege. Vii, intri direct, pe platforma din fața intrării parchezi maşina, apoi te ridici pe veranda sub cerul liber. Acolo va fi aşezată o masă. Pe verandă se serveşte ceaiul cu prietenii şi se contemplă florile.

— Şi drumul de acces, a adăugat Anastasia cu o oarecare asprime în voce.

— Şi drumul, am răspuns eu, de va fi acoperit cu pavele frumoase.

— Şi după casă ce e?

— După casă e livada şi grădina.

— Înseamnă că livada o veți avea în spatele casei? Pe verandă serviți ceaiul cu prietenii, admirați florile, în timp ce toate celelalte, care sunt după casă, vor fi lipsite de atenția voastră. Vladimir, ar trebui să ştii că toate animalele, toate plantele, au nevoie de atenția omului. Fără aceasta, ele nu-şi pot îndeplini menirea pe deplin.

Plantele îi pot oferi omului energiile necesare lui doar

dacă ştiu, în primul rând, care sunt aceste energii. Şi cum să afle toate astea, de vreme ce tu limitezi contactul cu ele? Vladimir, tu cunoşti importanța contactului cu lumea vegetală?

— Da, o cunosc, am răspuns eu încercând să-mi ascund mâhnirea de la faptul că, din câte se părea, casa nu fusese poziționată tocmai inspirat. Jumătate de hectar, împreună cu livada, într-adevăr, se aflau în partea din dosul casei.

— Altceva ce nu înțeleg, a continuat ea, este de ce nu ați aruncat această movilă de pe malul iazului. Îngreunează totul.

La auzul acestor cuvinte, Volodea nu se mai abținu. Se ridică, se înclină ca şi mai 'nainte în fața Anastasiei, apoi spuse:

— Dă-mi voie să-ți explic, mama.

— Explică-mi, fiule. Te rog.

Cei doi – fiu şi mamă – stăteau față în față... Acuşi, acuşi, intră în competiție. Competiția inteligenței şi a capacităților omului.

O, Doamne, cât e de frumoasă Anastasia! Cât e de misterioasă şi neobişnuită cu capacitățile şi inteligența ei, această femeie de care mă apropiasem deja atât de... O viață, ba două, nu mi-ar ajunge să o merit! Iar fiul, şi el, cu trăsăturile feței uşor asemănătoare mamei, e un copil frumos şi bine făcut! Doar un pic nechibzuit, poate, şi cam prea încrezător în sine. De ce vrea să intre în competiție? Şi mai ales în prezența mea! Recunoscuse de bună voie că nu are capacitățile Anastasiei. Cu siguranță este mândru şi cutezător, însă şi un pic nechibzuit. Cu toate astea, mă durea sufletul pentru el şi aş fi dorit ca Volodea — fiul meu – printr-un miracol, să învingă competiția care tocmai începuse.

— Mama, asta nu e doar o movilă, continuă el.

— Atunci ce e? — întrebă zâmbind cu o oarecare rigiditate în voce, Anastasia.

— Cum să-ți spun?...

Rostind încet şi apăsat cuvintele, cu intenția să scoată ceva din movila asta, Volodea răspunse:

— E baia.

La auzul neaşteptatei şi aberantei afirmații a fiului am trepidat, totuşi, în mod cu totul inexplicabil, i-am susținut teoria:

— Da, asta e o baie obişnuită, modernă, o construcție foarte utilă. Fără baie, unde te speli, unde faci saună?

M-am străduit să trag de timp ca Volodea să iasă din situație, să găsească ceva. Mai degrabă ar fi spus că movila era bună iarna să se dea cu schiurile şi gata! Nechibzuit!

— În baie se mai poate şi dormi, până ce se ridică casa, am continuat eu cu logica mea. Însă inspirația mi s-a terminat şi am tăcut.

— Foarte ciudat. Nu există nicio asemănare între acest deluşor de argilă şi baia. Şi nici intrarea nu o văd, remarcă Anastasia.

Iaca, am gândit eu, fiul a făcut-o de oaie cu baia lui. A pierdut. S-a terminat competiția magilor.

Cu toate astea, Volodea continuă:

— Asta e doar o machetă, mama. Movilița care ar trebui să fie din argilă, e din nisip, iar nisipul se năruie, aşa că intrarea nu se vede.

Ca şi până atunci, Volodea vorbea calm, vizibil gândindu-se intens la ceva. Ca la un semn, chipul i se lumină, continuă să vorbească, însă acum şi mai hotărât şi mai apăsat: —Când va fi reală – din argilă adică – uite aici, pe marginea iazului, vom realiza intrarea în această încăpere ovală cu cupolă. Diametrul încăperii ovale va fi de doi sau trei metri. Înălțimea de doi metri şi treizeci de centimetri. Grosimea pereților poate atinge un metru. În pereți vor fi predispuse nişte canale de evacuare a fumului şi aerului fierbinte, toate vor converge într-un canal mai mare care, ulterior, poate fi închis cu un dop.

Pe marginea încăperii ovale vor fi dispuse pietre, iar în centru va arde focul.

Pereții acestei încăperi se vor înfierbânta din interior. La acest foc, se poate încălzi de pe latura iazului şi înăuntru poate intra un om. Corpul său se va încălzi din toate părțile, de sus şi de jos. Argila va emana o căldură binefăcătoare şi prielnică corpului uman.

—Aşa este! E o căldură foarte prielnică, remarcă Anastasia deja meditativă, mai ales dacă înăuntru va fi aşezat un recipient cu un macerat de plante medicinale.

Informația despre o astfel de baie nu există în Univers, deci voi nu aveați de unde să o primiți. Înseamnă că voi ați adăugat această informație în Univers, iar acum voi sunteți...

Mă uitam la această moviliță de pământ de pe machetă şi-mi imaginam baia, împrejurul ei straturi cu flori, trandafiri şi malul iazului. De la această privelişte, pe corp mi se revărsă o plăcută căldură. Am înțeles intuitiv că Volodea concepuse ceva ce, până atunci, nu existase. Mă bucuram. Simțeam cum fericirea îmi învăluie şi corpul, şi Sufletul.

Am continuat să mă gândesc la proiect în ansamblu şi la cât de minunată era Anastasia, la trup şi la minte. Se înțelege de la sine că şi ea a luat parte la acest proiect şi, probabil – mai mult ca a celorlalți – participarea ei a ajutat la soluționarea chestiunii cu îmbunătățirea stratului fertil de sol, acolo unde înainte părea fără speranțe. Ca să vezi! Să ridici deasupra terenului o movilă de compost şi s-o transformi într-o grădină vie! Deci a fost de acord să ne ajute, încălcându-şi prin asta principiile. Ne-a ajutat oarecum pe ascuns. Mă apropiai de ea şi-i şoptii:

—Toate astea le-ai gândit tu. Ai găsit soluția, îți mulțumesc, Anastasia.

— Noi toți împreună am găsit-o, Vladimir, şopti la rândul ei, Anastasia.

— Şi, cu siguranță, în mare partea este meritul celor trei sute de familii despre care ai vorbit tu.

— Dar acei oameni nu erau aici în timp ce noi ne

gândeam.

— Aici e posibil să nu fi fost, însă erau acolo, pe hectarele lor, unde, ca şi noi, se gândeau cum să facă mai bine. Imaginează-ți, Vladimir, ce ar fi fost ca ei să nu fi existat deloc. Ai fi reuşit să declanşezi tu această agitație cu toată familia? Te-ai fi deranjat, te-ai fi concentrat aşa tare să găseşti o soluție? Dacă ei nu ar fi existat, probabil tu, nici pe departe, nu te-ai fi gândit la asta. Este posibil ca aceste trei sute de familii să fie participanții esențiali la proiect.

—Da, sunt de acord, noi toți, împreună l-am creat şi pentru acest „împreună", îți mulțumesc ție, Anastasia, apoi am adăugat: —Şi pentru veşnicia mie dăruită îți mulțumesc. Am fost în locul în care ții sticla aceea goală.

Anastasia îşi coborî uşor privirea şi adăugă:

— Şi beţişorul…

— Şi beţişorul, am confirmat eu şi am râs.

Râse copios şi cu veselie şi ea. Chiar şi micuța Nastenca începuse să țopăie împrejurul machetei, agitând mânuțele şi râzând. Doar Volodea, absent de la toate, ca şi-nainte concentrat şi meditativ, privea la machetă.

Am simțit milă pentru fiul meu. Cu toate că avuse ideea cu neobişnuita baie, sigur încă se mai considera nedemn de a respecta vorba mamei.

Şi în fața mea, acum, cu siguranță, se simțea prost, deoarece nu mă ascultase şi se hazardase să arate că putem rezolva şi fără Anastasia. A depus eforturi, însă… Aş fi vrut să-l susțin, să-l înveselesc cumva, însă cum? Nu ştiam.

Volodea privea concentrat la machetă, probabil cu intenția să mai găsească câte ceva, însă fără să înțeleagă că esențialul era deja făcut.

Seara târziu, înainte de a merge la culcare, am întrebat-o pe Anastasia:

— Copiii unde dorm?

— Pe unde vor ei, răspunse Anastasia. Nastenca câteodată doarme cu mine. De ce mă întrebi?

—Aşa, din pură curiozitate. Aş fi vrut să mai sporovăiesc

una, alta cu Volodea.

— Cheamă-l, atunci.

— Cum să-l chem? Să-l strig, sau?...

— Cheamă-l şi gata, te va auzi.

L-am chemat şi, după un timp, l-am văzut venind spre mine. Ca şi înainte, era din cale-afară de concentrat. Când fiul meu se apropie de mine, l-am întrebat:

—Volodea, tu când ai decis ca movila aceea să fie baia? Mie de ce nu mi-ai spus?

— Ideea mi-a venit în minte tocmai în clipa în care mama a început să critice proiectul şi movila de argilă de pe machetă. Am decis să o numesc baie, deoarece tu, tăticule, înainte îmi spuseseşi: „Mai înainte de toate, pe aşezare e nevoie de baie şi toaletă". Pentru toaletă, movilița e un pic cam mare, aşa că am stabilit să facem baia acolo.

— Dar după aceea tu ai vorbit despre structura ei şi despre utilitate. Tu, toate astea le-ai gândit aşa din zbor sau şi tu poți folosi informația din Univers, ca mama ta?

—Exact ca mama, nu pot, tăticule, dar în asta e ceva pozitiv. Eu încerc să gândesc singur ceea ce nu pot primi ca informație şi uneori îmi reuşeşte.

—Şi ce bine îți reuşeşte! Tu eşti un inventator!? Nu îmi iese din cap invenția ta. Chiar voi face un model când mă întorc acasă. Cumpăr un urcior de lut, îi fac o gătiră la bază, gâtul i-l închid cu ceva găurit pe unde sa trec un furtun şi dau foc la o lumânare înăuntru. Las să ardă o oră, două, ca să văd cum se încălzeşte. Doar că pereții urciorului sunt subțiri, modelul nu va fi prea robust.

—Tu, tăticule, acoperă urciorul de lut şi modelul va fi mai real.

— Exact, o să-l acopăr. Tu, Volodea, scuză-mă... Cum să spun...? Am fost un pic necumpătat când am spus că nu vei reuşi nimic. Nu fi supărat pe mine.

— Eu nu mă supăr niciodată pe tine, tăticule, răspunse el liniştit.

—Nici pe mama să nu te superi. Cred că ai înțeles că ea

doar s-a prefăcut că acest terasament de pământ de pe perimetrul hectarului de teren l-am născocit noi, de fapt ea ne-a sugerat ideea nouă şi Nastencăi.

—Da, tăticule, am înțeles.

—Dar asta nu contează – cine a născocit – important este că problema cu pământul acum e rezolvată. E tare Anastasia, nu-i aşa, Volodea?

—Mama ne-a incitat la competiție, tăticule.

—La competiție? Ne-a incitat? Ceva am simțit eu, când voi doi stăteați față în față. E un fel de joc acesta, Volodea? Pentru dezvoltarea minții, nu?

—Se poate spune joc, dar mai exact e competiție.

—Totuşi este inechitabilă această competiție. Anastasia deține informații de natură universală, noi nu. Cum să intri în competiție?

Volodea ascultă argumentările mele şi cu încredere vorbi liniştit:

— Eu am acceptat sfidarea.

— Ai făcut rău. O să pierzi. Sută la sută vei pierde! Şi apoi o să te amărăşti, cum ai făcut şi azi. Te-am observat în timp ce vorbea Anastasia de terasamentul de pământ, de casa din centrul proiectului şi de împrejurimi. Erai mâhnit, cu capul lăsat. Acum o să te amărăşti şi mai tare.

—Eu nu pot pierde, tăticule. Eşecul meu o va întrista pe mama.

— Aşadar, ar fi bine să se dea bătută oarecum ca să nu te facă să suferi ulterior.

— Mama nu poate să se dea bătută.

— Ah, Volodea, Volodea, mi se pare mie sau eşti un pic cam necumpătat? Nu contează. Ce-a fost, a fost, mergi şi dormi, Volodea. Merg şi eu la culcare şi o să mă gândesc cum să aranjăm cât mai bine casa pe hectar.

—Da, tăticule, trebuie să te odihneşti bine. Somn binecuvântat ție, tăticule.

Ne-am despărțit, însă pe mine nu m-a prins somnul imediat. Şi i-am spus Anastasiei:

—Nu mă aştepta, Anastasia, mergi şi te culcă. Trebuie să mă mai gândesc la una, la alta.

În noaptea albă a Siberiei, am ieşit la uşa adăpostului subteran şi mă gândeam cum să-l ajut pe Volodea. Uneori o priveam pe Anastasia care dormea. Dormea pe o parte, colăcită, cu o mână sub creştet, zâmbind într-un mod ciudat prin somn.

Zâmbeşte dulce, frumoasa, ca un copilaş. La ce-a trebuit să ne critice aşa aprig planurile? A găsit că nu am poziționat bine casa pe machetă! Jumătate de hectar e în dosul casei, a spus. Într-adevăr, aşa este. Ar fi trebuit să îmi amintesc cum sunt poziționate casele de pri revistele de design. Volodea, bineînțeles, nu ştie să aranjeze construcțiile, nu are cunoştințe. Trebuie să-l ajut eu, altfel se încrede prea mult în propriile forțe. Îmi doream atât de mult să-l ajut, încât simțeam că nu o să adorm până ce nu voi găsi ceva concret. Văzusem cu toptanul case de provincie cu tot felul de acareturi, amplasate pe terenuri verzi. Deci trebuie să găsesc soluția optimă. Doar că până acum nu am găsit nimic. Majoritatea caselor pe care-am avut ocazia să le văd, au ferestrele ce dau spre stradă.

Trecuse demult de miezul nopții, însă eu încă mă mai preumblam prin fața bârlogului subteran, analizând diversele variante cu casa şi construcțiile anexe.

Ca prin minune îmi veni o idee! Dintr-odată m-am iluminat! Găselnița mi-a plăcut pe loc. Ah, lasʾ că mâine îi răspund eu ei! Mâine! Am început să mă gândesc cum o să-i explic Anastasiei chestiunea cu dosul casei. Voi începe cam aşa, calm: „Tu, Anastasia, ieri ai pomenit ceva despre poziția casei, despre ceea ce e în dosul ei.” „Da, aşa am spus: jumătate din gospodărie e în dosul casei”, va spune ea. „Nu e adevărat, Anastasia, nu e deloc aşa. Deoarece tu nu ai remarcat ridicătură de pe machetă. Veranda-terasă este de jur împrejurul casei. Când va fi cald, vom sta cu prietenii la umbră, pe partea opusă intrării. Stăm, contemplăm livada, straturile, astfel nu va mai fi dosul

casei, ascuns. Veranda-terasă va împrejmui toată casa." „Ah, da. Aşa e, nu m-am gândit", va spune ea. Mulțumit de idee, m-am aşezat încet lângă frumusețea de pădureancă, ca să nu-i tulbur somnul. Noaptea am avut un vis ciudat legat de baie. Se făcea că intram acolo şi închideam uşa după mine. Iar baia se desprindea de pământ şi se ridica în cer, accelerând din ce în ce mai mult...

Pasărea de foc

M-am trezit pe la unsprezece. Am dormit aşa de mult, probabil, de la cele două zile de concentrare. Doar ce-am deschis ochii şi vroiam deja să vorbesc imediat cu fiul meu despre baie. Trebuia să-i spun că nu e doar o simplă baie, ci o structură multifuncțională. Poate face de şemineu în aer liber, unde să stai cu familia şi cu prietenii. Puteai usca rufele, ciupercile şi multe altele. Puteai coace pâine şi găti tot felul de bucate gustoase. Totodată, în ea puteai să te lecuieşti, încălzindu-se cu căldura ei neobişnuită. Prins de aceste gânduri, m-am apropiat de locul de pe malul lacului unde se afla macheta. Cum m-am înfățişat din tufişuri, am văzut acest tablou:

Alături de machetă şedea lupoaica obosită cu labele murdare de lut. La vreo doi metri mai încolo, într-o groapă nu prea mare, ursoaica frământa argila. Volodea, stând în genunchi pe malul lacului, netezea ceva cu palmele, lipea o construcție din lut... O construcție...? Nu! Limba mi se încurcă în gură ca să pot numi baie ceea ce vedeam. Mi-a pierit până şi teama de fiare şi m-am apropiat.

Partea centrală a ceea ce construise Volodea semăna cu capul şi corpul unei păsări neobişnuite. La baza trunchiului se vedea o deschizătură – intrarea în încăpere.

De pe partea centrală a construcției – mica pasăre de lut - se desprindeau aripile care cuprindeau spațiul. Sub aripi şedeau două persoane, semănau cu mine şi Anastasia. La mijloc se juca o fetiță. Ziua era înnourată, soarele ba strălucea, ba se ascundea după nori. Jocul de umbre dădea impresia că pasărea ar fi vie şi şi-ar putea lua zborul numai

ce oamenii ar fi intrat înăuntru.

— E ca un făcut, de azi dimineață mă tot gândesc la baia asta a voastră, se auzi vocea Anastasiei care se apropia cu Nastenca dinspre lac.

— Are ceva ciudat, trebuie să ghicim ce. Eu chiar am…

Anastasia amuți, fără să-şi termine fraza. Tocmai dăduse cu ochii de opera fiului. Se apropie împreună cu fetița, se aşează lângă machetă, o strânse la piept şi, un timp, s-a uitat în tăcere la statueta frumoasă şi neobişnuită. Apoi vorbi, de parcă ar fi meditat cu voce tare:

—Pământ, foc, apă, eter, emanație, om şi tot restul – toate acestea într-o singură pasăre! Şi atât de ciudată… O pasăre asemănătoare vulturului care i-a dus pe sus pe copii…

— E o structură multifuncțională, i-am spus eu Anastasiei cu bucurie şi emoție, în ea nu te poți numai încălzi cu prietenii, ci poți coace şi pâine, poți să găteşti, să usuci ciuperci şi multe altele.

— Da, se poate, dar nu cu prietenii. Numai cu rudele apropiate, adesea singur.

— De ce?

— Acest dispozitiv va funcționa, probabil, mult mai efectiv decât dolmenul. Înăuntru se poate medita.

În timp ce noi discutam, Nastenca se apropie de machetă şi cu degetuțul, insistentă, se căznea să facă o gaură în peretele păsării.

— Uite, Anastasia, fiica noastră, Nastenca vrea să strice macheta.

— Cred că vrea să ne arate că în cupolă neapărat trebuie făcute deschizături, geamuri orientate în toate cele patru părți ale luminii. În acest fel, ziua va fi lumină, iar noaptea se vor vedea stelele.

— Iar în centru am decis să fac o fereastră, adăugă Volodea.

Nastenca, parcă înțelegând că am priceput cu toții ce vrea, încetă să mai scociorască lutul cu degetuțul şi,

încetişor, de ca şi cum ar fi meditat la ale ei, porni spre pădure.

— Anasta! — am spus eu pe nepusă masă.

Nastenca se întoarse şi mă privi cu atenție. Vântişorul îi răscolea o şuviță de păr şi îi descoperea alunița asemănătoare unei steluțe, de pe frunte. Fetița zâmbi şi îşi continuă drumul, al cărui țel îl cunoştea doar ea.

Anastasia privea în tăcere la construcția fiului şi încerca să înțeleagă ceva. Niciodată nu o mai văzusem aşa concentrată. Vorbi în cele din urmă, de ca şi cum ar fi meditat cu voce tare:

—Cinci cercuri de lumină se vor roti în funcție de mişcarea soarelui şi a lunii. Pe pereții şi pe podeaua structurii ovale sau rotunde. E foarte important. Îl vor lumina pe om.

—Spune-mi, Anastasia, omul din interiorul acestei încăperi îşi va putea îndrepta sănătatea ca într-o oarecare altă baie?

—Va fi mult mai eficientă decât oricare altă baie sau decât toate, luate la un loc. Argila încălzită va emana o căldură foarte prielnică omului, sângele va circula mai repede prin vine, organele interne se vor încălzi şi se vor curăța.

— Ce boli anume pot fi tratate în acest dispozitiv?

— Efectul asupra organismului omului, aici, va fi foarte binefăcător, prin urmare, acesta va lupta mai uşor împotriva oricărei maladii, dar mai poate şi să-şi concentreze toate forțele şi pe un organ concret.

— Rinichii, de exemplu, cum pot fi tratați, cum să ne concentrăm forțele pe ei?

— Într-o vană de lemn puneți nisip curat, poziționați-o în centrul încăperii ovale, iar când nisipul se înfierbântă, băgați-vă în vană. Doar capul să vă rămână afară. Înainte de asta să mâncați mult pepene. Nisipul declanşează transpirația, care va fi eliminată prin porii pielii.

— Asta se întâmplă şi într-o baie normală, de ce să stai

în nisip?

—Vladimir, într-o baie normală transpirația de pe părțile superioare ale spinării, de pe piept, unde se duce?

— Cum, unde? Se prelinge în jos.

— Întocmai, se scurge în jos, trecând peste alți pori, îngreunându-le funcția de transpirație. Nisipul uscat şi fierbinte absoarbe foarte bine umiditatea, astfel sudoarea va merge direct în nisip şi nu se va prelinge peste tot corpul omului. Foarte bine, de asemenea, este ca în baia de nisip să se bea fierturi din plante medicinale.

— Dar ficatul cum se poate cura?

— Înseamnă că şi ficatul te supără, Vladimir?

— Cam pe toți îi supără.

— O însănătoşire eficientă a ficatului, în acest dispozitiv, se poate obține la trei noaptea.

— De ce anume la trei noaptea?

— La ora asta, pe ficat îl vor ajuta toate celelalte organe interne să se curețe de mizeriile acumulate. Iar dacă pui şi mâna în locul în care se află ficatul şi te gândeşti la el cu recunoştință, şi-i spui „îți mulțumesc”, atunci începe să se îndrepte singur.

— Cum adică, să se îndrepte singur? Ce, e viu ficatul?

— Clar lucru că e viu, ca toate organele din corp.

— Cum se face că în acest dispozitiv se poate medita bine? Tu ai spus că e posibil, ba chiar mai intens decât în dolmene.

— Oamenii care intrau în dolmene, meditau în eternitate. Doreau să transmită informația urmaşilor. Iar dolmenul îi ajuta în asta. Acest dispozitiv inedit este şi mai eficient decât dolmenul. Poate ajuta la transmiterea informațiilor, dar mai poate, în anumite condiții, şi să capteze informații din Univers, să i le treacă omului. Informații care se află în adâncul ierburilor.

Anastasia tăcu dintr-odată, se uită la Volodea şi îl întrebă:

—Tu vrei să întregeşti proiectul aşezării cu încă ceva,

Volodea?

— Da, mama, dar mai întâi aş vrea să rămân singur să pot medita.

— Bine, nu te vom deranja.

Anastasia o apucă de mânuţă pe Nastenca şi se pregătea să plece, când Volodea o rugă:

— Nastenca poate să rămână.

Nastenca, auzind cerinţa frăţiorului, se dezlipi rapid de Anastasia şi merse la el.

Eu cu Anastasia am plecat.

Nu judeca în van

În dimineața ce a urmat, eu cu Anastasia am decis să mergem în poiana bunicului ei. Mai demult îi cerusem să mă ducă să văd acest loc – poiana lui – şi să vorbesc cu el. Ca să ajungem la poiana bunicului, Anastasia a spus că sunt necesare nu mai puțin de trei ore. Prin urmare, călătoria ar fi putut lua o zi întreagă, doar că nouă ne-a luat două.

Am continuat să discutăm despre aşezare şi în timp ce mergeam prin taiga spre poiana bunicului.

— Ştii, Anastasia, mulți constructori consideră că nu e bine să tragă curent electric pe aceste proprietăți şi, îndeobşte, să nu aducă nici un fel de tehnologii. Alții da.

—Tu cum consideri, Vladimir?

— Cred că la început, fără toate aceste tehnologii şi fără constructori profesionişti, e imposibil.

—E posibil să ai dreptate, Vladimir, fie ca toate aceste tehnologii dobândite de-a lungul veacurilor acum să lucreze în slujba binelui. Are loc, astfel, uniunea polurilor opuse. Dar cred că necesar va fi să proiectați viața în aşa fel încât, pe viitor, gradual, să vă descurcați fără toate acestea.

Am urmat-o în tăcere pe Anastasia. Păşind peste trunchiuri de copaci căzuți la pământ, aplecându-mă să mă feresc de tot felul de tufişuri crescute pe cărarea necunoscută, mă gândeam la ale mele şi, poate, din acest motiv, am rămas un pic în urma ei. Am pierdut-o din vedere. Dar doar la câțiva paşi, i-am auzit din nou vocea Anastasiei.

—Probabil ai obosit, Vladimir, ne putem aşeza să ne odihnim.

— Hai, am răspuns eu.

— Nu e tocmai uşor drumul acesta. Doar de o oră mergem şi parcă am fi parcurs deja zece kilometri.

Ne-am aşezat pe trunchiul unui copac. Anastasia mi-a întins un pumn de coacăze, culese din mers. În tăcere am mâncat gustoasele fructe de taiga şi am continuat să mă gândesc la situaţia mea neplăcută. Apoi m-am decis să-i vorbesc Anastasiei despre asta.

— S-a întâmplat aşa, Anastasia, că de mai mulţi ani mă tot gândesc Ia situaţia mea neplăcută. Într-una din cărţi, eu am scris despre apariţia Creştinismului în Rusi', am evocat fapte istorice, date de prin muzee. Iar informaţia mea a rezultat negativă. A semănat cu o ocupare a Rusiei. Îndeobşte şi evenimentele le-am expus corect, şi deducţiile, cu toate astea sufletul meu nu se simte bine, deja de mai mulţi ani.

— Ce-ţi provoacă neplăcerea, Vladimir? Faptul că tot felul de slujitori ai Bisericii se dezic cu negativitate de tine?

— Nu, cu toate astea m-am obişnuit, altele nu-mi dau pace.

— Care altele, Vladimir?

— Când am scris negativ despre creştinarea Rusi'-ei, pare-se nu m-am adresat nepoliticos cuiva în particular, ci tuturor deodată. Abia ulterior am înţeles că nu trebuia să procedez aşa în niciun caz.

—Şi de unde ai înţeles asta, Vladimir?

— În sătucul Kuznici', la bunici, am petrecut cei mai frumoşi ani ai copilăriei mele. Îmi amintesc bine multe detalii din această viaţă. Mi-amintesc că în micuţa bojdeucă ucraineană, deasupra unei măsuţe de colţ erau atârnate icoane creştine. Bunica le împodobea cu ştergărele brodate şi aprindea candele.

Şi îmi mai amintesc că mama, chiar şi cu picioarele bolnave, mergea la biserică. Adesea îmi vine în minte părintele meu spiritual, măreţul stareţ al Lavrei Troiţa Serghiev, părintele Teodorit. Biblia ce mi-a făcut-o cadou o

mai am încă.

Din asta reiese că eu, tratând Creştinismul cu negativitate, am făcut asta şi cu bunica şi bunicul, şi cu părintele meu duhovnicesc, părintele Teodorit. Şi, probabil, şi față de multă altă lume bună. Când am realizat asta, cu prima ocazie, fiind invitat la canalul de stat, *Moscova 1,* m-am scuzat față de Biserică. Dar asta nu m-a uşurat cu mult. Tu ce crezi că ar mai trebui să fac pentru a-mi răscumpăra greşeala față de cei dragi? Şi poate şi față de mine însumi.

— Cred că ar trebui să realizezi până la capăt şi să rechemi o imagine pozitivă, care s-o acopere pe cea negativă.

— Desigur, uşor de spus, să conştientizez. Mă căznesc să fac asta de mai mulți ani, doar că nu prea-mi reuşeşte. Spune-mi, tu cum vezi religiile, ai vreo preferință, negi sau accepți vreuna în mod particular?

— Nu înțeleg, Vladimir, ce vrei să spui cu *a nega,* însă voi încerca să-ți arăt arborele tău genealogic. Ia un bastonaş, acela să fie sabia cu care tu să sfărâmi lanțul pe care-l simți negativ.

În spațiu şi-a făcut apariția un lanț lung de persoane care se țineau de mână. La gâtul unui grup dintre aceste persoane atârnau cruciulițe şi tot felul de iconițe.

— Vezi, Vladimir, acestea sunt rudele tale de religie ortodoxă. Ceilalți, cu turbane pe capete, musulmanii, fac parte tot din arborele tău genealogic. Şi iată şi un grup consistent de oameni care astăzi sunt numiți păgâni. Mai departe se țin de mână înaintaşii tăi din perioada Vedică, în spatele lor, cu trăsăturile foarte şterse, sunt reprezentanții primei rase. Despre ei putem spune că sunt oamenii primei civilizații terestre. Nu sunt bine definiți, deoarece, despre ei nu există informația în Univers, dar şi printre ei se numără rude de ale tale.

Primul om din acest lanț genealogic a fost plămădit de Dumnezeu, acum se ține de mână cu El. În toți cei de la el

încolo, există câte-o particulă a lui Dumnezeu, într-o zi se va întâmpla ceva şi unul dintre urmaşii neamului tău îi va cunoaşte şi-i va simți pe toți ceilalți. Şi se va ține şi el de mână cu Dumnezeu. E posibil să fii tocmai tu acela sau să fie strănepoții tăi. Astfel ia naştere un cerc. Acest cerc este Alfa, este Omega şi Alfa din nou…

Acum gândeşte-te şi spune, pe care din grupurile de oameni ai vrea tu să-l îndepărtezi de lanț?

— Să mă gândesc pe care… Aşteaptă, aşteaptă, Anastasia, dar dacă eu îndepărtez cel puțin un grup de oameni, lanțul se va rupe.

— Se înțelege că se va rupe.

— Iar dacă se rupe, omul care-l întrerupe nu va mai putea în veci să-L mai înțeleagă pe Dumnezeu, să-L ia de mână şi să închidă cercul.

— Nu va mai putea. Şi eu cred la fel.

— Şi atunci, ce înseamnă asta? Că oamenii trebuie să accepte toate religiile?

— Ce religie să adopte, e alegerea fiecărui om în parte, dar, gândesc eu, nu se poate nega nimic din cele petrecute pe drumul omului. Probabil, tot ceea ce a fost în trecut, a fost necesar pentru a atinge conştiința de azi. Ceea ce tu consideri bun, negreşit va trebui acceptat. Ceea ce, însă, tu consideri negativ, trebuie cunoscut, pentru ca pe viitor să nu se mai repete. Dar nu negat.

—Şi dacă se întâmplă să nu cunoşti, neapărat se va repeta, şi anume sub aceeaşi formă?

— Da, se va repeta. Soseşte un proroc care, chipurile, aduce noutatea. Cei ce au uitat, îl vor asculta cu entuziasm, ignorând că prin asta creează din nou negativul.

— Însă mi se pare imposibil să se cunoască tot ceea ce s-a întâmplat cu omenirea din momentul creației. Azi, chiar cele mai recente evenimente istorice, cercetătorii istorici le răstălmăcesc în favoarea puterii.

— În tine, Vladimir, şi în fiecare om în parte, care trăieşte pe Pământ, sălăşluieşte o particulă care deține

toată informația despre neam, din clipa creației până în ziua de azi.

—Înțeleg. Această informație se păstrează la nivel genetic în fiecare om, dar cum să învățăm să o folosim? Iată chestiunea!

—Nu negați, nu respingeți nicio fărâmiță din particula voastră.

— Nimeni nu cred că-şi va nega propria particulă.

—Atunci când tu respingi o informație despre trecut, ajunsă la tine dinafară, tu de fapt negi particula ce este în tine.

—Dar dacă informația nu e adevărată?

—Particula cu informația falsă e tot în tine. Este păstrată pentru ca tu să înțelegi minciuna.

—Anastasia, tu ai povestit şi i-ai înfățișat pe acei călugări îmbrăcați în negru, ce au ucis familia de vedruşi care nu accepta să-şi vândă credința şi modul de trai. Eu am scris într-o carte despre asta. Imaginea vedruşilor a strălucit foarte puternic, aşa spun mulți. Şi eu mi-o amintesc adesea. În mod special scena în care artistul vedrus rănit stătea întins sub un brad strângând la piept statueta femeii iubite, sculptată în lemn. El o iubise toată viața, însă ea se măritase cu altul. El a continuat s-o iubească, ascunzându-şi iubirea. Dar când îşi sculpta statuetele sale, toate semănau cu ea.

El, bătrânul stareț, s-a aruncat în luptă împotriva unui detaşament de potrivnici, pentru a-i îndepărta de familia iubitei sale, apoi a fost rănit. Eu am scris aceste cuvinte: „Pe iarbă stă întins un vedrus, nu se căina, din piept îi curgea un pârâiaş de sânge. Nu ştia să plângă bradul...” Ți-aminteşti?

—Da, Vladimir, mi-amintesc această emoționantă scenă.

— Atunci cum să nu-i resping eu sau alții, după această scenă, pe monahii în negru?

—Spune-mi, Vladimir, tu ce simți despre tine? Cine eşti tu? Vedrusul cel rănit sau monahii în negru?

— Eu? Cine sunt eu? Înseamnă că de asta mi-ai arătat… Ca să definesc… Ce legătură am eu cu astea?

—Acolo, în trecut, în acea scenă, erau înaintaşii tăi. Cine erau ei? Tu ce gândeşti, Vladimir?

— N-am idee. Aş fi vrut să fi fost vedruşi. Desigur, erau vedruşi! Deoarece monahii în negru au venit în Rusi' dintr-o altă țara. Spune-mi, Anastasia, am înțeles bine? Spune-mi!

—Vladimir, nu te agita. Analizează cu calm informația. Înaintaşii tăi erau într-adevăr vedruşi. Dar şi monahii cei amenințători erau tot strămoşii tăi.

Cu toții se trag din Unu, ceea ce înseamnă că sunt frați cu toții. Uitând asta, popoarele se bat între ele, ucigându-se ca „duşmane". Şi a fost aşa, poate, nu în van. Odată cu începutul noului mileniu, pe Pământ s-a aşternut o altă conştiință existențială, o nouă era s-a instaurat. Era minunatei transfigurări a Pământului!

—Deja a sosit? A sosit?… Oarecum şi eu simt de parcă se întâmplă ceva în lume, mai ales când văd cum fac oamenii sate întregi prin locuri părăsite din Vetre de Familie. Ei sunt prevestitorii noii ere?

— Conştiința şi simțămintele lor prevestesc noutatea pentru umanitate.

—Dar pe cealaltă parte, la televizor priveşti buletinul de ştiri şi… în primele rânduri se vorbeşte despre ce conducător a mai întâlnit ce conducător, cât costă petrolul, despre criza economică vorbesc de ani de zile, însă nimic consistent nu propun.

— La televizor, Vladimir, tu vezi evenimente dintr-o viață anterioară. Universul trăieşte deja în alte dimensiuni. Aminteşte-ți trecutul în mod obiectiv. Cu tine ia doar puterea rugăciunii străbunilor.

— Ce să înțeleg? Ce înseamnă „puterea rugăciunii"? Cum e?

— Din generație în generație, înaintaşii tăi au privit zilnic la icoana ortodoxă, s-au închinat la ea, s-au gândit şi i-au prezentat doleanțele lor. Ea i-a ascultat şi s-a căznit

să-i ajute, astfel a devenit tot mai puternică cu fiecare zi ce trecea. Şi te va ajuta şi pe tine, deja te-a ajutat. Mai citeşte cu atenție şi Coranul pe care ți l-a dăruit mai-marele muftiu al musulmanilor. Şi Biblia de la părintele Teodorit. Şi aminteşte-ți cu evlavie ziua în care ai vorbit în fața oamenilor în mărețul Sobor al lui Iisus Mântuitorul. Şi ziua în care stăteai la masa din frumoasa moschee, *Lala Tulpan*[13]. Alături de tine – la egal cu tine – stătea un slujitor ortodox. Acolo ai vorbit de aşezăminte. Ecologiştii au luat cuvântul. Tu-ți aminteşti acea zi?

— Da, îmi amintesc. Întâlnirea o organizase muftiul superior. Veniseră oameni de diferite religii şi cu toții i-au fost recunoscători muftiului. Însă eu mi-amintesc şi altceva. Articolele de bârfă din presă. Mi-aduc aminte că la televizor, pe canalul *Moscova 1,* au încercat să râdă de mine.

— Poate că era nevoie de clevetire la adresa ta?

— Necesară? De ce? Ce tot spui, Anastasia?

— Ai păşit în palat, în templu. Erai un erou? Da! Doar că nu ai rezistat alămurilor, fanfarei. Şi-atunci cum să te salvezi de la mândrie?

— Nu eram nici orgolios, nici mândru. Doar obosit.

— Înseamnă că de la oboseală, Vladimir, pe neaşteptate, luând cuvântul în sala arhiplină cu cititori, în capitala Bielorusiei, ai început să excomunici public un episcop. De la oboseală, oare?

—Nu am făcut-o serios. Mi-a fost adus la cunoştință, înainte de a lua cuvântul, că el…

— Şi sala te-a aplaudat. Energia gândului colectiv s-a ridicat în slăvi.

— Şi acum ce e cu episcopul?

---

[13] *Lala Tulpan* (se pronunţă *Lealea)* (rus. *Ляля-Тюльпан)* – moschee-medresă, centru cultural-educaţional islamic, ridicată în centrul oraşului Ufa din Federaţia Rusă (capitala Republicii Başkiria) (n.t.)

— Nu mă interesează de el acum, Vladimir, ci de tine. Doreai să înțelegi, să simți, să-ți clarifici ideile despre religii?

— Da.

— Asta va trebui să o faci singur, eu voi vorbi despre evenimentele viitoare, poate că informațiile dezvăluite te vor ajuta.

Se va întâmpla curând ca președinții a peste o sută cincizeci de țări să se întrunească. Vor avea de soluționat, împreună cu oamenii de știință, o problemă. Cum să fie reduse emanațiile de gaze nocive rezultate din activitățile oamenilor în atmosferă. Gaze care amenință planeta cu catastrofa! Însă cei o sută cincizeci de președinți de pe Pământ nu reușesc să găsească o soluție, se vor divide părerile [14] . Și gazul produs de activitățile umane, va continua să ucidă Pământul. Ce spui, Vladimir, despre această situație?

— Ce e de spus aici? Nu e prima oară când se adună șefii de guverne pentru a soluționa problema ecologică, însă în van. Majoritatea oamenilor nici nu mai dă vreo atenție acestor întruniri.

— De ce?

- Deoarece nu a răsunat nicio propunere individuală concretă din partea vreunui stat. Și, atâta timp, cât nu există în ordinea de zi propuneri individuale concrete, la ce bun aceste întâlniri? Doar să-i facă pe oameni să râdă?

—După tine, care ar fi aceste propuneri individuale concrete?

— Aceste propuneri vor apărea atunci când majoritatea oamenilor de pe Pământ își vor schimba prioritățile existențiale. Se va naște dorința de a îmbunătăți ambientul

---

[14] Între 7 şi 18 decembrie 2009, in Copenhaga a avut loc *smmit*-ul şefilor de stat pe tema ecologică, menit sâ reducă emanaţiile de gaze de seră în atmosferă. La dezbaterile *summit*-ului au luat parte reprezentanţii a 192 de ţări. (n.a.)

de viaţă şi de a nu mai lucra în fabrici toxice pentru bani, pentru mâncare. Aceste fabrici nocive nu pot fi închise de nici un conducător, deoarece se va agrava criza locurilor de muncă, se vor declanşa revolte, iar conducerea va fi sub presiune.

— Aşadar, capii de state nu sunt în măsură să preîntâmpine catastrofa globală? Poate că o altă conducere, aceea duhovnicească, va reuşi. Se adună toţi patriarhii, tuturor religiilor, îşi dau cuvântul unii celorlalţi de a determina enoriaşii să-şi îmbunătăţească mijloacele de trai terestre...

— Da! Întocmai! Ei ar fi putut soluţiona mult mai eficient această chestiune, influenţând totodată poporul şi puterea.

— Aşadar, Vladimir, ce zici acum? Sunt importante, necesare religiile?

—Reiese că sunt şi importante, şi necesare. Şi ar fi extraordinar dacă şi-ar uni forţele şi le-ar îndrepta înspre îmbunătăţirea condiţiilor de trai material şi spiritual. Dar şi aici e nevoie d concretitudine. Proiectul tău, Anastasia, este, fără discuţie, concret şi oamenii îl acceptă cu sufletele şi cu inimile. Doar că există o condiţie care pune la îndoială perspectiva proiectului.

— Care e această condiţie?

— Modul de trai al familiilor pe Vatra Familiei, descris de tine este, indubitabil, net superior celui adoptat de oamenii contemporani, de la oraşe şi de la sate. Chiar şi acum, în pofida lipsei oricărui suport guvernamental, numărul acestor familii creşte constant cu fiecare an care trece. După toate probabilităţile, va veni vremea în care marea majoritate a populaţiei Pământului îşi va dori să trăiască în propria Vatră de Familie. Atunci, nu vor mai ajunge hectarele de pământ pentru fiecare doritor. Deja de pe acum se vociferează că ar fi necesară nimicirea unei părţi a populaţiei planetei, pe motiv că nu ajung resursele naturale şi spaţiul pentru toţi. Potrivit acestor zvonuri, pe Pământ ar trebui să rămână acel miliard de aur şi alte două-trei

miliarde care să-l slujească. Astăzi, populația de pe Pământ atinge cifra de şase miliarde şi deja se ridică chestiunea limitării natalității,cum ar fi de exemplu în China, unde, pe o suprafață de 9,6 milioane de km^2, trăiesc un miliard trei sute de milioane de suflete.

Dacă modelul de viață prezentat de tine va fi adoptat pe scară largă, atunci va creşte longevitatea. Este evident şi de netăgăduit faptul că omul care îşi duce zilele pe Vatra sa de Familie, în lipsa obiceiurilor nocive, şi aicii am în vedere alcoolul, țigările şi altele, în prezența unei alimentații de calitate, a aerului curat şi vindecător, longevitatea va creşte, în medie, de două ori.

Familiile care trăiesc pe Vetrele de Familie, vor dori să aibă copii, şi e ştiut că dorința este mult mai mare decât a celor care trăiesc în oraşele moderne. Implicit, nu peste mult timp, noile familii nu vor mai putea obține hectarul de pământ pentru a-şi ridica Vatra Familiei.

Eu înțeleg că ieşire din această situație trebuie să existe. Nu ar fi putut Dumnezeu, gândindu-se la frumos, să creeze o astfel de situație fără ieşire, care să întărâte oamenii la războaie pentru spațiul vital. Bunicul tău afirmă că explorarea cosmosului prin metodele contemporane este absurdă şi lipsită de perspectivă şi că există o altă metodă, care se numeşte *psiho-teleportare.* Dar, oricât m-aş fi concentrat şi m-aş fi gândit, nu am reuşit să o înțeleg în detaliu. Nu se crede în existența ei, iar ştiința nici nu pomeneşte.

—Ştiu şi eu de existența acestei metode de psi-ho-teleportare prin care se poate explora spațiul cosmic şi alte planete, însă nimeni din neamul meu nu cunoaşte detaliile şi mecanismele acestei metode. Eu sper ca oamenii care-şi vor clădi Vetrele de Familie, copiii şi nepoții lor să găsească, să înțeleagă cum, pe baza a ce acționează această tehnică. Se va întâmpla negreşit!

Dar înțeleg şi neliniştea ta, Vladimir. Dacă omul, deja de pe acum nu va vedea măcar o părticică din acest mecanism,

va rămâne cu frica necunoaşterii destinului propriului neam. Aşa că neapărat va trebui să înceapă să cunoască măcar o parte din acesta.

Eu mă gândesc fără întrerupere la acest mecanism, caut, însă până acum am găsit doar dovezi logice ale existenței în sine. E posibil ca aceste deducții logice să fie necesar să fie aşternute şi să fie cerut oamenilor, din domeniul ştiinței biologice şi programării să gândească împreună. Toți împreună va trebui să dezvăluim această metodă.

Vladimir, am ajuns, uite casa… Aici e spațiul bunicului, mă anunță Anastasia.

Partidul Neamului

Bunicul Anastasiei se evidenția tot timpul prin originalitatea comportamentului său. Chiar de erau chestiuni serioase, el vorbea întotdeauna ba cu umor, ba cu tâlc. Şi iată că nici de data asta nu s-a dezmințit. Când ne-am apropiat de poiană, l-am văzut pe bunicul Anastasiei şezut sub un cedru cu picioarele încrucişate privind cu atenție la un baston înfipt în pământ în fața sa. Era evident că demult simțise că ne apropiam de el, era imposibil să nu simtă prezența noastră, cu toate astea, nu ne-a dat nicio atenție. Nici atunci când ne-am apropiat de el, nu s-a răsucit către noi şi nici nu ne-a salutat. Am aşteptat vreo trei-patru minute, apoi i-am şoptit Anastasiei:

— Încearcă să-i spui ceva, altminteri stăm aici mult şi bine.

— Bine, Vladimir. Voi încerca să înțeleg ce face, răspunse tot în şoaptă Anastasia.

În cele din urmă, i s-a adresat bunicului:

— Demult am sosit, bunicule.

A urmat ceva ciudat: bunicul Anastasiei, vorbind cu bastonul, a spus pe nepusă masă:

— Datorită unor circumstanțe neprevăzute se anunță o suspendare de cincisprezece minute.

Apoi s-a ridicat, ne-a invitat deoparte şi cu ton serios ne-a informat:

— Acum eram în plină adunare cu Partidul Neamului. Mai durează încă patruzeci şi cinci de minute, aşa că va trebui să aşteptați.

—Adică, cum? Adunare de partid. Nu văd pe nimeni aici.

Şi-apoi Partidul Neamului nici nu a fost încă instituit, m-am mirat eu.

— Mda, de voi încă nu, răspunse bătrânul. — Eu, pentru mine, l-am instituit deja.

— Adică? Cum l-aţi instituit? Şi cine face parte din acest partid?

— Eu singur fac parte. Uite, tocmai mă pregătesc de congres.

— Ce congres, de vreme ce sunteţi singur în partid?

— Deocamdată singur, dar poate că vor mai fi cei care-şi vor institui Partidul Neamului. Aşa că vom ţine congres.

— Cum e posibil?

— Tu însuti susţineai că ceva trebuie inventat. Iată că eu am inventat ceva: ca să nu preseze cineva în mod particular cu autoritatea sa asupra membrilor populari ai partidului, fiecare să-şi conducă singur propriul Partid al Neamului. Iar la congres vor fi toţi egali.

— Care e ordinea do zi la această adunare?

— Darea de seamă a conducerii asupra activităţii de îmbunătăţire a ambientului de trai.

— Cine face darea asta de seamă?

— Mai mulţi. După pauză voi audia Ministrul Comunicaţiilor.

— Dar nu e aici!

— Pentru tine nu e, pentru mine, da.

— Şi el ştie că-l ascultaţi? — am întrebat eu curios.

— Nu ştie. Şi de ce ar trebui să-şi întrerupă el lucrările?

— Când şi unde va avea loc congresul vostru?

— Când vor decide iniţiatorii.

— Care iniţiatori?

— Ceilalţi membri ai Partidului Neamului.

Îndeobşte ideea instituirii Partidului Neamului, în care toţi membrii să fie egali, indiferent de comicitatea formulării bătrânului, merită atentie. Metoda tradiţională de rânduire a partidului nu are nicio iegatură aici, nu seamănă nicicum cu PCUS. În asta nu se întrevede un sâmbure de

raționalitate. Fiecare e liber să acționeze în conformitate cu sufletul şi inima, nu la ordin sau funcție de adunarea generală. Astfel, fiecare membru al partidului poate acționa liber şi poate lua orice fel de măsuri. După cum mi s-a părut mie, în această situație ia ființă o societate vie care se dezvoltă de la sine, în care fiecare îşi poate propune inițiativa. Despărțindu-mă de bătrân, încercând să rămân în ton cu el, i-am spus serios:

— Curând o să înființez şi eu Partidul meu.

Ce să mai vorbim?... Fiecare să-şi facă treaba. Ceea ce s-a întâmplat mai departe cu bunicul Anastasiei, necesită o carte separată, ceea ce mă şi pregătesc să fac în continuare.

Explorarea planetelor virgine

Pe drumul de întoarcere de la bunicul Anastasiei, am reluat discuțiile pe tema posibilității existenței unei metode biologice de explorare a altor planete şi galaxii de către ființele terestre. I-am amintit Anastasiei:

—Anastasia, tu ai spus că te gândeşti neostoit la o metodă biologică de explorare a altor planete şi că o să găseşti o explicație rațională a existenței ei. Ai putea vorbi despre această deducție rațională?

— Putem începe acum, împreună, să analizăm situația, ulterior vei continua singur.

— Bine, Anastasia, începe tu.

— Înainte de toate, va trebui să stabilim un fapt imuabil. Tot ceea ce a fost creat în lumea tehnologică a existat şi există în formă biologică în manieră perfectă. Eşti de acord cu asta, Vladimir? Înțelegi cât e de important să acceptăm acest concept?

— Bineînțeles că da. Asta nu o ştiu numai eu, o ştiu mulți oameni. Înainte, fiecare om reuşea să facă calcule în minte, fiecare avea un calculator în cap. Şi aşa mai departe, putem aduce o multitudine de exemple.

Cel mai mult îmi place exemplul naşterii omului; este cel mai evident şi clar, deoarece şi azi, în lume există două moduri: tehnocrat şi biologic.

Metoda tehnocrată se aplică atunci când într-un institut special, învățații recoltează spermatozoizii de la bărbați şi ovulele de la femei, le amestecă într-o eprubetă pe care o păstrează într-un aparat special care menține temperatura şi umiditatea ideale. Acolo au tot soiul de condiții şi

mijloace. Metoda biologică este mult mai simplă şi eficientă: bărbatul şi femeia în aşternut... Obțin şi plăcere, şi curând şi un copil.

— Bun exemplu, Vladimir, doar că, te rog, observă un detaliu foarte important: chiar şi atunci când se plămădeşte un copil prin metoda artificială, la baza acesteia se află tot materialul biologic.

—Da, exact, e baza. Fără spermatozoid şi ovul nu se obține nimic.

— Iar metodei biologice nu-i este necesar nimic din lumea tehnologică.

—Exact, nimic. Poate patul. Cu toate că se poate şi fără pat. Sunt total de acord, Anastasia, şi înțeleg că metoda biologică este net superioară celei tehnologice. Inventând aşa-zisele aparaturi şi făcând cercetări, omul tehnocrat înlocuieşte mecanismul biologic deja existent cu unul tehnologic, primitiv. Această situație este cu totul anti-rațională.

—Şi niciodată, în istoria civilizației umane, nu există cazuri în care să fi uitat omul de capacitățile posedate şi să le schimbe cu cele tehnocrate.

Noi nu ne imaginăm azi cum se poate ajunge pe o altă planetă în mod natural. Exact la fel nu-şi imaginau oamenii altei civilizații naşterea copilului printr-o metodă ne-tehnocrată.

Astăzi multe femei nu-şi pot imagina să nască fără ajutor extern, fără maternitate şi dispozitive tehnocrate. Dacă ar fi să ne dezvoltăm în această direcție, atunci tot mai mulți copii se vor naşte în prezența mamelor surogat.

Va lua ființă o fermă în care se vor aduna femei care să nască pe cale artificială. Toată viața vor naşte copii şi-i vor da. Vor fi asigurate cu alimente, locuințe, însă vor face doar de incubator pentru embrionul uman, aşa ceva deja s-a petrecut în istoria unei civilizații umane.

În vremea acestei civilizații, clonarea copiilor se afla la un nivel foarte evoluat. Implicit, omul acestei civilizații nu-şi

imagina posibilitatea unei metode de a concepe copiii pe cale biologică. Lipsa gândului la această metodă le împiedica pe femei să dea naştere copiilor pe cale naturală, oricât de des ar fi avut contacte intime cu bărbatul. Dacă femeia, totuşi, rămânea gravidă pe cale naturală, atunci acest lucru era luat drept patologie, iar embrionul uman era ucis sau extras şi incubat artificial.

— Vladimir, eşti de acord cu afirmația că la fiecare nivel tehnologic atins de om, acesta era în condiție de a-şi uita propriile capacități biologice?

—Da, sunt de acord.

Acum spune-mi, este posibil ca omul, printr-o metodă tehnocrată, să poată transfera imaginea – de exemplu o fotografie a Vetrei Familiei – dintr-un punct în altul de pe Pământ sau din spațiul cosmic?

— Bineînțeles că poate. Cu ajutorul computerului şi a Internetului. Alege o adresă de poştă electronică, scanează imaginea pe computerul său, intră pe Internet şi o trimite la adresa stabilită – acolo imaginea apare în alt computer. Apoi o tipăreşte pe hârtie cu imprimantă. Şi în Cosmos poate fi trimisă, dacă se cunoaşte adresa de poştă electronică a navei cosmice. Chiar şi pe Lună, iar de pe Lună pe Terra. Aşa ceva deja a fost făcut.

— Bine, Vladimir, foarte bine. Doar că uiți un detaliu important, tu. Cel mai important!

— Care?

— Înainte de a face orice soi de manipulare cu computerul, în om a luat naştere gândul de a trimite imaginea.

— De acord. Nu am vorbit despre gând, deoarece se înțelege de la sine.

— Acum spune-mi, este posibil ca, pe cale tehnocrată, să fie trimise dintr-un punct într-altul, nu numai imaginile, ci şi obiectele?

— Obiectele? Nu cred că e posibil.

M-am gândit un timp, apoi am adăugat: – Mi-am

amintit, Anastasia, de o maşinărie care sub acțunea unui program informatic, taie dintr-un copac diverse modele – nişte sculpturi, de exemplu. Iar dacă acest program este trimis pe o adresă de poştă electronică într-un alt computer, de pe un alt continent sau de pe Lună, atunci, acolo, un alt computer conectat la aceeaşi maşinărie va tăia aceeaşi sculptură. În acest fel, vor fi două: una pe care-a realizat-o computerul meu, alta pe care-o reprodce cel de-al doilea computer. Astfel, sculptura pe care o am eu, va fi copiată pe un alt continent sau pe Lună.

— Aşadar, reiese că prin metodele moderne, tehnologice, se pot transporta sau copia şi realiza obiecte chiar şi pe o altă planetă?

— Da, este posibil.

— Dar tu înțelegi ce înseamnă asta, Vladimir?

— Înseamnă că există o metoda biologică de mutare de pe o planetă pe alta, metodă de mii de ori mai eficientă şi mai simplă, care poate fi folosită de orice om. Acestei metode biologice nu-i este necesară niciun fel de susținere tehnologică. Rolul esențial în ea îl joacă gândirea umană.

— Da, sunt de acord cu tine, e ca şi în cazul naşterii copilului. Important este gândul. Însă, bărbatului care intenționează să facă un copil îi trebuie şi o femeie, iar femeii care-şi doreşte un copilaş îi trebuie un bărbat. Doar împreună îşi vor materializa gândurile.

— Da, împreună, cei doi…

Vladimir, capacitatea de a crea, naşterea unui copil de către femeie şi bărbat reprezintă atingerea celui mai înalt nivel. Aşa că omul poate da viață şi pe altă planetă. Nu e clar încă ce componente sunt necesare în scopul materializării acesteia.

— Exact, Anastasia, lipseşte această grandioasă descoperire. Ar fi fost grandioasă, dacă tu sau altcineva ați fi găsit sau descoperit aceste componente biologice.

— Va trebui să ne gândim. Multe ar fi fost descoperite, percepute, dacă ne-am fi putut atinge de cunoştințele pe

care le avea prima civilizație terestră.

Oamenii Civilizaţiei Primordiale

— Eu îmi imaginez, presupun – şi despre asta vorbeşte şi logica vieții – că ei erau înzestrați cu capacități mult superioare, chiar celor ale lui Dumnezeu.

— Cine sunt aceşti misterioşi *ei?*

— Fiii lui Dumnezeu. Civilizația Primordială.

— Civilizația Primordială? Va să zică, după oamenii Civilizației Primordiale au urmat alții? Prin ce se deosebeşte această civilizație de următoarele?

— Prin turnura pe care a avut-o evoluția sa. Omenirea, Vladimir, nu dintotdeauna se îndreaptă pe calea tehnocratică, prin dimensiunea anti-rațiunii, către catastrofă. Mai întâi a existat Civilizația Primordială, care a evoluat pe o altă cale – s-o numim biologică. Foloseau tot ceea ce le lăsase Dumnezeu chiar de la începuturi. Omul acestei Civilizații cunoştea creațiile lui Dumnezeu şi cu ajutorul lor îşi îmbunătățea ambientul de viață. Creațiile Divine sunt desăvârşite, însă fiecare nouă generație trebuie să fie mai inteligentă decât cea precedentă – aşa a programat Dumnezeu!

Şi altfel nu putea fi. Altminteri Dumnezeu nu s-ar mai fi numit Dumnezeu, iar creațiile Sale, neavând capacitatea de a evolua, ar fi reprezentat sfârşitul creației. Omul este începutul măreței Creații.

Este dificil azi de imaginat cât era de măreață şi ce culmi atingea Prima Civilizație în evoluția Sa Divină, cum arăta planeta în perioada vieții materiale a acestei Civilizații.

Bineînțeles că oamenii Civilizației Primordiale, la înfățişare erau diferiți de cei contemporani. Aveau statura

corporală ideală, iar sănătatea fizică le permitea să păstreze în ei mult mai multă energie, decât îşi poate permite azi, omul modem. Cunoştinţele biologice primordiale, primite de la Creator, le permiteau evoluţia.

Toate cuceririle ştiinţifice şi tehnologice care există azi în lumea tehnocrată, ei le deţineau într-o măsură incomensurabil mai mare, în formă biologică.

—Unde sunt dovezile existentei acestei civilizaţii şi a cuceririlor ei?

—Dacă tu, Vladimir, vezi un adult, îţi trebuie ţie, oare, dovezi că acest om mai întâi a fost copil, apoi adolescent?

— Nu, nu e nevoie. Omul însuşi e dovada faptului că mai întâi a fost copil.

— În acelaşi fel şi civilizaţia modernă e dovada faptului ca a existat o Civilizaţie Primordială. Iar aceasta nu putea fi tehnocrată.

— Fie, nu putea. Însă din surse istorice, din săpăturile arheologice, noi remarcăm că oamenii civilizaţiilor antice, de acum o sută de mii de ani, alergau îmbrăcaţi cu piei de animale, cu bâte în mână şi vânau sau, cum se mai spune, cu greu îşi făceau rost de hrană.

— Arheologii au găsit oameni din era post-catastrofică, din civilizaţia tehnocrată.

Imaginează-ţi, Vladimir, pe Pământ trăieşte o civilizaţie tehnocrată care atinge aşa-zisul apogeu al dezvoltării sale tehnologice. Însă fiecare cale tehnologică ucide Pământul, înrăutăţeşte condiţia ecologică, distruge biosfera, în instanţă se produce o catastrofă tehnogenică de proporţii planetare. Puterea sau elita, întotdeauna ştiu de iminenţa catastrofei şi se pregăteşte să se salveze. Una din civilizaţii, de exemplu, şi-a construit pe o orbită terestră un întreg complex tehnologic de mărimea a două oceane. Pe acest complex, ei s-au salvat de la schimbările catastrofice de pe Pământ. Numai că acest complex tehnologic nu a putut ţine oamenii la infinit, întrucât el însuşi era degradabil. Oamenii care s-au salvat de la catastrofa de pe Pământ, au

supraviețuit acolo aproape şaizeci de ani. Au făcut copii. Dar a sosit şi ziua în care viața pe acest complex artificial a devenit imposibilă. Oamenii care locuiau acolo au început să moară şi atunci a fost luată decizia de a se întoarce pe Pământ, ceea ce au şi făcut. Au aterizat pe Pământ în capsule speciale. Pe Pământul pârjolit începuseră să crească din nou plante, iar lumea animală îşi reluase viața. Nu toți oamenii au avut norocul să nimerească în acea oază. Cei care au aterizat în pustiuri sau pe lava incandescentă au pierit. Cei care au reuşit să cadă pe un teren de pământ pe care încă se mai păstrase parțial viața, s-au bucurat de succesul lor. Acum o să-ți arăt.

Iată-i, şase oameni, ies din capsula incandescentă. Se bucură de iarba verde şi de aerul bun de respirat. Uite, doi copilaşi – o fetiță şi un băiețel – se uită cu interes la un tufiş de coacăze şi la gâzele de pe acesta. Un bărbat în vârstă, complet chel, se întoarce în capsulă şi ia de acolo o cutie cu alimente. Pune cutia pe pământ, se uită la, băiețel şi la fetiță, care stăteau lângă tufişul de coacăze, apoi merge la mama lor, undeva mai departe.

— Ar fi bine dacă te-ai depărta de aici şi ai duce cu tine şi copiii. Ne-au rămas alimente pentru aproape o săptămână. Soțul tău a murit, eu sunt o rudă de-a voastră îndepărtată, dar nu voi fi în stare să vă protejez când se va începe lupta pentru hrană.

— Dă-ne de mâncare măcar pe o zi.

— Ia-ți singură, dar fă tot posibilul să nu atragi atenția şi fugi repede.

Femeia s-a apropiat de cutia aşezată pe pământ, s-a aplecat ca şi, cum şi-ar fi aranjat un pantof, cu dexteritate a luat din cutie trei tuburi cu ceva în ele şi le-a ascuns sub combinezon. Apoi s-a îndreptat iute către copii şi, spunându-le că vrea, chipurile, să le arate nişte tufişuri şi mai interesante, i-a îndepărtat de aparatul de zbor aterizat.

Oamenii întorşi pe Pământ deținеau cunoştințe tehnologice. Erau pricepuți în a folosi computerul şi

telefonul satelitar, a conduce maşini şi nave spaţiale, însă toate acestea, acum nu le foloseau la nimic, ba chiar le erau nocive. Pe Pământ fuseseră distruse toate reţelele de comunicaţie şi majoritatea mecanismelor. Multe dintre ele, rămase ca vestigiu al pericolului mortal, erau pe deasupra şi radioactive.

Mama cu fetiţa şi băieţelul şi-au dus mai departe neamul. Şi din nou umanitatea a apucat-o pe calea dezvoltării tehnologice şi a urmat-o timp de milenii. Arheologii au scos la iveală aşezăminte ancestrale. Mormintele înaintaşilor în care au găsit arme rudimentare de vânătoare, au dat de înţeles cercetătorilor că ar fi descoperit modelul de viaţă primordial. Însă ei au văzut oamenii de la sfârşitul civilizaţiei lor. Uneori arheologii au descoperit picturi rupestre – oameni îmbrăcaţi de scafandru. Oamenii de ştiinţă au avansat ipoteza că oamenii s-ar trage din fiinţe extraterestre, că umanitatea în antichitate ar fi primit cunoştinţele de la alieni. Şi încă odată au refuzat să vadă că în picturile rupestre, fiinţele scafandru nu sunt altceva decât oamenii unui sfârşit de civilizaţie.

— Unde e acum Civilizaţia Primordială?

— A dispărut. A dispărut fără urmă, dintr-un motiv misterios. În momentul dispariţiei oamenilor Civilizaţiei Primordiale, a fost ştearsă informaţia despre cuceririle lor din baza de date universală. Au făcut-o ei înşişi, nu se ştie prin ce metodă. Şi de ce au procedat aşa, se poate doar presupune, bănui.

— Tu ce-ţi imaginezi, Anastasia?

— Presupun că, simţindu-se săvârşitorii destinului lumilor Universului, au recunoscut în ei şi virusul anti-raţiunii, al anti-lumii, şi faptul că nu au îndeajuns de multă imunitate faţă de acesta. Şi atunci s-au distrus psihologic pe sine şi cuceririle lor, lăsând pe Pământ pe aceia ca erau mai contagiaţi decât alţii cu acest virus al anti-raţiunii, al anti-lumii. Pentru a merge până la capăt şi

a cunoaşte dimensiunea anti-raţiunii. Acum, noi – urmaşii Civilizaţiei Primordiale – vom cunoaşte pe deplin esenţa anti-raţiunii şi, cu o clipă înaintea catastrofei planetare, vom echilibra înăuntrul nostru Raţiunea şi anti-raţiunea.

Toate cuceririle Primei Civilizaţii Terestre se vor deschide în noi într-o formă nouă şi mult mai completă.

— Dar dacă aceste cunoştinţe ni se vor dezvălui, cum spui tu, înseamnă că undeva, totuşi, există, sunt.

— Există în fiecare om.

Brusc, Anastasia şi-a întrerupt relatarea şi a amuţit.

— Ce s-a întâmplat, Anastasia? De ce taci acum?

— Ceva s-a întâmplat în spaţiul universal, eu presimt, Vladimir. Simt o vibraţie. Tu nu?

— Nu simt nimic, doar o mică adiere de vânt, parcă.

— Da, vântul, dar e cu întreruperi.

— Posibil să fie aşa, şi ce-i cu asta? S-a întâmplat ceva rău sau ceva bun?

— Nu ştiu, Vladimir. Doar un lucru e clar! Ceea ce s-a întâmplat a agitat spaţiul.

— Unde s-a întâmplat?

— Cred că pe malul lacului nostru.

— Şi cum de a reacţionat întregul Univers la ceea ce s-a petrecut?

— Universul reacţionează de fiecare dată când apare o informaţie neobişnuită şi interesantă.

— Hai să alergăm iute la lacul nostru, Anastasia. Ne-am pus în mişcare cu pas grăbit. În răstimpuri, când taigaua o permitea, încercam să alerg. Ne-am oprit sa ne tragem suflul doar o singură dată, apoi ne-am grăbit spre lacul nostru.

Abia pe ultimii metri înainte de lac, mi-am imaginat că i s-ar fi întâmplat ceva neplăcut fiului şi i-am cerut Anastasiei să se oprească.

— Aşteaptă, Anastasia. Ascultă-mă, înţelege! Volodea consideră că tu l-ai incitat la competiţie. E adevărat ce presupune el?

— Da, a răspuns liniştită Anastasia.

— Nu o să explic acum de ce această idee nu e echitabilă. Niciodată! Însă, te rog foarte mult, nu mai critica tot ce-a făcut Volodea în cele două zile în care noi am lipsit.

Evident, el o fi lucrat de dimineață până seara la machetă. Se chinuie. Eu ştiu. L-am văzut în timp ce ne concentram pe proiect. Doar că el nu dispune de îndeajuns de multă informație. Dacă tu te apuci să-i critici munca, el se va amărî. Mi-a spus că dacă nu câştigă întrecerea, mama se va supăra tare mult.

Îți imaginezi, el se va chinui doar ca să nu te supere pe tine.

— Dar pe tine, Vladimir?

— Da, cred că nici pe mine. Dar noi suntem doi adulți şi ar trebui să înțelegem că la proiectul aşezării nu mai e nimic de adăugat. Terasamentul dimprejurul proprietății e o idee strălucitoare, însă a fost deja prezentată, iazul l-am făcut, poziționarea casei, de asemenea, veranda dimprejurul casei nu te mai preocupă. Ce a mai rămas? Rondurile cu flori, straturile, toate astea sunt mărunțişuri. Tehnologia de construcție e, şi ea, un detaliu. Înțelege, Anastasia, nu a mai rămas spațiu de altele. Ai făcut deja totul singură, i-ai sugerat fiului totul şi nu i-ai mai lăsat nimic de creat. Măcar un pic de laudă, pentru eforturile lui…

— Doar pentru strădanie nu pot. Va fi o laudă înjositoare.

— Înjositoare? Dar să-l pui pe copil într-o situație fară ieşire nu e oare înjosire? Nu, nu e înjosire! E bătaie de joc!

— Vladimir, te rog să mă crezi, nu îmi bat joc de propriul copil. În el sălăşluieşte atât particula ta, cât şi a mea. Informația şi cunoştințele adunate atât de înaintaşii tai, cât şi ai mei. L-au educat bunicul şi străbunicul. Capacitățile fiului nostru încă sunt în stare latentă, dar eu sunt încrezătoare că se vor revela. Sunt grandioase!

— Fie cum spui tu – grandioase – dar lasă-mă să-ți explic: nu a mai rămas nimic de adăugat, creativ, pentru a-i

incita capacitățile creative. Proiectul aşezării e deja realizat.

—Tu aşa consideri, că e gata? Mie, însă, demult mi se pare că nici eu, nici tu şi nici alți oameni care-şi clădesc aceste Vetre ale Familiilor, nu cunoaştem predestinarea lor primordială. Intuitiv, mulți o percep, de asta multă lume e atrasă de ideea de a le clădi. Acest gând e la nivelul simțămintelor, doar că nu e destul de limpede şi bine definit. Nu se ştie îndeajuns despre viitor şi nemurire.

Chiar din clipa creației omului şi până acum, în el se află tot ceea ce a fost creat inițial şi ei – Oamenii-zei ai Civilizației Primordiale – se află, câteo fărâmiță, în fiecare om contemporan. Şi e posibil ca ei să simtă şi să vadă ceea ce se întâmplă. Atunci când eu, cu exces de nesăbuință, l-am împins pe fiul în postura aceea ridicolă în fața ta, această particulă, probabil, s-a activat, nu a mai rezistat, ori poate vremea sa a sosit... E posibil ca Volodea să perceapă cunoştințele tăinuite în el. I-a reuşit deosebit de frumoasă şi funcțională această invenție a lui – pasărea de foc.

— Anastasia, tu înțelege că vrei imposibilul. Tu vrei ca fiul nostru să-ți explice şi să facă, însă tu însuți nu ştii ce aştepți. Tu doar presimți aceste noi predestinații ale Vetrei Familiei, însă Volodea e posibil chiar să nu aibă idee de presimțirile tale.

—Presimțirile mele le are şi fiul nostru, Vladimir.

Mergeam în spatele Anastasiei şi deveneam tot mai conştient că nici nu va jubila de bucurie în fața fiului dar nici nu-l va lăuda în van. Ba mai mult, ar putea să-l critice iar. Eu, însă, nu o voi face! Mi-am impus să găsesc cuvintele prin care să-l îmbărbătez şi să-l laud pentru strădanii.

Am rămas un pic în urma ei. Anastasia a ieşit din taiga, s-a oprit sub un cedru şi s-a concentrat de departe la ce se petrecea pe malul lacului.

Pe malul nisipos al lacului, împrejmuit de cedrii seculari, Volodea ridicase o construcție ciudată. Era un pătrat simplu sau o altă formă dreptunghiulară, care flanca

terasamentul de pământ îmbrățișându-l pe două laturi cu pereți de argilă. La colțuri, pereții erau albi şi ceva mai înalți decât pe laterale. Pe margine, în interiorul pătratului, se vedea iazul, alături de acesta pasărea aceea inedită, iar în centrul formei geometrice rectangulare, direct pe nisip, şedea Nastenca. Şi-atât. Am înțeles iute că Anastasia nu o să-l laude pe Volodea. Nu avea pentru ce. Pasărea o făcuse înainte, iar terasamentul de pământ nu-l concepuse el. Casa cu acareturile, ori nu apucase să le ridice, ori nu ştia unde să le plaseze. Pătratul, ce-i drept, era un pic straniu. M-am întors către Anastasia şi i-am spus:

—Volodea nu a apucat să facă mare lucru. Aşa că nici nu ai de ce să-l critici.

Însă Anastasia nu mi-a răspuns nimic, nici măcar nu s-a întors spre mine. Uitând de toate, se concentra pe pătrat.

Eu m-am apropiat de pătratul în care muncea fiul meu, însă acolo s-a întâmplat ceva inexplicabil. La doar câțiva paşi de macheta aşezării m-am oprit nemaifiind în putere să merg înainte. Spațiul parcă se transformase. La vedere, totul era ca şi-nainte, însă senzațiile…

Senzații inimaginabil de plăcute, parcă dintotdeauna cunoscute, dintr-o altă viață anterioară, îmbrățişau întreg spațiul şi încălzeau corpul dinăuntru. Mi-era teamă să mă mişc, ca să nu dispară… Stăteam şi priveam înmărmurit la colțul pătratului de forma unei case albe cu ferestruică şi uşă.

Am auzit vocea Anastasiei care se apropia şi mi-am revenit în fire. Vorbea cu Volodea care, în genunchi, netezea cu mâinile suprafața exterioară a pereților.

— Pot să te întreb, fiule?

Îmi păru îngrijorată.

Volodea s-a ridicat, s-a apropiat de Anastasia, i s-a înclinat uşor şi i-a răspuns:

— Mă bucur să te ascult, mama.

— Ai dat o altă definiție conceptului de *casă*?

— M-am străduit să o caut, mama, şi am înţeles că această casă trebuie construită de om atât pentru sine, cât şi pentru hectarul său, doar aşa va putea rămâne în contact strâns, ca într-o unitate, cu spaţiul înconjurător.

— Volodea, vorbeşte-mi despre macheta ta şi despre funcţionalitatea ei. Arată-mi toate detaliile.

— Bine, mama, o să-ţi spun.

Volodea a început să explice, iar de la relatarea lui, pe machetă au prins viaţă efectiv semnificaţiile condiţiei acestei Vetre de Familie inedită.

— Aceasta este intrarea în casă, mama.

Volodea a indicat o deschizătură în perete.

— Intrarea nu este dinspre drum, ci dinspre pădure.

— Vrei să spui că aceasta e intrarea pe Vatra Familiei, a întărit Anastasia.

— Întreaga Vatră a Familiei e o casă, a răspuns Volodea, din acest motiv, eu am numit-o intrarea în casă.

Omul trebuie să se şteargă pe picioare la intrare dacă acestea au pe ele mizerie. Şi chiar de nu e murdar, omul trebuie, oricum, să se şteargă mintal. Acesta e peretele.

Volodea a arătat sera de pe perimetrul terenului.

— Acesta este peretele viu al casei. Plantele ce vor creşte înăuntru vor sta la căldură şi vor fi fericite. Peretele e din argilă, e încălzit de soare, care penetrează de sus printr-o fereastră sau printr-o peliculă transparentă, despre care vorbea tăticu. Peretele de argilă, ziua se va încălzi, iar noaptea va emana căldură pentru tot ceea ce creşte înăuntru.

Dincolo de acest perete, sunt camerele şi acest spaţiu în care se vor ţine instrumentele şi accesoriile de grădinărit pe care le foloseşte omul. Iar în această încăpere, mama, – şi Volodea a indicat un oval ce se detaşa de perimetrul aşezării – omul poate dormi şi mânca în timpul iernii.

Alături e spaţiul pentru depozitat lemnele. În colţurile peretelui viu de lângă pădure, îşi vor găsi adăpost tot felul de animale domestice: găini, lebede, capre, cai, arici, păuni

şi porumbei. Din coteţul lor sunt două ieşiri: una spre pădure, cealaltă spre casă. Tata spune că adesea trebuie să călătorească, iar de animale nu are cine să aibă grijă. El consideră că omul nu ar trebui să crească animale dacă nu are cum să le acorde atenţia necesară şi să le hrănească la timp. Însă eu consider că animalul nu trebuie să depindă de om din punct de vedere al mâncării. Asta înjoseşte animalul. Omul trebuie să creeze condiţii comode de viaţă animalelor care-i plac, pentru ca acestea să se hrănească singure şi să vină la el doar când are nevoie de ele. Împrejurul poienii – casa noastră – trăiesc o mulţime de animale, însă noi nu le hrănim niciodată, ba dimpotrivă, cu multă plăcere ne aduc ele de mâncare. Presupun că aceleaşi condiţii se pot crea şi pentru animalele din Vatra Familiei, mai ales dacă aceasta e aproape de pădure.

— E posibil, a răspuns gânditoare Anastasia, şi a continuat să-l interogheze pe fiu: —Volodea, dinspre drum, în colţuri se află două căsuţe cu ferestre mici. Ce sunt?

— Eu am realizat acest proiect pentru tata. Ştiu că cele mai fierbinţi amintiri ale lui din copilărie, sunt legate de vremurile în care, de mic, trăia împreună cu bunicii într-o bojdeucă de lut, acoperită cu paie. Am reprodus pereţii acestei bojdeuci de ţară. Cred că ideal ar fi ca pe proprietatea lui tata să mai existe şi alte elemente care să-i recheme amintiri frumoase din viaţă.

M-am întors rapid spre... Am început să privesc la căsuţa aceea albă... Am recunoscut-o. Era căsuţa din copilărie. Aş fi vrut să mă arunc pe fiul meu, să-l strâng în braţe. Din nou au apărut acele senzaţii plăcute, m-au învăluit, nelăsându-mă să mă mişc din loc. Am reuşit doar să-i spun fiului:

— Îţi mulţumesc, Volodea! Totul seamănă aşa de bine; şi fereastra, şi laviţa, şi uşa.

— Uşa căsuţei copilăriei tale, tăticule, este deschisă. Dacă vrei să intri, nimereşti imediat într-un spaţiu închis al aşezării tale, poţi merge pe el şi ajungi unde vrei tu.

Pe lângă astea, tăticule, eu am predispus unele culturi pe moşia ta, am format cu ele nişte semne. În seră poți să cultivi ceea ce-ți place să mănânci primăvara şi vara, totodată, pe lângă fructele şi legumele tale preferate, dar fi bine să faci de-a lungul a vreo unsprezece metri nişte ronduri cu un diametru de nouăzeci de centimetri, pe care să aduci tufişuri de fructe de pădure, cum ar fi coacăze şi zmeură. Prin preajma acestor ronduri să plantezi puieți de cedru şi tot felul de ierburi, pe care să le aduci din taiga, de dorit din inima pădurii şi nu din periferie.

— Nu le va fi deloc uşor oamenilor să facă asta, Volodea. Eu aş fi vrut ca această variantă să fie la îndemâna şi altor oameni care-şi clădesc Vatra Familiei. Puțini vor reuşi să aducă plante din taigaua siberiană.

În taiga nu sunt drumuri, deci cu mijloacele de transport nu se poate ajunge. Cu spatele ce poți căra? Ş-apoi de acolo drumul e lung. Acest lucru necesită multe resurse băneşti. În consecință, plantele aduse din Siberia vor costa mult mai mult decât cele cultivate prin pepiniere şi care se vând direct acolo sau prin apropiere. Ştii, pe la noi chiar e o vorbă: *„Peste mare, juncuța costă juma' de copeică, transportul un altîn."*[15] Pe deasupra mai explică-le şi de ce să cari plantele din taigaua siberiană, atât timp cât poți să le aduci din pădurea din apropiere sau să le cumperi de pe la pepiniere.

—Vor fi alte plante acestea, tăticule. Vezi, tu singur spuneai că *bureții veritabili*[16], care cresc aici şi care pot fi consumați cruzi, şi cei care cresc în anumite părți ale Rusiei, pe care tu le numeşti centrale, se deosebesc semnificativ între ei. La fel şi merişorul.

— Nu mai puțin, tăticule, şi coacăzele şi zmeura. Ai scris în cărțile tale că şi cercetătorii vorbesc despre asta, de

---

[15] La noi se mai spune: *costă mai mult transportul decât marfa* (n.t.)

[16] Bureţi veritabili (rus. *Грибы груэби)* - specie de bureţi din familia Lactarius, la noi frecvent întâlniţi sub numele de râşcovi (n.t.)

exemplu academicianul Pallas.

—Spune-mi, Volodea, motivul cel mai important este gustul acestora? De aceea trebuie ca pe acele straturi să cultiv plante din inima taigalei?

—Nu doar din acest motiv. Plantele de taiga nu permit informației anti-raționale să penetreze în spațiul în care trăieşti tu. Cultivate pe perimetrul proprietății, vor obstacula informația să ajungă acolo. Culturile locale, pe care tu le denumeşti regionale (locale), permit penetrarea informației anti-rationale într-o mai mare măsură. Culturile care nu dau semințe, nu prezintă un obstacol particular pentru această informație.

— Am auzit de aceste plante. Se numesc OMG[17].

— Important, tăticule, este ca acest perimetru să împiedice penetrarea informațiilor agresive, inutile, atunci când, împreună cu acesta, te vei muta într-un alt loc.

Nu am înțeles ce a vrut să spună Volodea şi am întrebat:

— În care alt loc? Cum adică, să mă poarte? Însă fiul meu nu a apucat să mai răspundă. Cu multă înțelepciune, ascunzându-şi emoțiile, a vorbit Anastasia:

—Foarte bine ai gândit, fiule, este deosebit de important ca în Vatră să se concentreze emoțiile pozitive. Şi să-ți ştergi picioarele la intrare, ca să nu le aduci pe cele negative.

[17] OMG – organisme modificate genetic

Sângele fierbinte al înaintaşilor

Anastasia m-a luat de mână. Am simțit căldura mâinii ei delicate. Şi am mai simțit cum se fremăta, m-am uitat la fața ei. Privea spre centrul machetei aşezării. Nimic deosebit. Posibil să o fi interesat bastoanele albe, aşezate în centru?

L-a întrebat din nou pe copil:

— Spune-mi, fiule, ce reprezintă acel cerc alb poziționat în centrul aşezării?

— Este o mică seră rotundă, i-am explicat în locul copilului. —Aşa am picat eu de acord cu Volodea. Bastonaşele albe reprezintă un oarece material transparent, cum ar fi sticla, policarbonatul sau polietilena. Mult timp ne-am căznit să-i găsim un loc serei. Nu se potrivea cu nimic. Acum îmi place tare mult cum Volodea a dispus-o pe tot perimetrul aşezării. Avem şi seră, şi gard, şi tot felul de camere utile. La fel şi sera aceea micuță pe care Volodea a poziționat-o în centru, îmi place foarte mult, parcă-i de acolo. Se îmbină bine cu întregul perimetru.

— Nu cred că aia din centru e o seră, Vladimir, a vorbit Anastasia ca şi-nainte, un pic preocupată şi cu voce joasă.

Volodea a auzit-o şi a spus calm, adresându-mi-se mie:

— Are dreptate mama, bastoanele albe din centru nu reprezintă o seră.

— Atunci ce e? — l-am întrebat eu.

— În centrul aşezării, tăticule, am dispus cercul apei oglindă.

— Adică o oglindă?... — am întrebat eu iar.

—Se poate spune şi aşa. O oglindă cu apă-oglindă, a răspuns calm Volodea.

— E original. În centrul aşezării, pe o mică ridicătură, o oglindă rotundă, în care norii să se reflecte, soarele şi luna... Iar razele de soare din ea se vor reflecta peste toată aşezarea. Nu mai există pe nicio proprietate un design aşa frumos, iar eu am văzut câteva. Foarte original!

— Împrejurul oglinzii sunt nişte frunze roşii. Ce reprezintă, Volodea? — a vorbit pe neaşteptate Anastasia.

— Focul care arde.

— De unde?

— Din țiței şi gaze, mama.

După această afirmație, Anastasia m-a strâns un pic mai tare de mână, apoi a mai pus o întrebare copilului:

— Ți-au permis să le arzi sângele, Volodea?

— Da, Sufletele străbunilor noştri mi-au permis să le aprind sângele pământului lor. Dacă s-ar fi opus, nu mi-ar fi venit asta în minte.

— Poate că ajunge doar ca omului să-i distragi atenția, a vorbit spre surprinderea mea, bunicul Anastasiei. Şi în vocea lui se simțea îngrijorare.

— Doar încă nu ai definitivat macheta, Volodea.

— Aşa e, nu am terminat-o încă.

— Atunci termin-o. Şi bine-ar fi să nu te deranjeze nimeni.

— Da, termin-o, Volodea, noi plecăm, a adăugat Anastasia şi m-a tras după ea într-o parte, de la ineditul proiect de Vatră Familială. Când s-a aşezat la umbra unui cedru mare, am întrebat-o:

— Anastasia, eu te simt că te îngrijorezi de ceva, aşa e?

— Aşa este, Vladimir, ceva mă nelinişteşte. Multe din ce face fiul nostru, nu există azi pe Pământ şi nici informația despre ele în Univers. Ceea ce a conceput el în centru aşezării, tu l-ai descris ca fiind original şi frumos. Doar că nu numai aceste cuvinte caracterizează opera lui. Construcția despre care ne-a vorbit Volodea, acest dispozitiv, este parte dintr-un alt dispozitiv de-o forță nemaiîntâlnită, un mecanism biologic. Eu simt asta, dar nu

reuşesc să găsesc cuvântul potrivit ca să-l definesc. Este posibil chiar ca acest cuvânt nici să nu existe. Posibilităţile nemaiîntâlnite ale acestui dispozitiv pot fi doar presupuse. Numai că te rog să nu mă grăbeşti, Vladimir, permite-mi să conştientizez gradual ceea ce am văzut.

Darul Primei Civilizaţii Terestre

—Eu sunt de părere că toate aceste detalii ale proiectului, luate separat, reprezintă un tot unitar. E posibil să fie un dispozitiv biologic sau vreun alt mecanism imposibil de asimilat la nivelul conştiinţei. Se cere gândire, cercetare. Hectarul tău oval este înconjurat de un terasament cu latura externă din argilă. Terasamentul este acoperit cu un material transparent. Înăuntru, tot soiul de plante... în toate astea, ceva semnificativ trebuie să existe.

—Volodea spune că plantele pot fi şi obişnuite; legume, de exemplu; roşii, castraveţi, tot felul de verdeţuri. Tot ceea ce vrea omul de mâncare. Însă straturile trebuie realizate la distanţe de minim unsprezece metri. Şi să aibă un diametru de nouăzeci de centimetri. Pe straturi trebuie cultivate plante aduse din inima taigalei, întrucât acestea împiedică penetrarea informaţiei anti-raţionale. Aşa spune el.

—Aşa este – nu permit! în acest mod, perimetrul garantează protecţia.

— Protectia a ce?

— A tot ceea ce e înăuntru. Sera dispusă pe perimetru, în care să fie incluse toate culturile necesare omului şi a trebuinţelor gospodăreşti, arată frumos şi raţional. În doar câţiva ani, cupola transparentă nu va mai fi necesară. Important este ceea ce se va fortifica sub aceasta. Fiul nostru a urmărit ceva anume, neobişnuit. A împrejmuit spaţiul Vetrei de Familie împotriva efectelor nefaste ale anti-raţiunii şi ale anti-lumii, cu cel mai robust gard despre care nici prin gând nu mi-ar fi trecut. Cel mai esenţial rol în acest gard nu îl joacă nici pereţii de lut, nici cupola

transparentă, ci plantele dinăuntru. Acestea vor avea un efect psihologic şi te vor ajuta să-ți echilibrezi în interiorul tău polurile opuse

—În ce mod mă pot ajuta să echilibrez aceste poluri? Sună misterios, pare magie.

—Nu e nimic misterios sau magic în asta, Vladimir. E mai degrabă o știință – aceea care, la voi, se cheamă psihologia. Imaginează-ți: te apropii de moşia ta şi de departe zăreşti pereții albi ai căsuței din copilărie. Asta îți dăruieşte imediat emoții pozitive. Apoi cobori din maşină şi îți ştergi picioarele; încă o dată cureți mintal informația negativă din tine. Dinaintea ta se deschid porțile, privirea ta cuprinde minunatul spațiu viu al Vetrei Familiei, pe care o să-l admiri şi de care o să te minunezi întotdeauna. Nu va fi ca un tablou mort, de fiecare dată va fi altul. Florile înflorite pe ronduri şi prin pomi, noul joc al luminii sau foşnetul florilor la adierea vântului, te vor încânta neîncetat. Apoi vei dori să vezi ce se întâmplă în grădina ta, vei intra în ea, iar multitudinea creațiilor vii şi parfumurile emanate te vor relaxa şi te vor depărta de efectele informației negative ale anti-lumii.

— Într-adevăr! Minunat! Spațiul va fi şi psihologul meu personal. Unu chiar eficient! Ai dreptate Anastasia, de fiecare dată, după o lipsă chiar de trei-patru zile de acasă, când mă voi întoarce Ia casa mea de vacanță, voi fi încântat să remarc schimbările din grădină, de pe straturi şi din seră.

Se înțelege de la sine că această proprietate nu se poate compara cu o casă de vacanță, este mult mai eficientă. O pasăre pe malul unui lac. Ia te uită ce a inventat! Iar ceea ce trebuia să fie o simplă baie, acum e o măreață sculptură. Acum înțeleg – şi pasărea va avea un efect psihologic puternic.

— Bineînțeles, Vladimir, că va avea. Abia ce vei trece pragul casei, pasărea te va întâmpina, apoi vei aprinde focul şi vei intra în ea să-ți încălzeşti trupul şi Sufletul.

—Spune-mi, Anastasia, de ce te-ai agitat aşa de tare şi te-ai speriat când Volodea ți-a explicat despre oglinda poziționată în centrul aşezării?

—Pereții bojdeucii albe, din copilăria ta, sera de pe perimetru cu organismul viu din interior, pasărea de lut cu inima fierbinte, care aspiră să-l ridice pe om în ceruri… Este posibil să fie chiar mai perfectă decât… Iar oglinda din centru, care reflectă lumina cerurilor…

Anastasia s-a ridicat şi a pronunțat răspicat cuvintele, aşa cum făcea de fiecare dată când vorbea despre câte ceva important:

— Fiul nostru, Vladimir, a realizat macheta… A construit o navetă interplanetară biologică.

— Cuuuum!? — am întrebat eu uimit.

— Eşti sigură, Anastasia?!

— Sunt sigură. Probabil ar trebui s-o numesc altcumva, deocamdată acele cuvinte nu le cunosc. Însă sunt convinsă: ceea ce am văzut noi are o predestinare funcțională de teleportare a spațiului împreună cu oamenii din el.

Omul care-şi clădeşte Vatra Familială, folosind elementele acestui proiect, fără îndoială îşi va putea plăsmui lumea sa şi pe o altă planetă, iar această lume va fi extraordinar de frumoasă.

În centrul aşezării se află poziționată o parte a dispozitivului cu ajutorul căruia se poate transmuta (psiho-teleporta) spațiul împreună cu tot ce e pe acesta pe alte planete, în alte lumi. Partea… Dar unde e?… Am înțeles, Vladimir. În fața noastră stă macheta unei moşii minunate, totodată macheta unei nave interplanetare moderne, care e în măsură să se deplaseze cu viteza gândului. Într-o secundă să ajungă pe Lună, pe Marte sau pe Jupiter.

Distanța, pentru această navă, nu are nicio importanță. Distanța de un metru şi cea de câteva milioane de ani lumină, această navă le va parcurge în acelaşi interval de timp. Este în măsură să teleporteze oamenii pe oricare altă

planetă din Sistemul Solar sau dincolo de acesta.

— Anastasia, oamenii de ştiinţă au demonstrat deja că nu există viaţă pe alte planete, cel puţin pe cele apropiate.

— Asta spun şi eu, Vladimir! Să se psiho-teleporteze spaţiul împreună cu tot ceea ce se află şi trăieşte pe acesta. Cu alte cuvinte, acest spaţiu poate fi transportat sau, mai bine spus, această Vatră Familială poate fi copiată şi reprodusă pe o altă planetă.

— Şi oamenii care trăiesc acolo pot fi transmutaţi?

— Şi ei, dacă se vor afla acolo în momentul teleportării.

— Şi dacă pe cealaltă planetă nu există oxigen, are o temperatură de trei sute de grade sau e rece până la minus o sută de grade?

— În momentul teleportării spaţiului, pe planetă au loc anumite fenomene-explozii, efectul cărora va fi producerea unui nou spaţiu.

Teleportarea spaţiului

—E fantastică informaţia, Anastasia! Chiar greu de crezut că omul poate avea astfel de capacităţi. Nu e posibil ca tu să greşeşti?

— Astea nu-s presupuneri, Vladimir, nu greşesc deloc. Această informaţie, înainte nu exista în Univers.

Acum a luat fiinţă. Dar important este că această informaţie include şi o mică părticică a Civilizaţiei Primordiale Terestre, care se află atât în mine, cât şi în tine, şi în fiecare om.

— Ştii, Anastasia, eu abia acum încep să realizez cât sunt de grandioase aceste trei cuvinte ale legii universale: ÎMBUNĂTĂŢIREA SPAŢIULUI VIEŢII. Din asta se înţelege că omul este înzestrat cu puterea de a desăvârşi ambientul până la un nivel la care el însuşi devine Zeu. Deoarece, teleportându-se pe o altă planetă, nevieţuită, omul plăsmuieşte viaţă, cum a făcut Dumnezeu pe Pământ.

— Omul nu va deveni niciodată Dumnezeu, Vladimir. Fiecare om este Fiul sau Fiica Sa. Şi Dumnezeu – Creator şi părinte – a dorit ca ai Săi copii să fie mai desăvârşiţi ca El, iar asta se va întâmpla – negreşit vor fi! Şi vor echilibra în ei Raţiunea şi anti-raţiunea.

— Acesta da, progres ştiinţific! Va deschide o eră nouă pentru om, s-a auzit vocea bunicului care se apropiase pe nesimţite.

Anastasia s-a ridicat. Bunicul ei, cărunt, dar un bătrânel cu statura dreaptă, stătea sprijinit într-un baston şi se uita gânditor la malul lacului din taiga.

— Bunicuţule, tu vorbeşti despre proiectul lui Volodea?

— a întrebat Anastasia.

— Ce e de vorbit? Văd. De-a lungul mileniilor, învățăturile vii, mesianice, au luminat ba un învătat, ba pe mai mulți – nu are importanță – în limbuți incoerenți preschimbându-i. Volodea le-a arătat capacitățile oamenilor care trăiesc azi pe Pământ. El a plăsmuit o nouă imagine a omului. Sau l-a întors pe acela care se cheamă Fiul lui Dumnezeu. Ca şi El, capabil să ducă prea-frumoasa viață terestră pe alte planete neînsuflețite.

— Să nu creadă unu sau altul. Ce-i dă neîncrederea în propriile forțe necrezătorului? Naşterea? Da! Însă în ce scop? Atâta timp cât viața e lipsită de sens, apoi moartea? Şi iarăşi întrebarea: la ce te-ai născut?

De-a lungul a milioane de ani, mulți învățați au trăit. Cu toții doar despre una şi aceeaşi au tot vorbit: cum că omul tot aşteaptă pe cineva. Şi omul a tot aşteptat, blocându-şi gândirea şi inteligența. Nu s-a gândit pentru ce şi din ce ard stele deasupra sa, în Univers.

— Şi acum? Fiul nostru va deveni un messia? — a întrebat cu pasiune Anastasia.

— Greu îi va veni să se țină în fața mândriei. Iar anti-rațiunea imediat se va arunca pe urmele lui să-l caute.

Dintr-odată am tăcut cu toții şi, oarecum ciudat, ne-am întors cu fața spre machetă. Volodea s-a apropiat de noi cu acelaşi mers hotărât şi calm. O ducea pe brațe pe Nastenca. Ea se înlănțuise cu mânuțele de gâtul lui şi îşi apăsa obrăjorul de obrazul lui. Volodea s-a oprit la câțiva paşi de noi, a lăsat-o jos pe surioară, s-a înclinat şi a vorbit:

—Mama, tu nu te îngrijora. Eu ştiu că, dacă devin un messia, oamenii îşi vor îndrepta către mine gândurile lor de speranță. Şi-atunci, nu-şi vor mai antrena întreaga putere a gândului în creație.

— Ce ai decis să faci, Volodea? — l-a întrebat Anastasia pe copil.

—Trebuie să plec. Mă voi amesteca în mulțimea de oameni, voi deveni unul dintre ei.

După aceste cuvinte, Volodea ne-a privit pe toți, unu după celălalt, în ochi. Mi-a trecut ca un fulger prin minte că ar putea să plece pentru totdeauna. Iar când m-a privit pe mine, i-am spus:

— Îți mulțumesc, fiule, pentru ineditul şi fantasticul proiect. Va fi cel mai frumos cadou cu ocazia celei de-a şaizecea aniversări a mea.

— Tata, acesta nu e doar cadoul tău. Îl dăruiesc tuturor cititorilor cărților tale. Să ia din el ceea ce vor.

— Bine, fie pentru toți. Prin urmare şi pentru mine.

— Ție aş vrea să-ți fac un cadou deosebit.

Rostind aceste cuvinte, Volodea, şi-a vârât o mână în sân, a luat ceva de acolo şi mi-a întins mâna. M-am uitat cât de încet şi cu grijă deschidea degetele, descoperind cadoul din mână. Dar când le-a deschis complet, în palma lui nu era nimic. M-am uitat la bunic, apoi la Anastasia, căznindu-mă, cu ajutorul lor, să înțeleg ce vrea să însemne gestul fiului meu şi cum să reacționez, însă ei tăceau.

— Ia, tăticule, e cadoul meu pentru tine, a repetat el.

Am rămas aşa, fără să mă dumiresc: cum adică să iau ceva ce nu se vede? Nastenca s-a apropiat de mine, m-a apucat de mână şi m-a condus aproape de Volodea. Când am ajuns lângă el i-am întins mâna şi el mi-a aşezat cu mare grijă ceva invizibil în palmă.

Acel ceva invizibil pulsa şi îmi încălzea uşor palma. Am strâns în mână cadoul şi l-am pus în sân, acolo unde era şi la Volodea. Corpul mi-a fost cuprins de o căldură neobişnuită.

—Va trăi în casa ta, tăticule, iar când vei ridica perimetrul moşiei, cere-i să-ți umple spațiul.

Volodea s-a înclinat uşor tuturor şi, întorcându-se, s-a îndepărtat cu paşi apăsați, apoi a dispărut ca prin farmec, de parcă s-ar fi topit în spațiu. Noi am rămas ca vrăjiți, fără să ne mişcăm nici când ne-a privit în ochi, nici când s-a îndepărtat, uitându-ne după el în timp ce se depărta. După care, eu am spus:

— Anastasia, am impresia că fiul nostru ne-a părăsit pentru totdeauna.

Neauzind nici un răspuns, m-am întors către ea. Se uita în direcția în care plecase Volodea… Tremura. Din buza de jos i se prelingea un firicel de sânge. Îşi muşcase buza pentru a nu striga. Asta am înțeles. Deci, anti- rațiunea îl va hărțui şi pe fiu, ca şi pe ea şi pe mine. Am văzut cum i se strângeau pumnii. Taigaua amuțise. Spațiul era acum străbătut de un sunet ciudat, asemănător unui zumzet sau ceva mai puternic. Se dădea senzația că spațiul infinit se comprimă şi apoi, destinzându-se, avea să ridice totul împreunÎ cu pământul.

Mai fusesem martorul acestui fenomen şi atunci când am pierdut cunoştința în tentativa de a poseda pe Anastasia împotriva voinței ei şi când am vrut s-o lovesc cu bățul pentru că refuzase să-mi lase fiul să-l educ eu. De fiecare dată la apariția acestui fenomen, Anastasia ridica o mână în sus, o agita ca în semn de salut față de cineva, şi totul se liniştea înainte de apariția zgomotului acela. Acum, însă, sunetul creştea, dar ea nu ridica mâna. Nici eu nu doream s-o ridice, ba dimpotrivă, vroiam ca acest invizibil şi puternic zumzet să şteargă de pe Pământ toată mizeria adunată.

Însă Anastasia a ridicat mâna. Spațiul s-a calmat. Înainte de a părăsi poiana, m-am apropiat de malul lacului. Am rămas singur să privesc macheta aşezării făcută de fiul meu şi mi-o imaginam în mărime naturală, pe hectarul meu, pe care acum creşteau doar buruieni.

. . . . . .

Iată-mă, am sosit cu maşina. Văd doi pereți albi cu ferestruicile din copilăria mea fericită. Poarta se deschide automat, dezvăluind minunatul tablou viu dinăuntru, iar eu intru în casă. Stop! Ce fac?! Cu maşina mizerabilă terfelesc această minunație? Casa mea! Înapoi!

Las maşina la intrare, se deschid porțile, îmi curăț pantofii, făcând tot posibilul să şterg de pe tălpi toată

mizeria celeilalte lumi. Îmi scot pantofii, îi las la intrare şi păşesc desculț prin minunata mea lume spre iaz, unde înoată lebedele. Prin preajmă aleargă câinii şi pisicile. În depărtare, dintr-un colț, îmi vine în întâmpinare cântând un cocoş, din alt colț behăie o capră. Iar din iaz, pe nisip, nepoții şi strănepoții mei îşi pregătesc machetele aşezămintelor lor. Femeia iubită, de o frumusețe orbitoare, iese din livadă, îmi zâmbeşte şi mă salută cu mâna.

Când se lasă întunericul şi pe cer apar stelele, se luminează cu lumina nopții toate ferestrele locuinței ovale. Luminițele din seră strălucesc pentru a le arăta stelelor minunăția vie ce creşte acolo. Şi gândesc stelele: „Acolo, pe Pământ, se vede o luminiță neobişnuită, un punctişor minuscul, de mărimea unui hectar, dar lumina sa ne alintă”. Stelele nu au de unde să ştie că în curând astfel de punctişoare pe Pământ vor deveni tot mai numeroase. Iar Pământul se luminează de lumina binecuvântată şi alintă cu ea spațiile necuprinse ale Universului.

Am decis să transpun macheta făcută de fiul meu în realitate. Şi, poate, e chiar un bine că am luat acest hectar cu solul nefertil pe care apa, primăvara, stagnează îndelung. Dar eu voi fertiliza solul în aşa fel încât să înflorească pomii şi florile din livadă. În acest loc voi îmbunătăți spațiul vieții!

Scrisoare către fiul meu

Bună, Volodea. Nu ştiu unde eşti acum, tocmai de asta am decis să-ți scriu această scrisoare. Uneori îți scriu, dar nu ştiu unde să-ți trimit scrisorile. Dacă o public în carte, cred că tu o să o citeşti. Cartea zboară prin multe țări, parcă ar fi însuflețită, îşi găseşte singură cititorii, aşa că sper să te găsească şi pe tine.

În septembrie 2009 am început să-mi rânduiesc propria Vatră de Familie, după proiectul tău. Nu ştiu cine va trăi acolo. Poate că vii tu sau Nastenca, când va creşte. Va veni şi ziua în care reprezentanții anti-rațiunii nu-i vor mai necăji pe cei ca voi. Poate că vor vrea să trăiască aici nepoții sau strănepoții mei... A venit momentul şi am simțit că este imperios să transpun în realitate cele gândite de tine.

Hectarul l-am arat şi am pus pe el secară pe iarnă. Semințele le-am aruncat cu mâinile mele, m-au ajutat şi vecinii. Cu excavatorul am ridicat pe perimetrul moşiei un terasament înalt de un metru şi larg un metru jumătate. Anul acesta nu mai apuc să fac zidurile din lut, a venit frigul deja. Încep la primăvară. Dar chiar şi cu ceea ce am făcut, hectarul meu e deosebit, e singurul împrejmuit cu terasament de pământ, iar secara a încolțit în locul buruienilor dinainte. Mi se pare că e chiar un pic înaintea celor vecine. Tot anul acesta am reuşit să sap iazul cu un diametru de treizeci de metri, la primăvară o să se umple cu apă. Am cumpărat tot felul de puieți de pomi fructiferi. Am reuşit să plantez doar câțiva în partea în care va fi casa. La primăvară am de gând să-i duc pe toți acolo.

În iarna asta va trebui să hotărăsc cum să pregătesc pasărea de foc. Ca s-o confecționez din argilă, gândesc că nu va fi atât de dificil. Însă cum s-o ard apoi, ca să nu se fărâme? Mai ales că e înaltă trei metri, iar deschiderea aripilor atinge doisprezece metri. Mi-a venit ideea să o prefabric mai întâi, apoi s-o divid în părți mai mici, pe care să le ard la o fabrică, după care s-o remontez la loc pe moşie, direct pe malul iazului.

Le-am arătat prietenilor creația ta, le-am desenat capsula din lut cu foc înăuntru, le-am explicat cum se pot încălzi în ea, cum se pot lecui sau, pur şi simplu, cum se poate sta în fața ei afară, ca împrejurul unui şemineu al aşezării. Şi ei şi-au dorit aşa ceva la ei acasă. Îți închipui cum s-or mai mira când vor afla că asta nu e altceva decât o capsulă în care îți poți încălzi corpul şi te poți vindeca şi, pe deasupra, şi o pasăre frumoasă cu o inimă fierbinte înăuntru?

Cum de ai reuşit să faci aşa minunăție?

Anastasia crede că ai fost ajutat de către Oamenii Civilizației Primordiale. Dacă e adevărat, atunci de ce nu ne ajută pe toți cei care am trecut la făurirea propriul Cuib al Familiei? Pe de altă parte, de vreme ce tu ai dăruit proiectul tuturor cititorilor, reiese că Ei i-au ajutat pe toți.

Mama ta, Volodea, mai spune că proiectul tău i-a fost trimis omenirii de către o civilizație nevăzută, modernă, care ar trăi pe o altă planetă sau într-o altă dimensiune – nu are importanță unde. Ea a intrat în contact cu aceşti oameni moderni, totodată şi în plan material. Iar societatea contemporană se află pe făgaşul unei măreție şi minunate noi culturi.

Când mama ta vorbea despre acestea, eu nu am perceput complet însemnătatea lor. Însă, după aceea am ajuns la concluzia că avea dreptate absolută. Ştii, Volodea, azi se vorbeşte foarte mult despre OZN-uri, venite de pe alte planete, există multe documente, scrise chipurile de mari învățați. Însă unde sunt rezultatele lor concrete?

Nu se schimbă nimic. Cum a dat înainte umanitatea, pe calea ei nefericită, aşa şi continuă… Chiar am avut o viziune în acest sens.

Merg oamenii pe drum, iar pe margini stă o ființă îmbrăcată în mod straniu, şi, ca şi cum ar vrea să-şi evidențieze propria ciudățenie, urlă:

— Eu sunt un emisar extraterestru; sunt reprezentantul unor forte mărețe.

— De unde şi cum? — îl întreabă lumea.

— Cin' te-a chemat? Dacă eşti emisarul unor forțe mărețe, ia strânge de pe Pământ narcomania, prostituția, războaiele şi toate bolile.

— Voi nu înțelegeți, eu sunt un emisar…

Dar nu-l bagă nimeni în seamă. Unu' singur se apropie de acesta şi-i aruncă:

— Dat fiindcă eşti emisarul forțelor mărețe, gândesc că nu ai probleme să-mi dai o sută de ruble pentru votcă.

Ca răspuns, acesta spune:

—Eu sunt un străin important, pe mine va trebui să mă ascultați, să mă găzduiți, să mă hrăniți, ba chiar să mă duceți pe brațe.

Cam acesta este *discul* tuturor acelor aşa-zişi *emisari* pe Pământ.

În cazul proiectului tău, Volodea, toate stau altfel.

Nu te-ai autointitulat, nu ai cerut nimic, ai propus doar: „Uitați, oameni, dacă vă place, luați şi fiți fericiți".

Când ai plecat, mama ta s-a uitat îndelung la macheta ta. Apoi a spus că este neobişnuită, frumoasă şi multifuncțională, însă că nu este proiectul unei moşii oarecare. Între detaliile ei există o strânsă legătură, iar ca tot unitar, nu reprezintă nimic altceva decât un aparat interplanetar biologic, în măsură să poarte într-o singură secundă omul, împreună cu propriul habitat, pe oricare altă planetă.

Pe perimetrul moşiei se ridică o barieră biologică, protectivă, a acestui dispozitiv. Pasărea de foc este

programată să purifice de viruşi. Vegetația crescută înăuntru, varietatea ei, vorbeşte despre asigurarea la infinit a condițiilor de viață pentru tot ce este viu în acest dispozitiv. Iar oglinda de apă, nu e mai puțin decât butonul de start al programului biologic.

Motorul acestui aparat are o putere energetică de neîntrecut, nu are limite această definiție, întrucât viteza de mişcare este dată de viteza de gândire umană. Are dreptate?

Anastasia mai susține că fiecărui aparat tehnologic îi corespunde un analog biologic, mai exact spus, contrar. Iar acest aparat biologic este mult mai perfect. Iar noi, limitați fiind de analiza cosmosului pe baza programelor informatice, la calculatoare vom stabili importanța detaliilor proiectului tău. Cred că cititorii-programatori vor înțelege mai mult din ceea ce ai realizat tu.

Însă uite ce mă macină pe mine, Volodea... Perimetrul protector, pasărea de foc care devirusează, oglinda cu torțe din centru, butonul de start – toate acestea le voi face şi poate le va mai face şi altcineva. Însă cum să fie utilizate? O carte de instrucțiuni nu există. Fiecare aparat este dotat de instrucțiuni, ca utilizatorul să nu-l strice sau să nu-şi facă rău. Aici avem de a face cu o tehnologie biologică avansată, însă fără instrucțiuni. Omul ar putea să facă cine ştie din greşeală la butonul de start şi familia să se trezească pe neaşteptate cine ştie pe ce planetă. Vor dori apoi să se întoarcă, însă cum? Nu vor şti.

Mi-am cumpărat o oglindă octogonală şi torțe. Pe proprietatea din afara oraşului, seara, am aşezat oglinda pe pământ şi am aprins torțele împrejurul ei. E ceva deosebit de frumos. Însă cred că nu are ce să fie periculos dacă repet totul la primăvară în livadă. Când am turnat apă pe oglindă, am avut senzația că pomii încearcă să prindă viață, să înmugurească. Toamna târziu nu e prea indicat ca pomii să înmugurească.

Îmi pare aşa de rău că nu am apucat să vorbesc mai mult cu tine, Volodea, să-ți cer detalii despre importanța

acestui dispozitiv, care-i este predestinarea şi la ce foloseşte. Poate că vor înțelege cititorii sau voi realiza şi eu când voi aplica totul pe hectarul meu.

Cât despre sera de pe perimetru, după toate probabilitățile, nu o să reuşesc să o fac la primăvară. Nu-mi ajung mijloacele pentru toate dintr-odată. Onorariul din America aproape că nu mai vine deloc.

Se întâmplă ceva ciudat acolo, se aduc unele corecturi în cărțile mele, fără acordul meu. Domeniile web „Cedrii sunători" în limba engleză sunt înregistrate pe cineva necunoscut. Şi imaginează-ți ce va fi dacă şi domeniile cu numele „Vladimir Megre" le vor lua şi se vor prezenta ca fiind saiturile mele oficiale. În timp ce eu nu am nicio legătură cu toate astea. Polina a încercat să înregistreze TM[18] pe numele meu. I-au cerut 600.000 de $ pentru asta.

Nici nu ar fi fost aşa grav, de cititori îmi pare rău. Ce le spun de pe aceste saituri? Ce produse le vând sub egida firmei CSR? Cum se vor descurca? Cum să-mi găsesc timp pentru toate acestea?

Am decis ca în cartea care urmează să prezint saitul prin care se poate intra în contact direct cu Polina. Iar cartea cea nouă, în limba engleză, să o publice direct ea. Încă nu ştiu prin cine să o distribui în țările vorbitoare de limba engleză.

Mai am o problemă, Volodea: neapărat va trebui să formulez o adresă succintă şi clară către puterea din multe țări. Țelul este ca fiecare dintre aceste guverne să ia măsuri concrete în scopul îmbunătățirii condițiilor de trai pe Pământ. Am expus deja toate aspectele pe care le cred necesare, însă aş vrea să fiu mai succint, mai concis şi mai convingător. Uite ultima versiune, ce zici, merge? Tu ce crezi?

[18] TM (Trade Mark) – marcă înregistrată (n.t.)

Stimați domni, peste tot în lume se discută despre îmbunătățirea condiției ecologice pe Pământ. În diverse regiuni, situația a îmbrăcat o condiție critică şi se întrevede o catastrofă planetară. De mulți ani se țin tot felul de conferințe la care participă diferite state, ONU şi tot felul de asociații. Unde este măcar un cât de mic rezultat, domnilor? Condiția ecologică a Terrei este în continuă degradare.

Doar oamenii care-şi făuresc propriile Vetre de Familie, susțin acțiuni concrete, destinate să îmbunătățească ambientul de viață al omului.

Domnilor, nu vă cer să definiți valoarea cărților mele sau a mea personală.

Eu vă cer doar să priviți ideea din punct de vedere al raționalității ei. Şi dacă domniile voastre, sprijinindu-vă pe ştiința modernă, nu veți găsi nimic mai eficient cu care să o comparați, atunci înțelegeti-i esența şi acceptați-o.

Cui, în particular, m-am adresat prin acest mesaj, nu ştiu.

Aş vrea să ating încă un aspect serios. Deseori mă gândesc. Şi mă căznesc să găsesc ieşire. Chestiunea, Volodea, e raportul tău cu viața şi accepțiunea esenței existenței. Îți va veni greu să-ți găseşti mireasă care să te accepte.

Tu probabil ştii că multe fete, din fragedă tinerețe îşi doresc să devină actrițe, manechin sau să se mărite cu bărbați înstăriți, să meargă prin stațiuni, să posede casă şi slujitori. Dacă ți se va întâmpla să îți placă o fată care nu a citit şi nu a auzit nimic despre Vatra Familiei – iubirea e neprevizibilă – tu nu încerca să-i vorbeşti imediat despre asta, nu te va înțelege. Apoi, după ce eu voi fi terminat de realizat proiectul tău, tu adu-o la mine şi-i arată aşezarea. Când veniți, tu spune-i fetei că ideea e a ta şi intrați. Condu-o pe uşa bojdeucii albe. Cheia de la uşă o găseşti acolo unde o lăsa întotdeauna bunica. Şi arată-i tot ce e acolo.

Anastasia spunea că femeia, atunci când vede un spațiu mai bun decât acela în care a trăit până atunci, simte dorința să dea naştere la copii şi este atrasă de bărbatul care are legătură cu acest ambient.

Dacă tu, Volodea, simți această dorință din partea fetei tale, fii convins că te va iubi negreşit şi toate dorințele ei anterioare o vor abandona.

Surioara ta, Nastenca, Volodea, vine adesea la machetă, se joacă acolo, a pus nişte flori înăuntru.

Anastasia a spus că fetița are o gândire foarte rapidă. Mi-a povestit viața anterioară a Nastencăi, mi-a vorbit despre atunci când se chema Anasta.

Cam asta e. Mi-a ieşit un pic cam lungă scrisoarea şi tot nu am spus tot ce am dorit să spun.

Fii vigilent, Volodea! Ai grijă de tine.

Cu respect, tata

Apelul Autorului

V. Megre către cititori

În comunitatea de pe Internet şi-au făcut apariția o multitudine de saituri, în diverse limbi, tematica cărora este foarte asemănătoare cu cea a ideilor expuse de eroina seriei de cărți, intitulată *Cedrii sunători ai Rusiei,* Anastasia.

Multe saituri se prezintă ca fiind oficiale, au adoptat numele meu – Vladimir Megre – şi în numele meu răspund la scrisorile cititorilor.

Astfel stând lucrurile, am găsit de cuviință să Vă aduc la cunoştință, stimate cititor, decizia mea de a înființa saitul oficial, internațional www.vmegre.com – ca unic punct oficial de colectare a corespondenței cititorilor din toate țările lumii.

Înregistrarea pe sait şi abonarea la buletinul informativ Vă oferă posibilitatea de a primi informații referitoare la datele şi locațiile în care se vor desfăşura conferințele cu cititorii şi multe altele.

Saitul va fi acel canal informativ, dintre noi şi Dumneavoastră, scump cititor, care Vă va ține la curent cu mişcarea *Cedrii sunători ai Rusiei* din toată lumea.

Cu respect, Vladimir Megre

CUPRINS

XXX **4**
ÎNCEPUTUL **5**
MICUŢA PĂDUREANCĂ **24**
CUI ÎI SEAMĂNĂ FIICA? **35**
ÎNTR-O ALTĂ DIMENSIUNE **38**
ŞERPII MIJLOCITORI **41**
CEL MAI IMPORTANT INSTRUMENT PENTRU CONSTRUIREA CASEI **46**
NU-ŢI GRĂBI VREMEA **54**
SE CERE GÂNDIRE **59**
MAMUTUL DAN **63**
NU TE LĂSA, LEAGĂN! EU SUNT CU TINE! **66**
FÂRTAŢII - POLURI OPUSE **70**
CE PROGRAM DE VIAŢĂ AI? **74**
CINE NE GHIDEAZĂ GÂNDURILE? **85**
LA CE VOR AJUNGE ACEŞTI OAMENI? **91**
ÎNTÂLNIREA CU IMAGINEA ORIGINARĂ **105**
CEL CARE-ŞI ADUNĂ NEAMUL **113**
TREI CUVINTE DIN LEGEA UNIVERSALĂ **119**
DIMENSIUNEA ANTI-RAŢIUNII **122**
Lumea artificială 122
Conductele artificiale de apă 123
Ipoteca anti-raţiunii 124
De ce pleacă Iubirea? 127
Putere peste putere 131
De ce cad imperiile 131
ANUL 2012 ..... **135**
Voi preschimba iadul predestinat Pământului 137
CARACATIŢA DEVORATOARE DE OAMENI **140**
PREÎNTÂMPINAREA CATASTROFEI PLANETARE **144**
DECLARAŢIA VETREI DE FAMILIE **149**
Declaraţia Vetrei Familiei mele (*PROIECT*) 149
HECTARUL MEU UNIC **157**
BARIERA NEÎNCREDERII **165**
COMPETIŢIA MAGILOR **175**
PASĂREA DE FOC **187**
NU JUDECA ÎN VAN **192**

PARTIDUL NEAMULUI.....203
EXPLORAREA PLANETELOR VIRGINE.....206
OAMENII CIVILIZAŢIEI PRIMORDIALE 211
SÂNGELE FIERBINTE AL ÎNAINTAŞILOR 223
DARUL PRIMEI CIVILIZAŢII TERESTRE.....226
TELEPORTAREA SPAŢIULUI.....230
SCRISOARE CĂTRE FIUL MEU 235
APELUL AUTORULUI V. MEGRE CĂTRE CITITORI 242